

PART : 1

ความตกลงการค้าเสรี
ระหว่าง
รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐชิลี
และ
รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

เสนอโดย

กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ
กระทรวงพาณิชย์

ความตกลงการค้าเสรี
ระหว่าง
รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐชิลี
และ
รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

สารบัญ

อารัมภบท

- บทที่ 1: บทบัญญัติเบื้องต้น
- บทที่ 2: คำนิยามทั่วไป
- บทที่ 3: การค้าสินค้า
- บทที่ 4: กฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้า
- บทที่ 5: พิธีการศุลกากร
- บทที่ 6: มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช
- บทที่ 7: อุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า
- บทที่ 8: การเยียวยาทางการค้า
- บทที่ 9: การค้าบริการ
- บทที่ 10: การค้าบริการทางการเงิน
- บทที่ 11: ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ
- บทที่ 12: ความโปร่งใส
- บทที่ 13: บทบัญญัติว่าด้วยการบริหารจัดการและสถาบัน
- บทที่ 14: การระงับข้อพิพาท
- บทที่ 15: ข้อยกเว้น
- บทที่ 16: บทบัญญัติสุดท้าย

อารัมภบท

ราชอาณาจักรไทยและสาธารณรัฐซิริซึ่งต่อไปนี้จะเรียกแต่ละฝ่ายว่า “ภาคี” หรือเรียกรวมทั้งสองฝ่ายว่า “คู่ภาคี”

ด้วยแรงบันดาลใจ จากมิตรภาพและความร่วมมืออันยาวนาน รวมทั้งความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ การค้า และการลงทุนที่เติบโตขึ้น

ด้วยตระหนักดีว่า การเสริมสร้างความแข็งแกร่งของความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจของทั้งสองประเทศจะนำมาซึ่งประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสังคม สร้างโอกาสใหม่ในการจ้างงานและปรับปรุงมาตรฐานความเป็นอยู่ของประชาชนของตน

สร้าง ตลาดที่มีการขยายตัวและความมั่นคงสำหรับสินค้าและบริการที่ผลิตในดินแดนของตน

มุ่งมั่น ที่จะส่งเสริมการค้าทวิภาคีผ่านทางกรกำหนดกฎเกณฑ์ทางการค้าที่ชัดเจนและเป็นประโยชน์แก่ทั้งสองฝ่าย และการหลีกเลี่ยงอุปสรรคทางการค้า

ส่งเสริม สภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่คาดการณ์ได้ โปร่งใส และสม่ำเสมอซึ่งจะช่วยนิติบุคคลในการวางแผนอย่างมีประสิทธิภาพ และใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ

ต่อยอด สิทธิและพันธกรณีของทั้งสองฝ่ายภายใต้การการค้าโลก (ดับบลิว ที โอ) ความตกลงพหุภาคี ความตกลงระดับภูมิภาค และความตกลงทวิภาคีอื่น ๆ ซึ่งทั้งสองฝ่ายร่วมเป็นภาคีอยู่

ระลึกถึง เป้าหมายของความร่วมมือทางเศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชีย - แปซิฟิก (เอเปค) และตระหนัก ถึงความสำคัญที่เพิ่มขึ้นของการค้าและการลงทุน สำหรับเศรษฐกิจของภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก และ

ปรารถนา ที่จะเสริมสร้างความแข็งแกร่งของกรอบความร่วมมือสำหรับการดำเนินความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ เพื่อให้มั่นใจว่าการดำเนินความสัมพันธ์นี้มีพลวัต และส่งเสริมความร่วมมือทางเศรษฐกิจที่กว้างขวางและลึกยิ่งขึ้น

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

บทที่ 1

บทบัญญัติเบื้องต้น

ข้อ 1.1: วัตถุประสงค์

ความตกลงนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

- (เอ) เปิดเสรีและอำนวยความสะดวกต่อการค้าสินค้าและบริการระหว่างคู่ภาคี
- (บี) อำนวยความสะดวกเรื่องการยอมรับร่วมกันซึ่งผลของขั้นตอนการตรวจสอบสำหรับผลิตภัณฑ์หรือกระบวนการ
- (ซี) เปิดเสรี สนับสนุน และส่งเสริมการลงทุน ตลอดจนทำให้มั่นใจว่ามีการให้ความคุ้มครองสำหรับการลงทุน และกิจกรรมการลงทุนในคู่ภาคี
- (ดี) อำนวยความสะดวกเรื่องการเคลื่อนย้ายบุคคลธรรมดา
- (อี) สร้างเสริมและทำให้มั่นใจว่ามีการคุ้มครองทางการค้าที่เพียงพอ มีประสิทธิภาพ และไม่เลือกปฏิบัติระหว่างคู่ภาคี
- (เอฟ) สร้างเสริมความร่วมมือเพื่อประโยชน์ร่วมกันของคู่ภาคี และ
- (จี) ส่งเสริมความโปร่งใสในการใช้กฎหมาย และระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับเรื่องต่าง ๆ ที่ครอบคลุมโดยความตกลงนี้

ข้อ 1.2: การจัดตั้งเขตการค้าเสรี

ณ ที่นี้ คู่ภาคีจัดตั้งเขตการค้าเสรี โดยสอดคล้องกับข้อ 24 ของภาคตัด 1994 และตามข้อ 5 ของภาคตัด 5

ข้อ 1.3: ความสัมพันธ์กับความตกลงอื่น ๆ

คู่ภาคียืนยันอีกครั้งถึงสิทธิและพันธกรณีของตนที่มีอยู่ระหว่างกัน ภายใต้ความตกลง ดับบลิว ที โอ และความตกลงอื่น ๆ ที่คู่ภาคีร่วมเป็นภาคีอยู่

บทที่ 2

คำนิยามทั่วไป

ข้อ 2.1: คำนิยามที่ใช้เป็นการทั่วไป

เพื่อความมุ่งประสงค์ของความตกลงนี้ เว้นแต่จะระบุไว้เป็นอย่างอื่น

ความตกลง หมายถึง ความตกลงการค้าเสรีระหว่างไทยและซีลี

เอเปค หมายถึง ความร่วมมือทางเศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก

คณะกรรมการ หมายถึง คณะกรรมการการค้าเสรีที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ข้อ 13.1 (คณะกรรมการการค้าเสรี)

หน่วยงานศุลกากร หมายถึง หน่วยงานซึ่ง โดยกฎหมายของภาคีแต่ละฝ่าย มีหน้าที่รับผิดชอบในการบริหารและการบังคับใช้กฎหมายและระเบียบข้อบังคับทางศุลกากรของตน

(เอ) ในกรณีของซีลี ได้แก่ หน่วยงานศุลกากรซีลี และ

(บี) ในกรณีของไทย ได้แก่ กรมศุลกากร

อากรศุลกากร รวมถึง อากรนำเข้าใด ๆ และค่าภาระประเภทใด ๆ ที่เรียกเก็บโดยเกี่ยวเนื่องกับการนำเข้าสินค้า แต่ไม่รวมถึง

(เอ) ค่าภาระใด ๆ ซึ่งเทียบเท่ากับภาษีภายในประเทศ รวมถึง ภาษีสรรพสามิต ภาษีขาย ภาษีสินค้าและบริการที่เรียกเก็บตามข้อผูกพันของภาคีภายใต้วรรค 2 ของข้อ 3 ของภาคี 1994

(บี) อากรตอบโต้การทุ่มตลาดหรืออากรตอบโต้การอุดหนุน หรืออากรปกป้องใด ๆ ที่นำมาใช้ตามบทที่ 8 (การเยียวยาทางการค้า) หรือ

(ซี) ค่าธรรมเนียมใด ๆ หรือค่าภาระอื่นใด ๆ ซึ่งจำกัดอยู่ในมูลค่าตามค่าใช้จ่ายโดยประมาณของการให้บริการ และไม่ใช่อุปสรรคทางตรงหรือทางอ้อมสำหรับสินค้าภายในประเทศหรือการเก็บภาษีการนำเข้าสำหรับความมุ่งประสงค์ทางการคลัง

ความตกลงว่าด้วยการประเมินราคาศุลกากร หมายถึง ความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 7 ของภาคี 1994 ที่ระบุในภาคผนวก 1 เอ ของความตกลงฉบับลิว ที่ โอ

วัน หมายถึง วันตามปฏิทิน ซึ่งรวมถึงวันหยุดสุดสัปดาห์และวันหยุดราชการ

ที่มีอยู่ หมายถึง มีผลอยู่แล้ว ณ วันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ

แกตส์ หมายถึง ความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าบริการ ที่ระบุในภาคผนวก 1 ของความตกลงดับบลิว ที โอ

แกตต์ 1994 หมายถึง ความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า ค.ศ. 1994 ที่ระบุในภาคผนวก 1 เอ ของความตกลงดับบลิว ที โอ

สินค้าของภาคี หมายถึง ผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ ตามที่เข้าใจกันในแกตต์ 1994 หรือสินค้าที่คู่ภาคีตกลงกัน และรวมถึงสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดจากภาคีนั้น สินค้าของภาคีสามารถรวมถึงวัสดุของประเทศอื่นด้วย

ระบบฮาร์โมนไนซ์ (เอช เอส) หมายถึง ระบบฮาร์โมนไนซ์คำอธิบายและรหัสของสินค้าภายใต้อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยระบบฮาร์โมนไนซ์คำอธิบายและรหัสของสินค้า รวมถึงกฎทั่วไปในการตีความ หมายเหตุของหมวด หมายเหตุของตอน และการแก้ไข ตามที่คู่ภาคีได้รับรองและนำไปปฏิบัติในกฎหมายพิกัดอัตราศุลกากรที่เกี่ยวข้องของตน

ประเภท หมายถึง ตัวเลขสี่ตัวแรกของการจำแนกพิกัดศุลกากรตามระบบฮาร์โมนไนซ์ (เอช เอส)

นิติบุคคลของรัฐ หมายถึง นิติบุคคลซึ่งเป็นเจ้าของหรือควบคุมผ่านทางผลประโยชน์ในความเป็นเจ้าของโดยภาคี

มาตรการ หมายถึง มาตรการใด ๆ โดยภาคีไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบของกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ กฎเกณฑ์ ขั้นตอน ทางปฏิบัติ คำตัดสิน การกระทำทางปกครอง หรือรูปแบบอื่นใด

คนชาติ หมายถึง

- (เอ) ในกรณีของชิลี บุคคลธรรมดาซึ่งมีสัญชาติชิลีตามที่กำหนดไว้ในข้อ 10 ของ *คอนสติตูซีออนโปลิตีก้า เด ลา รพูบรีกา เด ชิลี* และ
- (บี) ในกรณีของไทย บุคคลใด ๆ ที่ถือสัญชาติไทยภายใต้กฎหมายที่มีผลบังคับใช้ในราชอาณาจักรไทย

ที่ได้ถิ่นกำเนิด หมายถึง มีคุณสมบัติภายใต้กฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้าที่ระบุไว้ในบทที่ 4 (กฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้า)

บุคคล หมายถึง บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคล

บุคคลของภาคี หมายถึง บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลของภาคี

การปฏิบัติพิเศษทางภาษีศุลกากร หมายถึง อัตราอากรตามความตกลงนี้ที่ต่ำกว่าสินค้านำเข้าที่ได้ถิ่นกำเนิด

ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้อง หมายถึง ความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้อง ที่ระบุในภาคผนวก 1 เอ ของความตกลงฉบับลิว ที่ โอ

ความตกลงเอส พี เอส หมายถึง ความตกลงว่าด้วยการใช้บังคับมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช ที่ระบุในภาคผนวก 1 เอ ของความตกลงฉบับลิว ที่ โอ

ประเภทย่อย หมายถึง ตัวเลขหกตัวแรกของการจำแนกพิกัดศุลกากรตามระบบฮาร์โมนี (เอส เอส)

ความตกลงที บี ที หมายถึง ความตกลงว่าด้วยอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า ที่ระบุในภาคผนวก 1 เอ ของความตกลงฉบับลิว ที่ โอ

ดินแดน หมายถึง:

- (เอ) ในกรณีของชิลี หมายถึง แผ่นดิน น่านน้ำ และน่านฟ้าภายใต้อำนาจอธิปไตยของตน และเขตเศรษฐกิจจำเพาะและไหล่ทวีป ซึ่งตนใช้สิทธิอธิปไตยและเขตอำนาจตามกฎหมายระหว่างประเทศและกฎหมายภายในของตน และ
- (บี) ในกรณีของไทย หมายถึง ดินแดนของราชอาณาจักรไทย รวมถึงน่านน้ำภายใน เขตเศรษฐกิจจำเพาะ ไหล่ทวีป และเขตน่านน้ำอื่นใด ของตน ซึ่งตนใช้สิทธิอธิปไตยและเขตอำนาจตามกฎหมายระหว่างประเทศ

ฉบับลิว ที่ โอ หมายถึง องค์การการค้าโลก และ

ความตกลงฉบับลิว ที่ โอ หมายถึง ความตกลงมาร์ราเกชจัดตั้งองค์การการค้าโลก ทำขึ้นเมื่อวันที่ 15 เมษายน ค.ศ.1994

บทที่ 3

การค้าสินค้า

ข้อ 3.1: คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

สินค้าเกษตรกรรม หมายถึง สินค้าเหล่านั้นที่มีการอ้างถึงในข้อ 2 ของความตกลงฉบับลิว ที่ โอ ว่าด้วยการเกษตร

ธุรกรรมด้านกงสุล หมายถึง ข้อกำหนดที่ว่า สินค้าของภาคีหนึ่งที่มีมุ่งหมายสำหรับการส่งออกไปยังดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ต้องถูกส่งไปอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกงสุลของภาคีผู้นำเข้าในดินแดนของภาคีผู้ส่งออกเป็นลำดับแรก เพื่อความมุ่งประสงค์ในการได้รับบัญชีราคาสินค้าทางกงสุลหรือการตรวจลงตราทางกงสุลสำหรับบัญชีราคาสินค้าทางการค้า หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า บัญชีสินค้าสำหรับเรือ ใบแจ้งการส่งออกของผู้ส่งสินค้าหรือเอกสารศุลกากรอื่นใด ที่กำหนดสำหรับ หรือที่เกี่ยวกับการนำเข้า

ปลอดอากร หมายถึง ไม่มีภาวะอากรศุลกากร

การอุดหนุนการส่งออก จะมีความหมายตามที่กำหนดไว้ในข้อ 1 (อี) ของความตกลงฉบับลิว ที่ โอ ว่าด้วยการเกษตร รวมถึงการแก้ไขใด ๆ ของข้อดังกล่าว และ

การอนุญาตการนำเข้า หมายถึง ขั้นตอนทางปกครองที่กำหนดให้ต้องมีการส่งคำขอหรือเอกสารอื่น ๆ (นอกเหนือไปจากที่กำหนดโดยทั่วไปสำหรับความมุ่งประสงค์ในการตรวจผ่านทางศุลกากร) ให้แก่หน่วยงานทางปกครองที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นเงื่อนไขที่ต้องกระทำก่อนการนำเข้ามาในดินแดนของภาคีผู้นำเข้า

ข้อ 3.2: ขอบเขตและความครอบคลุม

ยกเว้นจะระบุไว้เป็นอย่างอื่น บทนี้ใช้กับการค้าสินค้าทั้งหมดระหว่างคู่ภาคี

ข้อ 3.3: การปฏิบัติเยี่ยงคนชาติ

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การปฏิบัติเยี่ยงคนชาติแก่สินค้าของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งตามข้อ 3 ของแกตต์ 1994 รวมถึงบันทึกสำหรับการตีความ เพื่อการนี้ ข้อ 3 ของแกตต์ 1994 และบันทึกสำหรับการตีความจะรวมอยู่ในและถือเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงนี้โดยอนุโลม

ข้อ 3.4: การยกเลิกอาคารศุลกากร

1. ให้นำบทบัญญัติของบทนี้ที่เกี่ยวกับการยกเลิกอาคารศุลกากรในการนำเข้ามาใช้กับสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดในดินแดนของคู่ภาคี
2. ยกเว้นจะระบุไว้เป็นอย่างอื่นในความตกลงนี้ ภาคีจะต้องไม่ขึ้นอาคารศุลกากรใด ๆ ที่มีอยู่ หรือนำอาคารศุลกากรใหม่มาใช้กับสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดและครอบคลุมโดยความตกลงนี้
3. ยกเว้นจะระบุไว้เป็นอย่างอื่นในความตกลงนี้ และขึ้นอยู่กับตารางของภาคีตามที่ระบุไว้ในภาคผนวกที่ 3.4 ณ วันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องยกเลิกอาคารศุลกากรทั้งหมดสำหรับสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง
4. หากภาคีลดอัตราอาคารศุลกากรที่ใช้บังคับตามหลักการประติบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์ยิ่ง ต่อผลิตภัณฑ์ใด ๆ ที่ระบุไว้ในภาคผนวก 3.4 หลังจากการมีผลใช้บังคับของความตกลงนี้ และก่อนที่จะสิ้นสุดช่วงการลดภาษีและ/หรือช่วงการยกเลิกภาษี คู่ภาคีจะต้องปรึกษาหารือเพื่อพิจารณาปรับอาคารศุลกากรของผลิตภัณฑ์ดังกล่าวให้สอดคล้องกับการลดอัตราอาคารศุลกากรตามหลักการประติบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์ยิ่ง
5. เมื่อมีการร้องขอของภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง คู่ภาคีจะต้องปรึกษาหารือเพื่อพิจารณาเร่งการยกเลิกอาคารศุลกากรที่ระบุไว้ในตารางของตน ในภาคผนวกที่ 3.4 ข้อตกลงระหว่างคู่ภาคีเพื่อเร่งการยกเลิกอาคารศุลกากรของสินค้าจะต้องแทนที่อัตราอาคารใด ๆ สำหรับสินค้านี้ที่กำหนดไว้ในตารางของตนในภาคผนวกที่ 3.4 เมื่อได้รับความเห็นชอบโดยภาคีแต่ละฝ่ายตามข้อ 13.1.4 (บี) (คณะกรรมการการค้าเสรี)
6. ภาคีอาจเร่งการยกเลิกอาคารศุลกากรฝ่ายเดียวเมื่อใดก็ได้ให้แก่สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งตามที่ระบุไว้ในตารางของตน ในภาคผนวกที่ 3.4 ภาคีที่พิจารณาว่าจะกระทำการดังกล่าวจะต้องแจ้งต่อภาคีอีกฝ่ายหนึ่งโดยเร็วที่สุดเท่าที่สามารถปฏิบัติได้

ข้อ 3.5: ค่าธรรมเนียมเกี่ยวกับการบริหารจัดการและพิธีการ

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่าค่าธรรมเนียม ค่าภาระ พิธีการ และข้อกำหนดที่ถูกระบุไว้ในส่วนที่เกี่ยวกับการนำเข้าและการส่งออกสินค้าจะต้องสอดคล้องกับสิทธิและพันธกรณีของตนภายใต้ภาคี 1994
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องไม่กำหนดให้มีการทำธุรกรรมด้านกงสุล รวมถึงค่าธรรมเนียมและค่าภาระที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้าสินค้าใด ๆ ของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

3. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องจัดให้มีรายการปัจจุบันของค่าธรรมเนียมและค่าภาระที่ตนกำหนดในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้าหรือส่งออก ผ่านทางอินเทอร์เน็ตหรือเครือข่ายโทรคมนาคมที่ใช้คอมพิวเตอร์เป็นพื้นฐานที่เทียบเท่า เท่าที่จะสามารถกระทำได้

ข้อ 3.6: ระบบการเก็บภาษีพิเศษสำหรับช่วงราคานำเข้า

ซิติ้อาจคงไว้ซึ่งระบบการเก็บภาษีพิเศษสำหรับช่วงราคานำเข้าที่กำหนดขึ้นภายใต้กฎหมายฉบับที่ 18.525 หรือระบบต่อเนื่องสำหรับผลิตภัณฑ์ที่ครอบคลุมโดยกฎหมายนั้น¹ หากมีการใช้โดยสอดคล้องกับสิทธิและพันธกรณีของซิติ้อภายใต้ความตกลงดับบลิว ที โอ

ข้อ 3.7: การอุดหนุนการส่งออกทางการเกษตร

1. คู่ภาคีมีวัตถุประสงค์ร่วมกันในการยกเลิกการอุดหนุนการส่งออกสำหรับสินค้าเกษตรทุกรูปแบบในระดับพหุภาคีและจะต้องร่วมมือกันและพยายามที่จะบรรลุข้อตกลงดังกล่าว และป้องกันการนำการอุดหนุนการส่งออกสินค้าเกษตรในรูปแบบใด ๆ ก็ตามกลับมาใช้

2. ภาคีทั้งสองฝ่ายจะต้องไม่ริเริ่มหรือคงไว้ซึ่งการอุดหนุนการส่งออกทุกรูปแบบ สำหรับสินค้าเกษตรใด ๆ ที่จะส่งไปยังดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

ข้อ 3.8: มาตรการที่มีใช้ภาษี

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องไม่นำมาใช้หรือคงไว้ซึ่งข้อห้ามหรือข้อจำกัดใด ๆ ในการนำเข้าสินค้าใด ๆ ของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง หรือในการส่งออก หรือในการขายเพื่อส่งออกสินค้าใด ๆ ที่จะส่งไปยังดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ยกเว้นที่ไปเป็นตามสิทธิและพันธกรณีของตนภายใต้ดับบลิว ที โอ หรือความตกลงนี้ เพื่อการนี้ให้รวม ข้อ 11 ของแกตต์ 1994 และบันทึกสำหรับการตีความอยู่ใน และจะถือเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงนี้โดยอนุโลม

2. คู่ภาคีเข้าใจถึงสิทธิและพันธกรณีในวรรค 1 ที่ห้ามภาคีนำมาใช้หรือคงไว้ซึ่ง

(เอ) การกำหนดเงื่อนไขราคาของสินค้าส่งออกและนำเข้า ยกเว้นที่ได้รับอนุญาตเพื่อให้เป็นไปตามคำสั่งและการดำเนินการเพื่อตอบโต้การอุดหนุนและการทุ่มตลาด

(บี) การอนุญาตการนำเข้าที่มีเงื่อนไขเกี่ยวกับการกระทำตามข้อกำหนดให้ปฏิบัติ หรือ

¹ เพื่อความชัดเจนและแน่นอนยิ่งขึ้น ซิติ้อจะไม่รวมผลิตภัณฑ์ใหม่เข้าไว้ในระบบการเก็บภาษีพิเศษสำหรับช่วงราคานำเข้าผลิตภัณฑ์ที่ครอบคลุมโดยระบบการเก็บภาษีพิเศษสำหรับช่วงราคานำเข้าได้แก่ เอส เอส (2007) 1001.9000, 1101.0000, 1701.1100, 1701.1200, 1701.9100, 1701.9910, 1701.9920 และ 1701.9990.

(ซี) การจำกัดการส่งออกโดยสมัครใจ

3. เพื่อความมุ่งประสงค์ในด้านความโปร่งใส ซิลีแจ้งว่าตนได้แจ้งต่อ ดับบลิว ที โอ ถึงกฎหมายฉบับที่ 18.483 หรือ ฉบับอื่นที่ออกมาในภายหลังเรื่องมาตรการที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้ายานพาหนะที่ใช้แล้ว
4. ภาคิแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจถึงความโปร่งใสของมาตรการที่มีใช้ภาคิที่ได้รับอนุญาตในวรรค 1 และจะต้องทำให้มั่นใจว่ามาตรการดังกล่าวใด ๆ จะไม่ได้เตรียมการนำมาใช้ นำมาใช้ หรือได้ใช้เพื่อที่จะหรือเพื่อให้เกิดผลเป็นการสร้างอุปสรรคทางการค้าที่ไม่จำเป็นระหว่างคู่ภาคิ

ข้อ 3.9: คณะกรรมการว่าด้วยการค้าสินค้า

1. ณ ที่นี้ คู่ภาคิจัดตั้งคณะกรรมการว่าด้วยการค้าสินค้า (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “คณะกรรมการ”) ประกอบด้วยผู้แทนจากคู่ภาคิ
2. เพื่ออำนวยความสะดวกเรื่องการสื่อสารระหว่างคู่ภาคิในเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับบทนี้ ภาคิแต่ละฝ่ายจะต้องกำหนดจุดติดต่อ ในกรณีที่ภาคิหนึ่งพิจารณาว่ามาตรการใด ๆ ที่มีการเสนอหรือใช้ของภาคิอีกฝ่ายหนึ่งอาจกระทบต่อการค้าสินค้านั้นระหว่างคู่ภาคิอย่างเป็นรูปธรรม ภาคิหนึ่งอาจขอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับมาตรการนั้นผ่านทางจุดติดต่อ
3. ให้คณะกรรมการมีหน้าที่ดังนี้
 - (เอ) ทบทวนและติดตามการปฏิบัติตามและการดำเนินการของบทนี้
 - (บี) พิจารณาประเด็นใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับบทนี้
 - (ซี) รับการรายงานจาก และทบทวนการปฏิบัติงานของคณะกรรมการด้านกฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้า ที่จัดตั้งขึ้นตามข้อ 4.14 (คณะกรรมการด้านกฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้า)
 - (ดี) จัดตั้งคณะทำงานใด ๆ ตามความจำเป็น
 - (อี) กระทำหน้าที่อื่น ๆ ตามที่ได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการบริหารโดยเป็นไปตามบทที่ 13 (บทบัญญัติว่าด้วยการบริหารจัดการและสถาบัน)
 - (เอฟ) ระบุและเสนอแนะมาตรการเพื่อส่งเสริมและอำนวยความสะดวกในการเข้าสู่ตลาดที่ดียิ่งขึ้น รวมถึงการเร่งข้อผูกพันทางภาคิใด ๆ ภายใต้ข้อ 3.4

(จ) จัดการกับอุปสรรคทางการค้าสินค้าระหว่างคู่ภาคี โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับการใช้มาตรการที่มีใช้ภายใน และหากเหมาะสม ส่งเรื่องดังกล่าวไปยังคณะกรรมการเพื่อการพิจารณา และ

(เค) รายงานผลการพิจารณาและผลของการหารือต่อคณะกรรมการ

4. คณะกรรมการจะต้องประชุม ณ สถานที่และเวลาดังกล่าวตามที่อาจตกลงกันโดยคู่ภาคี ซึ่งการประชุมอาจจะจัดขึ้นผ่านทางการประชุมทางไกล การประชุมทางวิดีโอ หรือผ่านทางวิธีการอื่นใด ตามที่กำหนดร่วมกันโดยคู่ภาคี

บทที่ 4
กฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้า

ส่วนที่ 1
การกำหนดถิ่นกำเนิด

ข้อ 4.1: คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

การเพาะพันธุ์สัตว์น้ำ หมายถึง การทำฟาร์มสิ่งมีชีวิตทางน้ำ รวมถึงปลา สัตว์น้ำจำพวกโมลลัสก์ สัตว์น้ำจำพวกครัสเตเชีย สัตว์น้ำที่ไม่มีกระดูกสันหลังอื่น ๆ และพืชน้ำ ที่ได้จากลูกพันธุ์ เช่น ไข่ ลูกปลา ปลาเล็ก และตัวอ่อน โดยผ่านกระบวนการเลี้ยงดูหรือกระบวนการที่ทำให้เกิดการเจริญเติบโตเพื่อเพิ่มผลผลิต เช่น การจัดพื้นที่เลี้ยง การให้อาหาร หรือการปกป้องจากผู้ล่า อย่างสม่ำเสมอ

ซี ไอ เอฟ หมายถึง มูลค่าของสินค้าที่นำเข้า และรวมถึงค่าประกันภัยและค่าระวางจนถึงท่าหรือสถานที่ที่นำเข้า ในประเทศที่นำเข้า การประเมินราคาของสินค้าจะต้องเป็นไปตามข้อ 7 ของแอกตต์ 1994 และความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 7 ของแอกตต์ 1994 ที่ระบุในภาคผนวก 1 เอ ของความตกลงดับบลิว ที โอ

หน่วยงานผู้มีอำนาจ หมายถึง หน่วยงานที่เป็นผู้รับผิดชอบตามกฎหมายของภาคีแต่ละฝ่ายในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าและอาจมอบอำนาจในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าให้แก่องค์กรหรือหน่วยงานอื่น ๆ ได้ ในกรณีของซีที ได้แก่ กรมเศรษฐกิจระหว่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศ และในกรณีของไทย ได้แก่ กระทรวงพาณิชย์หรือหน่วยงานผู้มีอำนาจที่รับช่วงต่อจากกระทรวงนี้

ผู้ส่งออก หมายถึง บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่อยู่ในดินแดนของภาคีที่บุคคลผู้นั้นส่งสินค้าออกไป

เอฟ โอ บี หมายถึง มูลค่าของสินค้า ณ ท่าเรือต้นทาง ซึ่งรวมค่าขนส่งไปยังท่าหรือสถานที่สุดท้ายสำหรับขนส่งสินค้าไปต่างประเทศ การประเมินราคาจะต้องกระทำโดยเป็นไปตามข้อ 7 ของแอกตต์ 1994 และความตกลงว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 7 ของแอกตต์ 1994 ที่ระบุในภาคผนวก 1 เอ ของความตกลงดับบลิว ที โอ

สินค้าหรือวัสดุซึ่งทดแทนกันได้ หมายถึง สินค้าหรือวัสดุที่ใช้แทนกันได้เพื่อความมุ่งประสงค์ในเชิงพาณิชย์ และคุณสมบัติของสินค้าหรือวัสดุนั้นเหมือนกันในสาระสำคัญ

หลักการทางบัญชีอันเป็นที่ยอมรับทั่วไป (จี เอ เอ พี) หมายถึง ฉันทามติที่ได้รับการยอมรับหรือการสนับสนุนจากผู้ที่เกี่ยวข้องได้อย่างมีนัยสำคัญในดินแดนของภาคี ในส่วนที่เกี่ยวกับการบันทึกรายได้ ค่าใช้จ่าย ต้นทุน สินทรัพย์ และหนี้สิน การเปิดเผยข้อมูลและการเตรียมรายการทางการเงิน มาตรฐานเหล่านี้อาจรวมถึงแนวทางอย่างกว้างสำหรับการใช้ทั่วไป ตลอดจนมาตรฐาน ทางปฏิบัติ และขั้นตอนอย่างละเอียด

สินค้า หมายถึง วัสดุและ/หรือผลิตภัณฑ์ใด ๆ ที่ได้มาทั้งหมดหรือผลิตขึ้นทั้งหมด หรือมีการผลิตขึ้น แม้ว่า วัสดุและ/หรือผลิตภัณฑ์ดังกล่าวมีความมุ่งประสงค์เพื่อการใช้เป็นวัสดุในกระบวนการผลิตอื่น

ผู้นำเข้า หมายถึง บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่อยู่ในดินแดนของภาคีที่บุคคลนั้นนำสินค้าเข้ามา

วัสดุทางอ้อม หมายถึง สินค้าที่ใช้ในการผลิต การทดสอบ หรือการตรวจสอบสินค้าอื่น แต่ในทางกายภาพ ไม่รวมอยู่ในตัวสินค้านั้น หรือสินค้าที่ใช้ในการบำรุงรักษาอาคารหรือการใช้อุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสินค้า

วัสดุ หมายถึง สินค้า หรือ สาร หรือ สารใด ๆ เช่น วัตถุดิบ ส่วนผสม ชิ้นส่วน ส่วนประกอบ ส่วนประกอบย่อย หรือ ชุดประกอบย่อยที่ใช้หรือบริโภคในการผลิตสินค้า หรือการแปรรูปสินค้าอื่น หรืออยู่ภายใต้กระบวนการในการผลิตสินค้าอื่น

สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดหรือวัสดุที่ได้ถิ่นกำเนิด หมายถึง สินค้าหรือวัสดุที่มีคุณสมบัติได้ถิ่นกำเนิดโดยเป็นไปตามบทบัญญัติของบทนี้

วัสดุที่ใช้ในการบรรจุหีบห่อและภาชนะที่ใช้บรรจุสินค้าสำหรับการส่ง หมายถึง สินค้าที่ใช้ในการปกป้องสินค้าระหว่างการขนส่ง ซึ่งแตกต่างจากภาชนะที่ใช้บรรจุสินค้าและบรรจุภัณฑ์และวัสดุที่ใช้ในการบรรจุหีบห่อซึ่งใช้สำหรับการขายปลีก

กฎเฉพาะรายสินค้า หมายถึง กฎที่ระบุว่าวัสดุได้ผ่านการเปลี่ยนพิกัดอัตราศุลกากร หรือได้ผ่านกรรมวิธีการผลิต หรือผ่านกระบวนการผลิตแบบเฉพาะเจาะจง หรือผ่านเกณฑ์สัดส่วนมูลค่าการผลิตที่ได้คุณสมบัติ (คิว วี ซี) หรือเกณฑ์ใด ๆ เหล่านี้ประกอบกัน และ

การผลิต หมายถึง วิธีการได้มาซึ่งสินค้า ซึ่งรวมถึงแต่ไม่จำกัดอยู่เพียงการปลูก การเลี้ยง การทำเหมือง การเก็บเกี่ยว การประมง การทำฟาร์ม การดัก การล่า การจับ การเพาะพันธุ์สัตว์น้ำ การรวบรวม การเก็บรวบรวม การเพาะพันธุ์ การสกัด การผลิต การผ่านกระบวนการ หรือการประกอบสินค้า

ข้อ 4.2: หลักเกณฑ์การได้ถิ่นกำเนิด

ยกเว้นจะระบุไว้เป็นอย่างอื่นในบทนี้ ให้ถือว่าสินค้ามีคุณสมบัติในการเป็นสินค้าที่มีถิ่นกำเนิดของภาคี ในกรณีนี้

- (เอ) เป็นสินค้าที่ได้มาทั้งหมดหรือผลิตขึ้นทั้งหมดในภาคีนั้น ตามที่นิยามไว้ในข้อ 4.3
- (บี) เป็นสินค้าที่ผลิตขึ้นทั้งหมดในภาคีนั้นที่ทำจากวัสดุเฉพาะที่ได้ถิ่นกำเนิดของคู่ภาคีเท่านั้น หรือ

- (ซี) เป็นสินค้าที่เป็นไปตามกฎเฉพาะรายสินค้าที่ระบุไว้ในภาคผนวก 4.2 เมื่อสินค้าผลิตขึ้นทั้งหมดในภาคนั้นโดยใช้วัสดุที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิดทั้งหมดหรือบางส่วน

นอกจากนี้ สินค้าจะต้องเป็นไปตามข้อกำหนดทั้งหมดที่ใช้ได้ของบทนี้

ข้อ 4.3: สินค้าที่ได้มาทั้งหมดหรือผลิตขึ้นทั้งหมด

ให้ถือว่าสินค้าต่อไปนี้ได้รับการพิจารณาว่าเป็นสินค้าที่ได้มาทั้งหมดหรือผลิตขึ้นทั้งหมดในดินแดนของภาคี

- (เอ) พืช สินค้าจากพืช และสินค้าจากผักที่ปลูกและเก็บเกี่ยว เก็บหรือรวบรวมในดินแดนของภาคนั้น
- (บี) สัตว์มีชีวิตที่เกิดและเลี้ยงในดินแดนของภาคนั้น
- (ซี) สินค้าที่ได้มาจากสัตว์มีชีวิตที่กล่าวถึงในอนุวรรค (บี)
- (ดี) สินค้าที่ได้มาจากการล่า การดัก การประมง การเพาะพันธุ์สัตว์น้ำ การรวบรวมหรือการจับ และการทำฟาร์มซึ่งดำเนินการในดินแดนของภาคนั้น
- (อี) จุลินทรีย์และไวรัสจากถิ่นที่อยู่อาศัยตามธรรมชาติหรือได้จากการเพาะเลี้ยงในดินแดนของภาคนั้น
- (เอฟ) แร่ธาตุและสารอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ ซึ่งไม่รวมอยู่ในอนุวรรค (เอ) ถึง (อี) ที่สกัดหรือได้มาจากผืนดิน น้ำ พื้นดินท้องทะเล หรือใต้พื้นดินท้องทะเลของภาคนั้น
- (จี) สินค้าประมงทะเลซึ่งได้มาโดยเรือที่จดทะเบียนกับภาคีและมีสิทธิชั่งของของภาคี และสินค้าอื่น ๆ² ที่สกัดหรือได้มาจากน่านน้ำ พื้นดินท้องทะเล หรือใต้พื้นดินท้องทะเล นอกน่านน้ำอาณาเขตของภาคนั้น โดยมีเงื่อนไขว่า ภาคนั้นมีสิทธิในการใช้ประโยชน์จากน่านน้ำ พื้นดินท้องทะเล หรือใต้พื้นดินท้องทะเลดังกล่าว โดยเป็นไปตามกฎหมายระหว่างประเทศ
- (เอช) สินค้า เช่น ปลา สัตว์น้ำจำพวกมีเปลือก และสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ ในทะเล หรือสินค้าจากทะเลซึ่งได้มาจากทะเลหลวงโดยเรือที่จดทะเบียนกับภาคีและมีสิทธิชั่งของของภาคีนั้น

² สินค้าอื่น ๆ หมายถึง แร่ธาตุและสารอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ

- (ไอ) สินค้าที่ได้มา ผ่านกระบวนการ หรือผลิตบนเรือโรงงานที่จดทะเบียนกับภาคีและมีสิทธิชักธงของภาคนั้น โดยทำเฉพาะจากผลิตภัณฑ์ที่อ้างถึงในอนุวรรค (จี) และ (เอช)
- (เจ) เศษหรือของเหลือทิ้งที่เก็บรวบรวมหรือได้จากการผลิตในดินแดนของภาคี และเหมาะสมเฉพาะสำหรับการนำกลับมาใช้เป็นวัตถุดิบ
- (เค) สินค้าที่ใช้แล้วและสินค้าที่เก็บรวบรวมได้ในภาคนั้น ซึ่งไม่สามารถใช้ต่อไปได้ตามความมุ่งประสงค์เดิมของสิ่งนั้น หรือไม่สามารถทำให้คืนสู่สภาพเดิม หรือซ่อมแซมได้ และสิ่งนั้นเหมาะสมสำหรับการกำจัดหรือการนำกลับมาใช้เป็นชิ้นส่วนของวัตถุดิบหรือความมุ่งประสงค์ในการนำกลับมาใช้ใหม่ และ
- (แอล) สินค้าที่ได้มาหรือผลิตขึ้นในดินแดนของภาคีเฉพาะจากสินค้าที่กล่าวถึงในอนุวรรค (เอ) ถึง (เค)

ข้อ 4.4: สัดส่วนมูลค่าการผลิตที่ได้คุณสมบัติ (คิว วี ซี)

1. การคำนวณ คิว วี ซี ของสินค้าจะต้องกระทำดังนี้

$$\text{คิว วี ซี} = \frac{\text{วี} - \text{วี เอ็น เอ็ม}}{\text{วี}} \times 100$$

โดยที่

คิว วี ซี คือ สัดส่วนมูลค่าการผลิตที่ได้คุณสมบัติซึ่งแสดงเป็นค่าร้อยละ

วี คือ มูลค่า เอฟ โอ บี ของสินค้าสุดท้าย และ

วี เอ็น เอ็ม คือ มูลค่า ซี ไอ เอฟ ของวัสดุที่ไม่ได้ถิ่นกำเนิด

2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการคำนวณ คิว วี ซี ตามที่ระบุไว้ในวรรค 1 วี เอ็น เอ็ม จะต้องเป็น

(เอ) มูลค่า ซี ไอ เอฟ ในเวลาที่นำเข้าสู่สินค้า หรือ

(บี) ราคาที่แน่นอนล่าสุดที่ได้ชำระสำหรับสินค้าที่ไม่ปรากฏถิ่นกำเนิดในดินแดนของ ภาคีที่ซึ่งมีการทำหรือการผ่านกระบวนการเกิดขึ้น

ข้อ 4.5: วัสดุทางอ้อม

วัสดุทางอ้อมใด ๆ ที่ใช้ในการผลิตสินค้าแต่ไม่รวมอยู่ในตัวสินค้านั้นให้ถือเป็นวัสดุที่ได้ถิ่นกำเนิด โดยไม่คำนึงว่าวัสดุทางอ้อมดังกล่าวมีถิ่นกำเนิดจากประเทศที่มีใช่ภาคีหรือไม่ ซึ่งรวมถึง

- (เอ) เชื้อเพลิง พลังงาน ตัวเร่งปฏิกิริยา และตัวทำละลาย
- (บี) อุปกรณ์ สิ่งประดิษฐ์ และสิ่งของที่ใช้สำหรับทดสอบหรือตรวจสอบสินค้า
- (ซี) ถูมือ แก้ว รองเท้า เสื้อผ้า อุปกรณ์และสิ่งของเพื่อความปลอดภัย
- (ดี) เครื่องมือ แม่พิมพ์ และแบบหล่อ
- (อี) ชิ้นส่วนสำรองและวัสดุที่ใช้ในการบำรุงรักษาอุปกรณ์และอาคาร
- (เอฟ) สารหล่อลื่น ไซ สารประกอบ และวัสดุอื่น ๆ ที่ใช้ในการผลิตหรือใช้กับอุปกรณ์และอาคาร และ
- (จี) วัสดุอื่นใดที่ไม่รวมอยู่ในตัวสินค้านั้นแต่ใช้ในการผลิตสินค้า โดยสามารถแสดงให้เห็นอย่างสมเหตุสมผลว่าการใช้วัสดุดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของการผลิตนั้นด้วย

ข้อ 4.6: การดำเนินการและกระบวนการเพียงเล็กน้อยที่ไม่ทำให้เกิดการได้ถิ่นกำเนิด

การดำเนินการหรือกระบวนการเพียงเล็กน้อยดังต่อไปนี้ ตามข้อใดข้อหนึ่งหรือหลายข้อประกอบกัน ไม่ทำให้เกิดการได้ถิ่นกำเนิด

- (เอ) การดำเนินการถนอมรักษาเพื่อให้ความมั่นใจว่าผลิตภัณฑ์จะยังอยู่ในสภาพดีระหว่างการขนส่งและการเก็บรักษา เช่น การอบแห้ง การแช่แข็ง การเก็บในน้ำเกลือ การระบายอากาศ การแช่เย็น และการดำเนินการอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน
- (บี) การกรอง การแยกประเภท การล้าง การตัด การกรีด การตัดโค้ง การขีดหรือการคลายออก การลับให้คม การไม่บดอย่างง่าย การเชื่อม
- (ซี) การทำความสะอาด ซึ่งรวมถึงการกำจัดฝุ่น ออกไซด์ น้ำมัน สี และสิ่งปกคลุมอื่น ๆ
- (ดี) การดำเนินการทาสีและการขัดเงา

- (อี) การทดสอบหรือการเทียบมาตรฐาน
- (เอฟ) การบรรจุในขวด ครอบ ป้องกัน กระจก ของ กล่อง การยึดติดบนบัตรหรือกระดาษ และการดำเนินการบรรจุหีบห่ออย่างง่ายอื่น ๆ ทั้งหมด
- (จี) การผสมกันอย่างง่าย³ของสินค้า ไม่ว่าจะต่างชนิดกันหรือไม่
- (เอช) การประกอบกันอย่างง่าย³ของชิ้นส่วนของผลิตภัณฑ์เพื่อเป็นสินค้าที่สมบูรณ์
- (ไอ) การเปลี่ยนแปลงกระบวนการบรรจุหีบห่อ การนำออกจากหีบห่อ หรือการบรรจุหีบห่อใหม่ และการแบ่งออกและการจัดรวมสินค้าที่ส่ง
- (เจ) การติดหรือการพิมพ์เครื่องหมาย ฉลาก ตราสินค้า หรือสัญลักษณ์แบ่งแยกประเภทในลักษณะเดียวกันอื่น ๆ บนสินค้าหรือบรรจุภัณฑ์ของสินค้านั้น
- (เค) การเจือจางเพียงด้วยน้ำหรือสารอื่นที่ไม่เปลี่ยนแปลงคุณลักษณะเฉพาะของสินค้าอย่างมีนัยสำคัญ
- (แอล) การสี การฟอกขาวบางส่วนหรือทั้งหมด การขัดเงา และการเคลือบผิวพีซีและข้าว
- (เอ็ม) การถอดแยกออกจากกัน และ
- (เอ็น) การจัดสินค้าเพียงให้เป็นชุด

ข้อ 4.7: การสะสม

เว้นแต่จะระบุไว้เป็นอย่างอื่นในความตกลงนี้ สินค้าที่ได้ถึงกำเนิดของภาคีซึ่งถูกใช้เป็นวัสดุในกระบวนการผลิตสำหรับสินค้าที่แล้วเสร็จในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ให้ถือว่าเป็นวัสดุที่ได้ถึงกำเนิดในดินแดนของภาคีฝ่ายหลังที่มีการทำหรือผ่านกระบวนการผลิตเป็นสินค้าที่แล้วเสร็จนั้น

ข้อ 4.8: เกณฑ์ขั้นต่ำ

1. ให้ถือว่าสินค้าที่ไม่ผ่านการเปลี่ยนพิกัดอัตราศุลกากรได้ถึงกำเนิด หาก

³ “อย่างง่าย” โดยทั่วไปอธิบายถึง กิจกรรมที่ไม่ต้องอาศัยทักษะ เครื่องจักร เครื่องมือ หรืออุปกรณ์พิเศษ ที่ผลิตหรือติดตั้งเฉพาะเพื่อดำเนินกิจกรรมนั้น อย่างไรก็ตาม การผสมกันอย่างง่าย ไม่รวมถึง ปฏิกริยาเคมี ปฏิกริยาเคมี หมายถึง กระบวนการ (รวมถึงกระบวนการทางชีวเคมี) ซึ่งทำให้ได้มาซึ่งโมเลกุลที่มีโครงสร้างใหม่โดยการแตกพันธะภายในโมเลกุลและโดยการทำให้เกิดพันธะภายในโมเลกุลใหม่ หรือโดยการเปลี่ยนแปลงการจัดตัวของอะตอมภายในช่องว่างของโมเลกุล

- (เอ) มูลค่าของวัสดุที่ไม่ได้ถึงกำหนดทั้งหมดที่ใช้ในการผลิตของสินค้า นั้น ซึ่งไม่ผ่านการเปลี่ยน พิภคอัตราศุลกากรที่กำหนด ไม่เกินร้อยละ 10 (10%) ของมูลค่า เอฟ โอ บี ของสินค้านั้น และ
- (บี) สินค้าเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ใช้อื่น ๆ ทั้งหมดตามที่ระบุไว้ในบทนี้ สำหรับการมีคุณสมบัติ เป็นสินค้าที่ได้ถึงกำหนด

2. อย่างไรก็ตาม มูลค่าของวัสดุที่ไม่ได้ถึงกำหนดที่กล่าวถึงในวรรค 1 จะต้องนำไปรวมอยู่ในมูลค่าของ วัสดุที่ไม่ได้ถึงกำหนด สำหรับข้อกำหนด คิว วี ซี ที่ใช้ใด ๆ สำหรับสินค้านั้น

ข้อ 4.9: สินค้าและวัสดุซึ่งทดแทนกันได้

1. ในการพิจารณาว่าสินค้าหรือวัสดุที่ซึ่งทดแทนกันได้เป็นสินค้าที่ได้ถึงกำหนดหรือไม่ จะต้องกระทำ โดยการแบ่งแยกทางกายภาพของวัสดุแต่ละชนิด หรือโดยการใช้วิธีการบริหารสินค้าคงคลังซึ่งได้รับการ ยอมรับใน จี เอ เอ พี ของภาคีที่ซึ่งมีการดำเนินการผลิตหรือได้รับการยอมรับโดยภาคีนั้น
2. เมื่อได้มีการตัดสินใจเลือกวิธีการบริหารสินค้าคงคลังโดยผู้ส่งออกแล้ว ต้องใช้วิธีการบริหารสินค้า คงคลังนั้นตลอดปีงบประมาณ

ข้อ 4.10: อุปกรณ์ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง เครื่องมือ และคู่มือหรือวัสดุที่ใช้เป็นข้อมูล

1. หากสินค้าขึ้นอยู่กับข้อกำหนดของการเปลี่ยนพิภคอัตราศุลกากรหรือการดำเนินการผลิตหรือการ ผ่านกระบวนการผลิตที่เฉพาะเจาะจง ถึงถึงกำหนดของสิ่งของที่ใช้ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง เครื่องมือ คู่มือหรือ วัสดุที่ใช้เป็นข้อมูลอื่น ๆ ที่ส่งมากับสินค้า ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งของที่ใช้ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง หรือเครื่องมือ ตามมาตรฐานของสินค้า ให้ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของสินค้านั้น และจะต้องไม่นำมาพิจารณาว่าวัสดุที่ไม่ได้ ถึงถึงกำหนดทั้งหมดที่ใช้ในการผลิตสินค้าที่ได้ถึงกำหนดนั้นได้ผ่านการเปลี่ยนพิภคอัตราศุลกากรที่ใช้กับสินค้านั้นหรือไม่ โดยมีเงื่อนไขว่า

- (เอ) สิ่งของที่ใช้ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง เครื่องมือ คู่มือหรือวัสดุที่ใช้เป็นข้อมูลอื่น ๆ ได้รับการ จำแนกพิภคศุลกากรรวมกับสินค้า และไม่ได้ทำบัญชีราคาสินค้าแยกต่างหากจากสินค้านั้น และ
- (บี) ปริมาณและมูลค่าของสิ่งของที่ใช้ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง เครื่องมือ คู่มือหรือวัสดุที่ใช้เป็น ข้อมูลอื่น ๆ เป็นปริมาณและมูลค่าตามปกติสำหรับสินค้านั้น

2. หากสินค้าขึ้นอยู่กับข้อกำหนด คิว วี ซี มูลค่าของสิ่งของที่ใช้ประกอบ ชิ้นส่วนสำรอง เครื่องมือ และคู่มือหรือวัสดุที่ใช้เป็นข้อมูลจะต้องนำมาประกอบการพิจารณาในฐานะที่เป็นมูลค่าของวัสดุที่ได้ถิ่นกำเนิดหรือไม่ได้ถิ่นกำเนิด แล้วแต่กรณี ในการคำนวณ คิว วี ซี ของสินค้านั้น

ข้อ 4.11: การปฏิบัติต่อบรรจุภัณฑ์ วัสดุที่ใช้ในการบรรจุหีบห่อและภาชนะที่ใช้บรรจุ

1. บรรจุภัณฑ์และวัสดุที่ใช้ในการบรรจุหีบห่อสำหรับการขายปลีก

(เอ) หากสินค้าขึ้นอยู่กับ คิว วี ซี ตามที่ระบุไว้ในภาคผนวก 4.2 มูลค่าของบรรจุภัณฑ์และวัสดุที่ใช้ในการบรรจุหีบห่อสำหรับการขายปลีก จะต้องนำมาประกอบการพิจารณาถิ่นกำเนิดของสินค้านั้น ว่าได้ถิ่นกำเนิดหรือไม่ แล้วแต่กรณี โดยมีเงื่อนไขว่าบรรจุภัณฑ์และวัสดุที่ใช้การบรรจุหีบห่อได้รับการพิจารณาว่าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับสินค้านั้น และ

(บี) หากสินค้าขึ้นอยู่กับเกณฑ์การเปลี่ยนแปลงพิกัดอัตราศุลกากรตามที่ระบุไว้ในภาคผนวก 4.2 บรรจุภัณฑ์และวัสดุที่ใช้ในการบรรจุหีบห่อซึ่งจำแนกพิกัดรวมกับสินค้าที่ถูกรับบรรจุหีบห่อ นั้น จะต้องไม่นำมาประกอบการพิจารณาถิ่นกำเนิด

2. ภาชนะที่ใช้บรรจุและวัสดุที่ใช้ในการบรรจุหีบห่อซึ่งใช้เฉพาะสำหรับการขนส่งสินค้า จะต้องไม่นำมาประกอบการพิจารณาถิ่นกำเนิดของสินค้านั้นดังกล่าว

ข้อ 4.12: การส่งโดยตรง

1. ให้ถือว่าสินค้าถูกส่งโดยตรงจากภาคีผู้ส่งออกไปยังภาคีผู้นำเข้า

(เอ) หากสินค้าถูกขนส่งโดยไม่ผ่านดินแดนของประเทศที่มีใช้ภาคีใด ๆ หรือ

(บี) หากสินค้าถูกขนส่งเพื่อความมุ่งประสงค์ของการผ่านแดนประเทศที่มีใช้ภาคี โดยมีหรือไม่มีการถ่ายลำหรือการเก็บรักษาชั่วคราวในประเทศที่มีใช้ภาคีนั้น โดยมีเงื่อนไขว่า

(หนึ่ง) สินค้านั้นไม่ได้เข้าสู่การค้าหรือการบริโภคในดินแดนของประเทศที่มีใช้ภาคีนั้น

(สอง) การผ่านแดนนั้นเป็นไปด้วยเหตุผลทางภูมิศาสตร์หรือโดยการพิจารณาที่เกี่ยวข้องกับข้อกำหนดของการขนส่ง และ

(สาม) สินค้านั้นไม่ได้ผ่านการดำเนินการใด ๆ ในดินแดนของประเทศที่มีใช้ภาคี ที่นอกเหนือไปจากการขนถ่ายสินค้าขึ้น การขนถ่ายสินค้าลง หรือการดำเนินการใด ๆ ที่จำเป็นต่อการเก็บรักษาสินค้านั้นให้อยู่ในสภาพที่ดี

2. สินค้าที่มีการส่งโดยตรงจะต้องคงไว้ซึ่งสถานะของการได้ถิ่นกำเนิดของสินค้านั้น
3. ในกรณีที่สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งออกได้นำเข้าผ่านประเทศที่มีใช่ภาคีหนึ่งประเทศหรือมากกว่า หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าอาจกำหนดให้ผู้นำเข้าซึ่งขอรับการปฏิบัติพิเศษทางภาษีศุลกากรสำหรับสินค้านั้น ต้องยื่นเอกสารดังต่อไปนี้แก่หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้า
 - (เอ) ใบตราส่งสินค้าชนิดส่งผ่านประเทศอื่นหรือเอกสารที่คล้ายกันซึ่งใช้ในการขนส่งต่อเนื่องหลายรูปแบบ และ
 - (บี) เอกสารประกอบ หากมี เพื่อเป็นหลักฐานแสดงว่า มีการปฏิบัติตามข้อกำหนดของอนุวรรค 1 (บี) (หนึ่ง) (สอง) และ (สาม)

ข้อ 4.13: หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

การอ้างว่าสินค้านั้นมีคุณสมบัติที่จะได้รับการปฏิบัติพิเศษทางภาษีศุลกากรภายใต้ความตกลงนี้จะต้องมีหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่ออกโดยภาคีผู้ส่งออกตามรูปแบบที่กำหนดไว้ในส่วน เอ ของภาคผนวก 4.13 (รูปแบบหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าของซีดี ซึ่งออกให้โดยหน่วยงานผู้มีอำนาจของตน) หรือส่วน บี ของภาคผนวก 4.13 (รูปแบบหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าของไทย ซึ่งออกให้โดยหน่วยงานผู้มีอำนาจของตน) ประกอบด้วย

ข้อ 4.14: คณะกรรมการด้านกฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้า

1. ณ ที่นี้ คู่ภาคีจัดตั้งคณะกรรมการด้านกฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้า (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “คณะกรรมการ”) ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนภาครัฐของภาคีแต่ละฝ่าย
2. ให้คณะกรรมการมีหน้าที่
 - (เอ) ติดตามและทบทวนการปฏิบัติตามและการดำเนินการของบทนี้
 - (บี) รายงานผลการพิจารณาของตนต่อคณะกรรมการว่าด้วยการค้าสินค้า โดยเป็นไปตามข้อ 3.9 (คณะกรรมการว่าด้วยการค้าสินค้า)
 - (ซี) ระบุเรื่องที่เกี่ยวข้องกับบทนี้ ซึ่งควรได้รับการปรับปรุงเพื่ออำนวยความสะดวกทางการค้าสินค้านี้ระหว่างคู่ภาคี
 - (ดี) พิจารณาเรื่องอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับบทนี้ตามที่คู่ภาคีอาจตกลงกัน และ

(อี) ปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ตามที่ได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการธิการ โดยเป็นไปตามข้อ 13.1.4 (คณะกรรมการธิการการค้าเสรี)

3. คณะกรรมการจะต้องประชุมกัน ณ สถานที่และเวลาดังกล่าว ตามที่คู่มือนี้อาจตกลงกัน

ส่วนที่ 2

ขั้นตอนการดำเนินการ

ข้อ 4.15: การรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

1. หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าจะต้องออกโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีแต่ละฝ่าย
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องแจ้งชื่อ ที่อยู่ และตัวอย่างตราประทับของหน่วยงานผู้มีอำนาจในการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าของตนให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งทราบ ในรูปแบบเอกสารและเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ การเปลี่ยนแปลงใด ๆ ในชื่อ ที่อยู่ หรือตราประทับ จะต้องได้รับการแจ้งโดยพลันในลักษณะเดียวกัน
3. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการตรวจสอบหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า
 - (เอ) ซิลีจะต้องจัดให้มีเว็บไซต์ที่มีข้อมูลหลักบางประการของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่ออกให้โดยซิลี เช่น หมายเลขอ้างอิง พิภักศุลกากร รายละเอียดสินค้า วันที่ออก ปริมาณ และชื่อของผู้ส่งออก และ
 - (บี) ไทยจะต้องจัดให้มีข้อมูลเกี่ยวกับตัวอย่างลายมือชื่อในรูปแบบของกระดาษหรือเอกสารอิเล็กทรอนิกส์เมื่อได้รับการร้องขอ และจะต้องจัดให้มีข้อมูลที่ทันสมัยโดยพลันในกรณีที่เหมาะสม

ไทยจะต้องพยายามจัดให้มีเว็บไซต์ที่แสดงข้อมูลเช่นเดียวกันกับซิลีตามที่ระบุไว้ข้างต้นตามความชำนาญและความสามารถที่ดีที่สุดของตน ให้คณะกรรมการหารือกันเกี่ยวกับการนำเว็บไซต์มาใช้
4. หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่ออกให้จะใช้ได้กับการนำเข้าสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งออกมาในภาคีผู้นำเข้าได้เพียงครั้งเดียว และจะมีอายุสิบสอง (12) เดือนนับแต่วันที่ออก
5. ต้นฉบับของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าจะต้องยื่นต่อหน่วยงานศุลกากรในขณะที่จะทำการสำแดงสินค้านั้นโดยเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องของภาคีผู้นำเข้า
6. คู่ภาคีควรนำระบบอิเล็กทรอนิกส์สำหรับการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้ามาใช้ เท่าที่เป็นไปได้ คู่ภาคียอมรับการมีผลของลายมือชื่อทางอิเล็กทรอนิกส์ด้วย

ข้อ 4.16: หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

1. ในกรณีของซีลี หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าจะต้องใช้ขนาดกระดาษ 216 มม. x 313 มม. และสอดคล้องกับรูปแบบที่ปรากฏในส่วน เอ ของภาคผนวก 4.13
2. ในกรณีของไทย หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าจะต้องใช้ขนาดกระดาษ เอ 4 ตามมาตรฐาน ไอเอส โอ และสอดคล้องกับรูปแบบที่ปรากฏในส่วน บี ของภาคผนวก 4.13 หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าจะต้องประกอบด้วยต้นฉบับ หนึ่ง (1) ฉบับ และสำเนากระดาษคาร์บอน สอง (2) ฉบับ (สำเนาคู่ฉบับที่สองและสำเนาคู่ฉบับที่สาม) ต้นฉบับจะต้องส่งต่อโดยผู้ส่งออกไปยังผู้นำเข้า เพื่อการยื่นต่อหน่วยงานศุลกากร ทำหรือสถานที่ที่นำเข้า สำเนาคู่ฉบับที่สองจะต้องเก็บไว้โดยหน่วยงานผู้มีอำนาจในภาคีผู้ส่งออก สำเนาคู่ฉบับที่สามจะต้องเก็บไว้โดยผู้ส่งออก
3. หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าจะต้องจัดทำขึ้นเป็นภาษาอังกฤษ
4. หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าแต่ละฉบับจะต้องมีหมายเลขอ้างอิงตามลำดับโดยแยกตามสถานที่หรือสำนักงานที่ออกแต่ละแห่ง
5. พื้นที่ว่างที่ไม่ได้ใช้ในหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าจะต้องถูกขีดคั่นโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจ เพื่อป้องกันการเพิ่มเติมใด ๆ หลังจากนั้น

ข้อ 4.17: การขอหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

1. ในเวลาที่ดำเนินพิธีการสำหรับการส่งออกสินค้าที่ได้รับการประทับตราพิเศษทางภาษี ผู้ส่งออกหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจจะต้องยื่นคำขอหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าเป็นลายลักษณ์อักษรพร้อมแสดงเอกสารประกอบที่เหมาะสม เพื่อพิสูจน์ว่าสินค้าที่จะส่งออกเป็นไปตามหลักเกณฑ์การได้ถิ่นกำเนิดภายใต้ความตกลงนี้
2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการพิจารณาสถานะการได้ถิ่นกำเนิด ให้หน่วยงานผู้มีอำนาจมีสิทธิร้องขอหลักฐานเอกสารประกอบ หรือดำเนินการตรวจสอบที่พิจารณาว่าเหมาะสมโดยเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องของภาคี

ข้อ 4.18: พันธกรณีของหน่วยงานผู้มีอำนาจ

หน่วยงานผู้มีอำนาจจะต้องดำเนินการตรวจสอบคำขอหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าในแต่ละครั้งอย่างเหมาะสม เพื่อให้มั่นใจว่า

- (เอ) คำขอและหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าครบถ้วนสมบูรณ์และลงนามโดยผู้ลงนามที่ได้รับมอบอำนาจ
- (บี) ถิ่นกำเนิดสินค้าสอดคล้องกับความตกลงนี้
- (ซี) ข้อความอื่น ๆ บนหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า สอดคล้องกับหลักฐานเอกสารประกอบที่ยื่นไว้
- (ดี) รายละเอียด ปริมาณ และน้ำหนักของสินค้า เครื่องหมายและหมายเลขของบรรจุภัณฑ์ จำนวนและชนิดของบรรจุภัณฑ์ ตามที่ระบุไว้ สอดคล้องกับสินค้าที่จะส่งออก และ
- (อี) อนุญาตให้สำแดงสิ่งของหลายรายการบนหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าฉบับเดียวกันได้ โดยมีเงื่อนไขว่าสิ่งของแต่ละรายการต่างมีคุณสมบัติเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดด้วยตนเอง

ข้อ 4.19: การปฏิบัติต่อการสำแดงที่ผิดพลาดในหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

ไม่อนุญาตให้มีการลบออกหรือเขียนทับบนหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า การเปลี่ยนแปลงแก้ไขใด ๆ จะต้องกระทำโดย

- (เอ) การขีดฆ่าข้อความที่ผิดพลาดและเพิ่มเติมสิ่งที่ต้องการใด ๆ การเปลี่ยนแปลงแก้ไขดังกล่าวจะต้องได้รับความเห็นชอบโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจลงนามในหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า และได้รับการรับรองจากหน่วยงานผู้มีอำนาจ พื้นที่ว่างที่ไม่ได้ใช้จะต้องถูกขีดคั่น เพื่อป้องกันการเพิ่มเติมใด ๆ หลังจากนั้น หรือ
- (บี) การออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าฉบับใหม่ เพื่อแทนที่หนังสือรับรองฉบับที่ผิดพลาด หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าฉบับใหม่จะต้องมีหมายเลขอ้างอิงและวันที่ออกของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าฉบับเดิม จะต้องมีการแสดงคำว่า “replaced c/o No. ... issued date ...” หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าฉบับใหม่นี้จะมีผลนับจากวันที่ออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าฉบับเดิม

ข้อ 4.20: การออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

1. หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าจะต้องออกให้ก่อนการส่งออก ณ เวลาที่ส่งออก หรือ ไม่ช้ากว่าสาม (3) วันหลังจากที่มีการส่งออก
2. ในกรณีที่หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าไม่ได้ออกให้ ณ เวลาที่ส่งออกหรือไม่ช้ากว่าสาม (3) วันนับจากวันที่สำแดงการรับบรรจุ เนื่องจากข้อผิดพลาดหรือการละเลยโดยไม่เจตนาหรือมีมูลเหตุที่สมควรอื่น ๆ

หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าอาจออกย้อนหลังได้แต่ไม่เกินหนึ่ง (1) ปี นับจากวันที่รับบรรจุและจะต้องทำเครื่องหมายแสดงว่า “Issued Retroactively” ที่เห็นได้ชัดเจน

ข้อ 4.21: หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าสูญหาย

1. ในกรณีหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าถูกโจรกรรม สูญหาย หรือถูกทำลาย ผู้ส่งออกอาจยื่นคำขอเป็นลายลักษณ์อักษรต่อหน่วยงานผู้ออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า เพื่อขอสำเนาถูกต้องที่รับรอง บนพื้นฐานของเอกสารการส่งออกที่อยู่ในครอบครองของหน่วยงาน โดยแสดงคำว่า “CERTIFIED TRUE COPY” ในช่องที่ 14 ให้ถือว่าสำเนาฉบับนี้ออกในวันที่ออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าต้นฉบับ
2. ให้สำเนาถูกต้องที่รับรองมีผลนับจากวันที่ออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าต้นฉบับ

ข้อ 4.22: ข้อยกเว้น

1. ในกรณีการส่งสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดในภาคีผู้ส่งออกและมูลค่า เอฟ โอบี ไม่เกิน 200 ดอลลาร์สหรัฐ สามารถยกเว้นข้อกำหนดหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าได้ โดยมีเงื่อนไขว่า การนำเข้าไม่เป็นส่วนหนึ่งของการนำเข้าครั้งหนึ่งหรือมากกว่าที่อาจได้รับการพิจารณาอย่างสมเหตุสมผลว่าได้เกิดขึ้นหรือจัดขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของการหลีกเลี่ยงข้อกำหนดด้านการรับรองของบทนี้
2. การนำเข้าสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งออก ซึ่งหน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าได้ยกเว้นข้อกำหนดสำหรับหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

ข้อ 4.23: การปฏิบัติต่อความไม่สอดคล้องเล็กน้อย

1. หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าควรเพิกเฉยต่อข้อผิดพลาดเล็กน้อย เช่น ความไม่สอดคล้องหรือการละไว้เล็กน้อย ข้อผิดพลาดในการพิมพ์หรือมีความยาวเกินขอบของช่องที่กำหนด โดยมีเงื่อนไขว่า ข้อผิดพลาดเล็กน้อยเหล่านี้จะไม่กระทบต่อความจริงแท้ของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าหรือความถูกต้องของข้อมูลทั้งหมดอยู่ในหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า
2. ในกรณีที่ไม่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับถิ่นกำเนิดของสินค้า ความแตกต่างของพิกัดอัตราศุลกากรระหว่างข้อความที่ปรากฏในหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้ากับข้อความที่ปรากฏในเอกสารที่ยื่นต่อหน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้า เพื่อความมุ่งประสงค์ของการดำเนินพิธีการสำหรับการนำเข้าสินค้าจะต้องไม่ทำให้หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าเป็นโมฆะ โดยข้อเท็จจริง หากหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้านั้นตรงกับสินค้าที่มีการยื่น กระบวนการขอรับการปฏิบัติพิเศษทางภาษีศุลกากรจะต้องขึ้นอยู่กับกฎหมายและระเบียบข้อบังคับภายในประเทศ

3. สำหรับกรณีที่มีการสำแดงสิ่งของหลายรายการบนหนังสือรับรองสินค้าเนติสินค้าฉบับเดียวกัน ปัญหาที่เกิดกับสิ่งของรายการใดรายการหนึ่งที่จะต้องไม่กระทบหรือก่อให้เกิดความล่าช้าในการได้รับการปฏิบัติพิเศษทางภาษีศุลกากรและการผ่านพิธีการศุลกากรของสิ่งของที่เหลือที่ระบุในหนังสือรับรองสินค้าเนติสินค้า

ข้อ 4.24: การขอรับการปฏิบัติพิเศษทางภาษีศุลกากร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการขอรับการปฏิบัติพิเศษทางภาษีศุลกากร ผู้นำเข้าจะต้องยื่นใบขนสินค้าขาเข้า หนังสือรับรองสินค้าเนติสินค้า และเอกสารอื่น ๆ ต่อหน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าตามที่กำหนด โดยเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของภาคีผู้นำเข้า

2. ในกรณีที่หนังสือรับรองสินค้าเนติสินค้าถูกปฏิเสธโดยหน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้า หนังสือรับรองสินค้าเนติสินค้านั้นจะต้องแสดงเครื่องหมายตามนั้นในช่องที่ 4 และหนังสือรับรองสินค้าเนติสินค้าต้นฉบับจะต้องถูกส่งคืนไปยังหน่วยงานผู้มีอำนาจภายในระยะเวลาที่สมเหตุสมผลซึ่งไม่เกินหกสิบ (60) วัน หน่วยงานผู้มีอำนาจจะต้องได้รับแจ้งโดยชอบถึงเหตุผลสำหรับการปฏิเสธการให้การปฏิบัติพิเศษทางภาษีศุลกากร

ข้อ 4.25: การตรวจพิสูจน์สินค้าเนติ

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการพิจารณาว่าสินค้านำเข้าจากภาคีผู้ส่งออกภายใต้การปฏิบัติพิเศษทางภาษีศุลกากรมีคุณสมบัติเป็นสินค้าที่ได้สินค้าเนติของภาคีผู้ส่งออกหรือไม่ หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าอาจร้องขอข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าเนติของสินค้านำเข้าจากหน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออก ในกรณีที่มิใช่เหตุอันควรสงสัยเกี่ยวกับความจริงแท้ของหนังสือรับรองสินค้าเนติสินค้าหรือความถูกต้องของข้อมูลที่รวมอยู่ในหนังสือรับรองสินค้าเนติสินค้า

2. ในกรณีที่หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าร้องขอข้อมูลภายใต้วรรค 1 หน่วยงานศุลกากรนั้นจะต้องให้ข้อมูลต่อไปแก่หน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออก

(เอ) เหตุผลในการขอตรวจพิสูจน์

(บี) หนังสือรับรองสินค้าเนติสินค้าของสินค้านำเข้าหรือสำเนาของหนังสือนั้น และ

(ซี) ข้อมูลและเอกสารใด ๆ ที่อาจจำเป็นสำหรับความมุ่งประสงค์ของการร้องขอดังกล่าว

3. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 1 หน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออกจะต้องให้ข้อมูลที่ได้รับการร้องขอภายในระยะเวลาหก (6) เดือนนับจากวันที่ได้รับการร้องขอ หากหน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าพิจารณาว่าจำเป็น หน่วยงานศุลกากรนั้นอาจขอข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับสินค้าเนติของสินค้านำเข้า หากมีการร้อง

ขอข้อมูลเพิ่มเติมจากหน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้า หน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออกจะต้องให้ข้อมูลที่ร้องขอภายในระยะเวลาสาม (3) เดือนนับจากวันที่ได้รับการร้องขอ โดยเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของภาคีผู้ส่งออก

4. การร้องขอข้อมูลตามวรรค 1 จะต้องไม่ปิดกั้นการใช้วิธีการตรวจพิสูจน์ที่ระบุไว้ในข้อ 4.26
5. หน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออกจะต้องส่งข้อมูลที่ได้รับการร้องขอไปยังหน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าโดยพลัน ซึ่งหน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าจะต้องพิจารณาว่าสินค้าที่เกี่ยวข้องได้ถูกกำหนดหรือไม่ กระบวนการทั้งหมดนับจากวันที่ได้รับการร้องขอข้อมูลจนถึงวันที่แจ้งผลจะต้องเสร็จสิ้นภายในหนึ่งร้อยแปดสิบ (180) วัน

ข้อ 4.26: การเข้าตรวจพิสูจน์

1. หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าอาจร้องขอให้หน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออก
 - (เอ) ทำการเข้าตรวจพิสูจน์ โดยหน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าจะต้องส่งหนังสือติดต่ออย่างเป็นทางการโดยย่อเก้าสิบวัน (90) วันล่วงหน้าก่อนวันเข้าตรวจพิสูจน์ที่เสนอ โดยหน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออกจะต้องแจ้งยืนยันการได้รับหนังสือติดต่อนั้น หน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออกจะต้องขอรับคำยินยอมอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรของผู้ส่งออกหรือผู้ผลิตสินค้าในภาคีผู้ส่งออก ซึ่งเป็นเจ้าของสถานประกอบการที่จะเข้าตรวจพิสูจน์นั้น และ
 - (บี) ให้ข้อมูลเกี่ยวกับถิ่นกำเนิดของสินค้าในครอบครองของหน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออกระหว่างการเข้าตรวจพิสูจน์ ตามอนุวรรค (เอ)
2. หนังสือแจ้งที่กล่าวถึงในวรรค 1 จะต้องรวมถึง
 - (เอ) หน่วยงานศุลกากรที่ออกหนังสือติดต่อ
 - (บี) ชื่อของผู้ส่งออก/ผู้ผลิต ซึ่งเป็นเจ้าของสถานประกอบการที่ได้รับการร้องขอให้เข้าตรวจพิสูจน์
 - (ซี) วันที่เสนอและสถานที่ที่จะเข้าตรวจพิสูจน์
 - (ดี) วัตถุประสงค์และขอบเขตของการเข้าตรวจพิสูจน์ที่เสนอ รวมถึงการอ้างอิงเฉพาะถึงสินค้าที่จะตรวจพิสูจน์ ซึ่งมีการอ้างถึงในหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า และ

(อี) ชื่อและตำแหน่งของเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้า ซึ่งจะเข้าร่วมในการเข้าตรวจพิสูจน์

3. หน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออกจะต้องมีหนังสือตอบอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังภาคีผู้นำเข้าภายในสามสิบ (30) วันนับจากวันที่ได้รับหนังสือติดต่อตามที่กล่าวถึงในวรรค 2 ว่าจะตอบรับหรือปฏิเสธการทำการเข้าตรวจพิสูจน์ที่ได้รับการถูกร้องขอตามวรรค 1

4. เพื่อการปฏิบัติตามอนุวรรค 1 (เอ) หน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออกจะต้องให้ความร่วมมือโดยการให้ข้อมูลที่จำเป็นและเอกสารที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการอำนวยความสะดวกการเข้าตรวจพิสูจน์ในพื้นที่สถานประกอบการของผู้ส่งออกหรือผู้ผลิตสินค้าในภาคีผู้ส่งออก

5. หน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออกจะต้องให้ข้อมูลแก่หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าตามวรรค 1 ภายในหกสิบ (60) วัน หรือระยะเวลาอื่นใดตามที่ตกลงกันนับจากวันสุดท้ายของการเข้าตรวจพิสูจน์ โดยเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของภาคีผู้ส่งออก

ข้อ 4.27: การพิจารณาถิ่นกำเนิดและการปฏิบัติพิเศษทางภาษีศุลกากร

1. หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าอาจปฏิเสธการให้การปฏิบัติพิเศษทางภาษีศุลกากรต่อสินค้าที่ผู้นำเข้าขอรับการปฏิบัติพิเศษทางภาษีศุลกากร ในกรณีที่สินค้านั้นไม่มีคุณสมบัติเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งออก หรือในกรณีที่ผู้นำเข้าไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องใด ๆ ของบทนี้

2. หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าอาจพิจารณาว่า สินค้าไม่มีคุณสมบัติเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งออก และอาจปฏิเสธการให้การปฏิบัติพิเศษทางภาษีศุลกากรในกรณีดังต่อไปนี้

(เอ) ในกรณีที่หน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออกไม่ตอบรับการร้องขอ ภายในระยะเวลาที่กล่าวถึงในข้อ 4.25.3 หรือข้อ 4.26.3

(บี) ในกรณีที่หน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออกปฏิเสธการทำการเข้าตรวจพิสูจน์ หรือไม่ตอบรับหนังสือติดต่อที่กล่าวถึงในข้อ 4.26.1 ภายในระยะเวลาที่กล่าวถึงในข้อ 4.26.3 หรือ

(ซี) ในกรณีที่ข้อมูลที่ให้แก่หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าตามข้อ 4.25 หรือข้อ 4.26 ไม่เพียงพอต่อการพิสูจน์ว่าสินค้านั้นมีคุณสมบัติเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งออก

ในกรณีดังกล่าว จะต้องมีการส่งผลการพิจารณาอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังหน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออก

3. ภายหลังจากดำเนินการขั้นตอนที่ระบุไว้ในข้อ 4.25 หรือข้อ 4.26 แล้วแต่กรณี หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าจะต้องให้ผลการพิจารณาอย่างเป็นลายลักษณ์อักษรแก่หน่วยงานผู้มิอำนาจของภาคีผู้ส่งออก ว่า สินค้านั้นมีคุณสมบัติเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งออกหรือไม่ รวมถึงผลการพิจารณาข้อเท็จจริงและพื้นฐานทางกฎหมายสำหรับการพิจารณานั้น ภายในสี่สิบห้า (45) วันนับจากวันที่ได้รับข้อมูลที่ได้รับโดยหน่วยงานผู้มิอำนาจของภาคีผู้ส่งออกตาม ข้อ 4.25 หรือข้อ 4.26 หน่วยงานผู้มิอำนาจของภาคีผู้ส่งออกจะต้องแจ้งผลการพิจารณาดังกล่าวโดยหน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าต่อผู้ส่งออกสินค้าในภาคีผู้ส่งออก ซึ่งเป็นเจ้าของสถานประกอบการที่ได้มีการเข้าตรวจพิสูจน์ตามที่กล่าวถึงในข้อ 4.26

4. เมื่อหน่วยงานผู้มิอำนาจของภาคีผู้ส่งออกยกเลิกการตัดสินใจออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า หน่วยงานผู้มิอำนาจดังกล่าวจะต้องแจ้งการยกเลิกนั้นแก่ผู้ส่งออกที่ได้รับการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าและแจ้งหน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าโดยพลัน ยกเว้นในกรณีที่หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าได้ถูกส่งคืนมายังหน่วยงานผู้มิอำนาจของภาคีผู้ส่งออก หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าอาจปฏิเสธการปฏิบัติพิเศษทางภาษีศุลกากรเมื่อได้รับการแจ้ง

ข้อ 4.28: บันทึกและการรักษาความลับ

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของกระบวนการตรวจพิสูจน์ คำขอหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าและเอกสารทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับคำขอดังกล่าวจะต้องถูกเก็บไว้โดยหน่วยงานผู้มิอำนาจและผู้ส่งออก เป็นเวลาห้า (5) ปี นับจากวันที่ออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

2. จะต้องมีกรให้ข้อมูลเกี่ยวกับการมีผลของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า เมื่อได้รับการร้องขอจากภาคีผู้นำเข้าโดยหน่วยงานที่เหมาะสม

3. ข้อมูลลับใด ๆ จะต้องการได้รับการปฏิบัติในฐานะที่เป็นข้อมูลลับโดยเป็นไปตามกฎหมายภายในของคู่ภาคี และจะต้องใช้เพื่อความมุ่งประสงค์ในการพิสูจน์การมีผลของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าเท่านั้น

4. คู่ภาคีจะต้องรักษาข้อมูลทางธุรกิจที่เป็นความลับที่ได้รับรวบรวมไว้ในกระบวนการตรวจพิสูจน์ตามข้อ 4.25 และ 4.26 และจะต้องคุ้มครองข้อมูลนั้นจากการเปิดเผยที่อาจมีผลเสียต่อสถานภาพในการแข่งขันของบุคคลที่ให้ข้อมูล โดยเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของคู่ภาคี ข้อมูลทางธุรกิจที่เป็นความลับอาจถูกเปิดเผยต่อหน่วยงานผู้รับผิดชอบในการบริหารและการบังคับใช้การพิจารณาถิ่นกำเนิดสินค้าเท่านั้น

5. บันทึกทั้งหมดที่ระบุไว้ในวรรคข้างต้นของข้อนี้ อาจได้รับการเก็บรักษาในรูปแบบกระดาษหรือเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ โดยเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับภายในของภาคีแต่ละฝ่าย

ข้อ 4.29: การแสดงสินค้า

1. สินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดซึ่งถูกส่งไปเพื่อการแสดงสินค้าในประเทศที่นอกเหนือไปจากชิลีหรือไทยและถูกขายไปในระหว่างหรือหลังจากการแสดงสินค้านั้นเพื่อการนำเข้าในชิลีหรือไทย ให้ถือว่าเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดและมีคุณสมบัติที่จะได้รับการปฏิบัติพิเศษทางภาษีศุลกากร โดยมีเงื่อนไขว่าจะต้องแสดงต่อหน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าจนเป็นที่พอใจว่า

- (เอ) ผู้ส่งออกได้ส่งสินค้าจากชิลีหรือไทยไปยังประเทศที่มีการจัดการแสดงสินค้า และได้แสดงสินค้าที่ประเทศนั้น
- (บี) สินค้าได้ถูกขายหรือโอนไปยังผู้รับมอบสินค้า หรือถูกจำหน่ายโดยผู้ส่งออกนั้นไปยังผู้นำเข้าในชิลีหรือไทย
- (ซี) สินค้าได้ถูกส่งระหว่างการแสดงสินค้าหรือทันทีหลังจากนั้นโดยภาคีซึ่งส่งสินค้านั้นไปเพื่อการแสดงสินค้า และสินค้านั้นไม่ได้ถูกใช้เพื่อความมุ่งประสงค์ที่นอกเหนือไปจากการแสดง ณ การแสดงสินค้า และ
- (ดี) สินค้าอยู่ภายใต้การควบคุมของศุลกากรในระหว่างการแสดงสินค้า

2. การออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าต้องเป็นไปตามบทนี้ ชื่อและที่อยู่ของสถานที่จัดแสดงสินค้าต้องระบุไว้ในหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า ในกรณีที่จำเป็น อาจมีการขอหลักฐานเอกสารเพิ่มเติมเกี่ยวกับเงื่อนไขของการแสดงสินค้าจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของประเทศที่มีจัดการแสดงสินค้า

3. ให้ใช้วรรค กับการแสดงเกี่ยวกับการค้า การเกษตร หรือการฝีมือใด ๆ งานแสดงหรือการโชว์ที่คล้ายกัน หรือการจัดแสดงในร้านค้าหรือสถานประกอบการทางธุรกิจ เพื่อที่จะขายสินค้าจากต่างชาติ และในกรณีที่สินค้าอยู่ภายใต้การควบคุมของศุลกากรในระหว่างการแสดงสินค้า

ข้อ 4.30: บทลงโทษกรณีการสำแดงเท็จ

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องจัดให้มีหรือคงไว้ซึ่งบทลงโทษที่เหมาะสมต่อผู้ส่งออกที่ได้รับการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า กรณีที่มีการสำแดงหรือการให้เอกสารที่เป็นเท็จแก่หน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออก ก่อนการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

2. โดยเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของตน ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องดำเนินมาตรการที่ตนพิจารณาว่าเหมาะสมต่อผู้ส่งออกของตนที่ได้รับการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า หากผู้ส่งออกนั้นไม่แจ้งอย่างเป็นทางการลักษณะผิดกฎหมายแก่หน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออกโดยไม่ล่าช้า ภายหลังจากที่ได้ทราบว่าสินค้านั้นไม่มีคุณสมบัติเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งออก หลังจากการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า

3. เมื่อผู้ส่งออกให้ข้อมูลหรือเอกสารที่เป็นเท็จอย่างซ้ำ ๆ หน่วยงานผู้มีอำนาจจะรับการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าฉบับใหม่เป็นการชั่วคราว

ข้อ 4.31: พันธกรณีของผู้ส่งออก

ผู้ส่งออกที่ได้รับการออกหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าในภาคีผู้ส่งออกตามที่กล่าวถึงในข้อ 4.15 จะต้องแจ้งอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรต่อหน่วยงานผู้มีอำนาจของภาคีผู้ส่งออกโดยไม่ล่าช้า เมื่อผู้ส่งออกดังกล่าวทราบว่าสินค้าดังกล่าวไม่มีคุณสมบัติเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งออก

ข้อ 4.32: พันธกรณีของผู้นำเข้า

1. ยกเว้นจะระบุไว้เป็นอย่างอื่นในบทนี้ หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้าจะต้องกำหนดให้ผู้นำเข้าที่ขอรับการปฏิบัติพิเศษทางภาษีศุลกากรสำหรับสินค้าที่นำเข้ามาจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

(เอ) ทำการสำแดงทางศุลกากร บนพื้นฐานของหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าที่มีผล ว่าสินค้านั้นมีคุณสมบัติเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีผู้ส่งออก

(บี) มีหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าในครอบครอง ณ เวลาที่ทำการสำแดงทางศุลกากร

(ซี) ให้นำหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า เมื่อได้รับการร้องขอจากหน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้นำเข้า และ

(ดี) แจ้งหน่วยงานศุลกากร และข้าราชการใด ๆ ที่ค้างชำระอยู่โดยพลัน ในกรณีที่ผู้นำเข้ามีเหตุผลที่จะพึงเชื่อได้ว่า หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าซึ่งการสำแดงนั้นใช้เป็นพื้นฐาน มีข้อมูลไม่ถูกต้อง

2. ผู้นำเข้าที่ขอรับการปฏิบัติพิเศษทางภาษีศุลกากรสำหรับสินค้าที่นำเข้าไปยังดินแดนของภาคีจะต้องเก็บรักษาหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าและเอกสารอื่น ๆ ทั้งหมดที่ภาคีอาจกำหนดให้มีในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้าสินค้า อย่างน้อยเป็นเวลาห้า (5) ปีหลังจากวันที่นำเข้าสินค้า โดยเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับภายใน

ข้อ 4.33: การคืนอากรศุลกากร

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องระบุว่า ในกรณีที่สินค้าถือว่ามีคุณสมบัติเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดเมื่อได้นำเข้าไปยังดินแดนของภาคีนั้น แต่ไม่ได้มีการขอรับการปฏิบัติพิเศษทางภาษีศุลกากร ณ เวลานั้น ผู้นำ

เข้าอาจขอรับการคืนอากรใด ๆ ที่ชำระแล้ว โดยขึ้นอยู่กับกฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องของ
ภาคีผู้นำเข้า เมื่อผู้นำเข้าได้แสดง

- (เอ) การสำแดงอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรว่าสินค้านั้นมีคุณสมบัติเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิด ณ
เวลาที่นำเข้า
- (บี) หนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า และ
- (ซี) เอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้าสินค้า ตามที่ภาคีผู้นำเข้าอาจกำหนดให้มี

ข้อ 4.34: บัญชีราคาสินค้าของประเทศที่มีใช้ภาคี

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการให้การปฏิบัติพิเศษทางภาษีศุลกากร หน่วยงานศุลกากรของภาคีผู้
นำเข้าจะต้องยอมรับหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า ในกรณีที่บัญชีราคาสินค้าขายถูกออกให้โดยผู้ดำเนินการ
ที่มีใช้ภาคี โดยมีเงื่อนไขว่าสินค้านั้นเป็นไปตามข้อกำหนดที่ใช้ทั้งหมดของบทนี้
2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 1 ผู้ส่งออกจะต้องระบุ “non-Party invoicing” และข้อมูลดังต่อไปนี้
ในหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า ได้แก่ ชื่อและที่อยู่ตามกฎหมาย (รวมถึงเมืองและประเทศ) ของผู้ดำเนินการ
ที่มีใช้ภาคี
3. ในกรณีที่บัญชีราคาสินค้าออกโดยผู้ดำเนินการที่มีใช้ภาคี ในหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าจะต้อง
ระบุเลขที่และวันที่ของบัญชีราคาสินค้าที่ออกให้โดยผู้ส่งออกและหมายเลขและวันที่ของบัญชีราคาสินค้าที่
ออกให้โดยผู้ดำเนินการที่มีใช้ภาคี (หากทราบ)

บทที่ 5

พิธีการศุลกากร

ส่วน เอ

บทบัญญัติทั่วไป

ข้อ 5.1: คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

ตัวอย่างสินค้า หมายถึง ตัวอย่างสินค้าที่มีมูลค่าเล็กน้อย หรือไม่มีมูลค่าทางการค้า หรือทำเครื่องหมายว่าเป็นเช่นนั้น ฉีกขาด เจาะเป็นรู หรือได้รับการปฏิบัติในลักษณะอื่นว่าไม่เหมาะสำหรับการขาย หรือสำหรับการใช้ ยกเว้นว่าจะใช้เพื่อเป็นตัวอย่างสินค้า

หน่วยงานศุลกากร หมายถึง หน่วยงานซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบในการบริหารและบังคับใช้กฎหมายศุลกากรของตน ตามกฎหมายของประเทศภาคีแต่ละฝ่าย

(เอ) ในกรณีของซิติ ได้แก่ หน่วยงานศุลกากรแห่งชาติ และ

(บี) ในกรณีของไทย ได้แก่ กรมศุลกากร

กฎหมายศุลกากร หมายถึง กฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่บริหารและบังคับใช้โดยหน่วยงานศุลกากรของภาคีแต่ละฝ่าย ที่เกี่ยวกับการนำเข้า ส่งออก และการผ่านแดน/การถ่ายลำสินค้า ตามที่เกี่ยวกับอากรศุลกากร ค่าภาระ และภาษีอื่น ๆ หรือข้อห้าม ข้อจำกัด และการควบคุมอื่น ๆ ที่คล้ายกันอันเกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายสิ่งของที่ควบคุมข้ามเขตศุลกากรของภาคีแต่ละฝ่าย

พิธีการศุลกากร หมายถึง การปฏิบัติที่หน่วยงานศุลกากรของภาคีแต่ละฝ่ายใช้ต่อสินค้าที่อยู่ภายใต้การควบคุมทางศุลกากร และ

สิ่งพิมพ์โฆษณา หมายถึง สินค้าที่แบ่งประเภทในตอนี่ 49 ของระบบฮาร์โมนไนซ์ (เอส เอส) รวมถึงโบรชัวร์ แผ่นพับ ใบปลิว แคตตาล็อกทางการค้า หนังสือประจำปีที่ดีพิมพ์โดยสมาคมการค้า วัสดุและโปสเตอร์ ส่งเสริมการค้าและการท่องเที่ยว ซึ่งใช้ในการส่งเสริม ประชาสัมพันธ์ หรือโฆษณาสินค้าหรือบริการ ซึ่งมุ่งหมายโดยสำคัญที่จะโฆษณาสินค้าหรือบริการ และ/หรือมีให้โดยไม่มีค่าใช้จ่าย

ข้อ 5.2: วัตถุประสงค์

บทนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

- (เอ) ทำให้พิธีการศุลกากรของคู่ภาคีเรียบง่ายและมีความสอดคล้องกัน
- (บี) ทำให้มั่นใจถึงความสม่ำเสมอ ความคาดการณ์ได้ และความโปร่งใสในการใช้กฎหมาย และระเบียบข้อบังคับด้านศุลกากรของคู่ภาคี
- (ซี) ทำให้มั่นใจว่าการตรวจปล่อยสินค้ามีประสิทธิภาพและรวดเร็ว
- (ดี) อำนวยความสะดวกทางการค้าสินค้าระหว่างคู่ภาคีโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยคำนึงถึงมาตรฐานระหว่างประเทศ และ
- (อี) ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างหน่วยงานศุลกากรในด้านมาตรฐานระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง และทางปฏิบัติที่ได้รับการเสนอแนะ เช่น ทางปฏิบัติที่ได้รับการยอมรับสนับสนุนของคณะกรรมการความร่วมมือทางศุลกากร

ข้อ 5.3: ขอบเขตและความครอบคลุม

1. บทนี้จะใช้กับพิธีการศุลกากรสำหรับสินค้าที่มีการค้าขายระหว่างคู่ภาคี
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องนำบทนี้ไปปฏิบัติตาม โดยเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่ใช้อยู่ในภาคีแต่ละฝ่ายและอยู่ภายใต้อำนาจและทรัพยากรที่มีอยู่ของหน่วยงานศุลกากรของภาคีแต่ละฝ่าย

ส่วน บี

พิธีการศุลกากรและการอำนวยความสะดวก

ข้อ 5.4: พิธีการศุลกากร

1. หน่วยงานศุลกากรของภาคีจะต้องทำให้มั่นใจว่าพิธีการศุลกากรและทางปฏิบัติของตนเป็นที่คาดการณ์ได้ สม่ำเสมอ โปร่งใส และอำนวยความสะดวกทางการค้า ซึ่งรวมถึงการตรวจปล่อยสินค้าและวิธีการขนส่งที่รวดเร็ว
2. พิธีการศุลกากรของภาคีจะต้องสอดคล้องกับมาตรฐานและทางปฏิบัติที่ได้รับการเสนอแนะโดยองค์การศุลกากรโลก (ดับบลิว ซี โอ) และองค์การระหว่างประเทศอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร เมื่อเป็นไปได้และอยู่ในขอบเขตที่อนุญาตให้กระทำได้ภายใต้กฎหมายศุลกากรของแต่ละฝ่าย 3. หน่วยงานศุลกากรของภาคีจะต้องทบทวนพิธีการศุลกากรและทางปฏิบัติของตนเพื่อที่จะทำให้พิธีการและทางปฏิบัติที่เรียบง่ายเพื่ออำนวยความสะดวกทางการค้า

ข้อ 5.5: การประเมินราคาศุลกากร

คู่ภาคีจะต้องใช้ความตกลง ดับบลิว ที โอ ว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 7 ของแอกดต์ 1994 เพื่อความมุ่งประสงค์ของการพิจารณากำหนดราคาทางศุลกากรของสินค้าที่มีการค้าขายกันระหว่างคู่ภาคี

ข้อ 5.6: การวินิจฉัยล่วงหน้า

1. หน่วยงานศุลกากรของภาคีแต่ละฝ่าย จะต้องออกคำวินิจฉัยล่วงหน้าที่เป็นลายลักษณ์อักษรก่อนที่จะมีการนำสินค้าเข้ามาในดินแดนของตน เมื่อมีคำขออย่างเป็นลายลักษณ์อักษรของบุคคลผู้ประสงค์จะนำเข้ามาหรือส่งออกสินค้าไปยังดินแดนของตน บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงและสถานการณ์ที่ผู้ร้องขอได้ส่งให้ รวมถึงคำอธิบายโดยละเอียดของข้อมูลที่กำหนดสำหรับการดำเนินการต่อคำขอให้มีการวินิจฉัยล่วงหน้าซึ่งเกี่ยวกับ

(เอ) การจำแนกประเภทพิกัดอัตราศุลกากร

(บี) วิธีการประเมินราคา หรือ

(ซี) สินค้านั้นมีคุณสมบัติเป็นสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดภายใต้ความตกลงนี้หรือไม่

2. หน่วยงานศุลกากรจะต้องออกคำวินิจฉัยล่วงหน้าหลังจากได้รับคำขออย่างเป็นลายลักษณ์อักษร โดยมีเงื่อนไขว่าผู้ร้องขอได้ยื่นข้อมูลที่จำเป็นทั้งหมดแล้ว การออกคำวินิจฉัยล่วงหน้าจะต้องกระทำภายในหนึ่งร้อยยี่สิบ (120) วัน

3. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องจัดให้คำวินิจฉัยล่วงหน้ามีผลนับจากวันที่ออก หรือวันอื่นตามที่ระบุไว้ในคำวินิจฉัย เป็นระยะเวลาตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับภายในของตน โดยมีเงื่อนไขว่าข้อเท็จจริงหรือสถานการณ์ที่ใช้เป็นพื้นฐานในการวินิจฉัยนั้นยังคงไม่เปลี่ยนแปลง
4. หน่วยงานศุลกากรอาจแก้ไขหรือเพิกถอนคำวินิจฉัยล่วงหน้า ในกรณีที่ข้อเท็จจริงหรือสถานการณ์ พิสูจน์ได้ว่าข้อมูลที่ใช้เป็นพื้นฐานในการวินิจฉัยล่วงหน้านั้นเป็นเท็จหรือไม่ถูกต้อง
5. ในกรณีที่ผู้นำเข้าอ้างว่าการปฏิบัติต่อสินค้าที่นำเข้ามาควรอยู่ภายใต้กำกับของคำวินิจฉัยล่วงหน้า หน่วยงานศุลกากรอาจประเมินว่าข้อเท็จจริงและสถานการณ์ของการนำเข้านั้นสอดคล้องกับข้อเท็จจริงและสถานการณ์ที่เป็นพื้นฐานของคำวินิจฉัยล่วงหน้าหรือไม่
6. เพื่อความมุ่งประสงค์ในการส่งเสริมการใช้คำวินิจฉัยล่วงหน้าอย่างสอดคล้องในสินค้าอื่น ๆ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องเปิดเผยคำวินิจฉัยล่วงหน้าต่อสาธารณะ โดย ขึ้นอยู่กับข้อกำหนดเกี่ยวกับการรักษาความลับตามกฎหมายภายในของตน
7. หากผู้ร้องขอให้ข้อมูลที่เป็นเท็จหรือละเว้นสถานการณ์หรือข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องในคำขอการวินิจฉัยล่วงหน้าของตน หรือไม่กระทำตามข้อกำหนดและเงื่อนไขของคำวินิจฉัยล่วงหน้า ภาคีผู้นำเข้าอาจใช้มาตรการที่เหมาะสม รวมถึงการดำเนินคดีทางแพ่ง อาญา และทางปกครอง การลงโทษ หรือบทลงโทษอื่น ๆ โดยเป็นไปตามกฎหมายภายในของตน

ข้อ 5.7: การตรวจปล่อยสินค้า

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องพยายามใช้วิธีการทางศุลกากรในลักษณะที่คาดการณ์ได้ สม่่าเสมอและโปร่งใส เพื่อให้การตรวจปล่อยสินค้ามีประสิทธิภาพเพื่ออำนวยความสะดวกทางการค้าระหว่างคู่ภาคี
2. เพื่อให้การตรวจปล่อยสินค้าที่ค้าขายกันระหว่างคู่ภาคีเป็นไปได้โดยพลัน ในขอบเขตที่เป็นไปได้ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้อง
 - (เอ) จัดให้มีการตรวจปล่อยสินค้าภายในระยะเวลาไม่เกินกว่าที่กำหนดสำหรับการทำให้มั่นใจว่าเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับทางศุลกากรของตน
 - (บี) ใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
 - (ซี) นำมาใช้หรือคงไว้ซึ่งวิธีการ ที่อนุญาตให้สินค้าได้รับการปล่อย ณ จุดที่มาถึง โดยไม่มีการถ่ายโอนชั่วคราวไปยังโกดังสินค้าหรือสถานที่อื่น ในขอบเขตที่เป็นไปได้

- (ดี) ทำให้พิธีการทางศุลกากรสอดคล้องกัน เท่าที่เป็นไปได้ กับมาตรฐานระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง และทางปฏิบัติที่ดีที่สุด ดังเช่น มาตรฐานที่ได้รับการเสนอแนะโดย ดับบลิว ซี โอ และ
- (อี) นำมาใช้หรือคงไว้ซึ่งพิธีการที่อนุญาตให้ตรวจปล่อยสินค้าก่อน และโดยไม่เป็นการเสื่อมสิทธิต่อ การพิจารณาขั้นสุดท้ายโดยหน่วยงานศุลกากรของตนในเรื่องอากรศุลกากร ภาษี และค่าธรรมเนียมที่ใช้ โดยขึ้นอยู่กับพิธีการภายใน

ข้อ 5.8: การบริหารความเสี่ยง

1. เพื่อที่จะอำนวยความสะดวกต่อการตรวจปล่อยสินค้าที่มีการค้าขายระหว่างประเทศของคู่ภาคี หน่วยงานศุลกากรของภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องใช้วิธีการบริหารความเสี่ยง
2. หน่วยงานศุลกากรของภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องแลกเปลี่ยนข้อมูล รวมถึงทางปฏิบัติที่ดีที่สุด เรื่องเทคนิคการบริหารความเสี่ยงและเทคนิค ๆ ด้านการปราบปรามอื่น ๆ
3. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องพยายามนำมาใช้หรือคงไว้ซึ่งระบบการบริหารความเสี่ยงที่ทำให้หน่วยงานศุลกากรของตนสามารถมุ่งกิจกรรมการตรวจสอบสินค้าที่มีความเสี่ยงสูงและทำให้การตรวจปล่อยสินค้า และการเคลื่อนย้ายสินค้าที่มีความเสี่ยงต่ำเรียบง่ายขึ้น

ข้อ 5.9: การอนุญาตให้มีการนำเข้ามาเป็นการชั่วคราว

1. คู่ภาคีจะต้องอำนวยความสะดวกต่อการเคลื่อนย้ายสินค้าภายใต้การอนุญาตให้มีการนำเข้ามาเป็นการชั่วคราวให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
2. หน่วยงานศุลกากรของคู่ภาคีจะต้องระบุระยะเวลาที่สินค้าซึ่งอยู่ภายใต้ขั้นตอนการอนุญาตให้มีการนำเข้ามาเป็นการชั่วคราว ต้องถูกส่งออกอีกครั้งหรือต้องนำไปผ่านพิธีการศุลกากรลำดับต่อไป
3. ในสถานการณ์พิเศษ ในกรณีที่สินค้าไม่สามารถถูกส่งออกอีกครั้งหรือนำไปผ่านพิธีการศุลกากรในลำดับต่อไปภายในระยะเวลาที่ระบุไว้ได้ หน่วยงานศุลกากรที่เกี่ยวข้องอาจขยายระยะเวลานั้นได้โดยให้เป็นระยะเวลาที่สมเหตุผลเมื่อมีการร้องขอโดยผู้ถืออำนาจ

ข้อ 5.10: สินค้าที่นำกลับเข้ามาหลังการซ่อมแซมและแก้ไขเปลี่ยนแปลง

1. โดยเป็นไปตามกฎหมายศุลกากรของคู่ภาคี และโดยไม่ต้องคำนึงถึงถิ่นกำเนิดของสินค้า คู่ภาคีจะต้องไม่เก็บอากรศุลกากรกับสินค้า ที่นำกลับเข้ามาในดินแดนของตนหลังจากสินค้านั้นได้ถูกส่งออกชั่วคราวจากดินแดนของตนไปยังดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อการซ่อมแซมหรือแก้ไขเปลี่ยนแปลง โดยไม่ต้องคำนึงว่าการซ่อมแซมหรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงนั้นจะสามารถกระทำได้ในดินแดนของตนหรือไม่

2. โดยเป็นไปตามกฎหมายศุลกากรของคู่ภาคี และโดยไม่ต้องคำนึงถึงถิ่นกำเนิดของสินค้า คู่ภาคีจะต้องไม่เก็บอากรศุลกากรกับสินค้าที่ได้รับอนุญาตให้นำเข้ามาเป็นการชั่วคราวจากดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อการซ่อมแซมหรือแก้ไขเปลี่ยนแปลง

3. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ การซ่อมแซมและการแก้ไขเปลี่ยนแปลงจะไม่รวมถึงการดำเนินการหรือกระบวนการที่

(เอ) ทำลายลักษณะอันเป็นสาระสำคัญของสินค้า หรือก่อให้เกิดสินค้าชนิดใหม่หรือที่แตกต่างในเชิงพาณิชย์ หรือ

(บี) เปลี่ยนสินค้าที่ไม่สำเร็จรูปให้เป็นสินค้าที่สำเร็จรูป

ข้อ 5.11: การนำเข้าโดยปลอดอากรสำหรับตัวอย่างสินค้าและสิ่งพิมพ์โฆษณา

โดยเป็นไปตามกฎหมายศุลกากรของตน ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้เข้ามาโดยปลอดอากรแก่ตัวอย่างสินค้าและสิ่งพิมพ์โฆษณาที่นำเข้ามาจากดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง โดยไม่ต้องคำนึงถึงถิ่นกำเนิดของตัวอย่างสินค้าและสิ่งพิมพ์โฆษณานั้น แต่อาจกำหนดว่า

(เอ) ตัวอย่างสินค้านั้น นำเข้ามาเพียงเพื่อการเชิญชวนให้สั่งสินค้าหรือบริการที่จัดให้จากดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งหรือประเทศที่มีใช้ภาคี และ

(บี) วัสดุสิ่งพิมพ์โฆษณานั้นได้นำเข้ามาในลักษณะหีบห่อซึ่งแต่ละหีบห่อบรรจุไว้ไม่เกินหนึ่งสำเนาของแต่ละสิ่งพิมพ์และทั้งสิ่งพิมพ์นั้นหรือหีบห่อดังกล่าวจะต้องไม่รวมเป็นส่วนหนึ่งของสินค้าที่เหลือทั้งหมด

ข้อ 5.12: การใช้ระบบอัตโนมัติและการค้าแบบไร้กระดาษ

1. หน่วยงานศุลกากรของคู่ภาคีจะต้องพยายามร่วมกันที่จะส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในพิธีการทางศุลกากรของตน รวมถึงการแบ่งปันทางปฏิบัติที่ดีที่สุด เพื่อความมุ่งประสงค์ในการปรับปรุงพิธีการทางศุลกากรของตน

2. ในการนำความริเริ่มไปปฏิบัติเพื่อจัดให้มีการใช้การค้าแบบไร้กระดาษ หน่วยงานศุลกากรของภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องคำนึงถึงวิธีที่ตกลงโดย ดับบลิว ซี ไอ รวมถึงการนำมาใช้ซึ่งต้นแบบข้อมูลของ ดับบลิว ซี ไอ เพื่อให้ข้อมูลเรียบง่ายและสอดคล้องกัน

3. หน่วยงานบุคลากรของภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องมุ่งไปสู่การมีวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์สำหรับข้อกำหนดการรายงานด้านบุคลากรของตน โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะกระทำได้ในทางปฏิบัติ
4. การนำมาใช้และการสร้างเสริมเทคโนโลยีสารสนเทศจะต้องกระทำโดยการหารือ ในขอบเขตที่มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ กับผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหมด รวมถึงธุรกิจที่ได้รับผลกระทบโดยตรง

ข้อ 5.13: การทบทวนและการอุทธรณ์

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่าในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคำชี้ชัดของตนในเรื่องบุคลากร ผู้นำเข้าในดินแดนของตนสามารถเข้าถึง
 - (เอ) การทบทวนทางปกครองโดยเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจสูงขึ้นไปและเป็นคนละบุคคลกับเจ้าหน้าที่ที่ออกคำชี้ชัด และ
 - (บี) การทบทวนโดยศาลต่อคำชี้ชัดหรือคำตัดสินในขั้นสุดท้ายของการทบทวนทางปกครอง
2. จะต้องแจ้งคำตัดสินในการอุทธรณ์แก่ผู้อุทธรณ์และจะต้องให้เหตุผลในการตัดสินนั้นอย่างเป็นลายลักษณ์อักษร

ข้อ 5.14: การตีพิมพ์และจุดตอบข้อซักถาม

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องมอบหมายให้มีจุดตอบข้อซักถามหนึ่งจุดหรือมากกว่าเพื่อจัดการกับข้อซักถามจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับบุคลากร และจะต้องเปิดเผยทางอินเทอร์เน็ตหรือในรูปแบบที่ตีพิมพ์ซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับขั้นตอนในการซักถามดังกล่าว
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องพยายามที่จะเผยแพร่บทบัญญัติและขั้นตอนทางกฎหมาย และระเบียบข้อบังคับ ที่ใช้หรือมีผลบังคับใช้โดยหน่วยงานบุคลากรของตนทางอินเทอร์เน็ตหรือในรูปแบบที่ตีพิมพ์
3. ไม่มีความใดในข้อนี้ที่จะกำหนดให้ภาคีต้องตีพิมพ์ขั้นตอนการบังคับใช้กฎหมายและแนวทางการดำเนินงานภายใน ซึ่งรวมถึงที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์ความเสี่ยงและเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดกลุ่มเป้าหมายทางบุคลากร

ข้อ 5.15: การรักษาความลับ

1. หน่วยงานบุคลากรของภาคีแต่ละฝ่ายรับรองที่จะไม่ใช้ข้อมูลที่ได้รับใด ๆ ตามบทนี้ นอกเหนือไปจากเพื่อความมุ่งประสงค์ของการให้ข้อมูลนั้น หรือเปิดเผยข้อมูลใด ๆ ดังกล่าว ยกเว้นในกรณีที

- (เอ) หน่วยงานศุลกากรที่ให้ข้อมูลได้ให้ความเห็นชอบโดยชัดแจ้งต่อการใช้หรือการเปิดเผยข้อมูลนั้นเพื่อความมุ่งประสงค์อื่นที่เกี่ยวข้องกับบพนี้ หรือ
- (บี) กฎหมายและระเบียบข้อบังคับภายในของหน่วยงานศุลกากรผู้รับกำหนดให้ต้องเปิดเผยข้อมูล ซึ่งในกรณีดังกล่าว หน่วยงานศุลกากรผู้รับจะต้องแจ้งให้หน่วยงานศุลกากรที่ให้ข้อมูลทราบถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้อง
2. ข้อมูลใด ๆ ที่ได้รับตามบพนี้จะต้องได้รับการรักษาไว้เป็นความลับและจะได้รับการคุ้มครองและรักษาเป็นความลับเช่นเดียวกับข้อมูลชนิดเดียวกันที่อยู่ภายใต้กฎหมายภายในของหน่วยงานศุลกากรที่ได้รับข้อมูลนั้น
3. ไม่มีความใดในบพนี้ที่จะตีความเป็นการกำหนดให้ภาคีต้องให้หรืออนุญาตให้เข้าถึงข้อมูล ซึ่งการเปิดเผยจะ
- (เอ) ขัดต่อผลประโยชน์สาธารณะตามที่กำหนดไว้โดยกฎหมาย กฎเกณฑ์ หรือระเบียบข้อบังคับของตน
- (บี) ขัดต่อกฎหมาย กฎเกณฑ์ และระเบียบข้อบังคับใด ๆ ของตน ซึ่งรวมถึงแต่ไม่จำกัดอยู่เพียงที่คุ้มครองความเป็นส่วนตัวหรือเรื่องทางการเงินและบัญชีรายบุคคล
- (ซี) ขัดขวางการบังคับใช้กฎหมาย หรือ
- (ดี) ทำให้เสื่อมสืทธิต่อผลประโยชน์อันชอบธรรมเชิงพาณิชย์ ซึ่งอาจรวมถึงสถานภาพทางการแข่งขัน และกระทบต่อนิติบุคคลบางรายไม่ว่าจะเป็นของรัฐหรือเอกชน

ข้อ 5.16: การลงโทษและบทลงโทษ

ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องคงไว้ซึ่งมาตรการสำหรับการลงโทษหรือบทลงโทษทางแพ่งหรือทางปกครอง และในกรณีที่เหมาะสม บทลงโทษทางอาญาสำหรับการฝ่าฝืนกฎหมายศุลกากรและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับศุลกากรตามกฎหมายภายในของตน

ข้อ 5.17: ความร่วมมือและการให้ความช่วยเหลือร่วมกันทางศุลกากร

คู่ภาคีตกลงที่จะเจรจาบันทึกความเข้าใจเรื่องความร่วมมือและการให้ความช่วยเหลือร่วมกันทางศุลกากรผ่านทางหน่วยงานศุลกากรของตนไม่ช้าไปกว่าหนึ่ง (1) ปีหลังจากที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ

ข้อ 5.18: คณะกรรมการว่าด้วยพิธีการทางศุลกากร

1. ณ ที่นี้ คู่ภาคี จัดตั้งคณะกรรมการว่าด้วยพิธีการทางศุลกากร (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “คณะกรรมการ”)
2. ให้คณะกรรมการมีหน้าที่
 - (เอ) ทบทวนการปฏิบัติตามและการดำเนินการของบพนี้
 - (บี) รายงานผลการพิจารณาของคณะกรรมการต่อคณะกรรมการ (ซี) ระบุเรื่องที่จะปรับปรุงเพื่ออำนวยความสะดวกทางการค้าระหว่างคู่ภาคี
 - (ดี) หรือเกี่ยวกับปัญหาที่อาจพบระหว่างการปฏิบัติตามบพนี้ และ
 - (อี) กระทำหน้าที่อื่นที่อาจได้รับมอบหมายโดยคณะกรรมการ
3. คณะกรรมการ จะต้องประกอบไปด้วยผู้แทนจากหน่วยงานศุลกากรของคู่ภาคี และคณะกรรมการจะต้องประชุมตามสถานที่และเวลาที่คู่ภาคีอาจตกลงกัน

บทที่ 6

มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช

ข้อ 6.1: คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

- (เอ) ให้รวมคำนิยามในภาคผนวก เอ ของความตกลงเอส พี เอส เข้ากับบทนี้และให้ถือเป็นส่วนหนึ่งของบทนี้ โดยอนุโลม และ
- (บี) ให้ใช้คำนิยามที่เกี่ยวข้องที่พัฒนาขึ้นโดยคณะกรรมการโครงการมาตรฐานอาหาร (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “โคเด็กซ์”) องค์การโรคระบาดสัตว์ระหว่างประเทศ (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “ไอ อี”) และ อนุสัญญาว่าด้วยการอารักขาพืชระหว่างประเทศ (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “ไอ พี ซี”) กับบทนี้ไปปฏิบัติ

ข้อ 6.2: วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของบทนี้ คือ

- (เอ) อำนวยความสะดวกทางการค้าทวิภาคีด้านอาหาร พืช และสัตว์ รวมถึงผลิตภัณฑ์จากสิ่งนั้น โดยคุ้มครองชีวิตหรือสุขภาพของมนุษย์ สัตว์ หรือพืช ในดินแดนของภาคีแต่ละฝ่าย
- (บี) เสริมสร้างมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช (เอส พี เอส) เพื่อคุ้มครองสุขภาพมนุษย์และสัตว์ และควบคุมการแพร่ระบาดของโรคติดต่อของสัตว์และศัตรูพืชจากดินแดนของภาคีหนึ่งไปยังดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง
- (ซี) สร้างเสริมและทำให้มั่นใจว่ามีการปฏิบัติตามความตกลงเอส พี เอส และมาตรฐานระหว่างประเทศที่ใช้ แนวทาง และข้อเสนอแนะ ที่พัฒนาขึ้นโดยองค์การระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง
- (ดี) เพิ่มความเข้าใจร่วมกันเกี่ยวกับกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ และขั้นตอนภายในของแต่ละภาคีที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการปฏิบัติตามมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช และ
- (อี) จัดให้มีวิธีปรับปรุงการสื่อสาร ความร่วมมือ และแก้ไขประเด็นสุขอนามัยและสุขอนามัยพืชที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติตามความตกลงนี้

ข้อ 6.3: **ขอบเขตและความครอบคลุม**

บทนี้ใช้กับมาตรการเอส พี เอสทั้งหมดของภาคีหนึ่ง ซึ่งอาจ มีผลกระทบต่อสุขภาพของมนุษย์ สัตว์ และพืชและการค้าระหว่างคู่ภาคี โดยทางตรงหรือทางอ้อม

ข้อ 6.4: **พันธกรณีทั่วไป**

1. คู่ภาคียืนยันสิทธิและพันธกรณีของตนที่มีต่อกันภายใต้ความตกลง เอส พี เอส
2. คู่ภาคีอาจร่วมมือกันในการอบหน่วยงานระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องที่มีส่วนร่วมในประเด็นเอส พี เอส ซึ่งรวมถึงคณะกรรมการดับบลิว ที โอ ด้านเอส พี เอส โคเด็กซ์ โอ ไอ อี และ ไอ พี พี ซี

ข้อ 6.5: **ความร่วมมือ**

1. คู่ภาคีตกลงที่จะร่วมมือกันเพื่ออำนวยความสะดวกในการปฏิบัติตามบทนี้
2. คู่ภาคีจะต้องแสวงหาโอกาสในการเพิ่มความร่วมมือ การร่วมทำงาน และการแลกเปลี่ยนข้อมูลเรื่อง เอส พี เอส ที่ทั้งสองฝ่ายมีผลประโยชน์ร่วมกัน โดยสอดคล้องกับบทบัญญัติของบทนี้

ข้อ 6.6: **ความเท่าเทียมกัน**

1. คู่ภาคีตระหนักว่าการใช้หลักการความเท่าเทียมกันเป็นเครื่องมือสำคัญในการอำนวยความสะดวกทางการค้าเพื่อประโยชน์ร่วมกันของภาคีทั้งสองฝ่าย
2. เมื่อมีการร้องขอ คู่ภาคีอาจหรือด้วยความมุ่งหมายที่จะบรรลุดการรับรองในระดับทวิภาคีเรื่องความเท่าเทียมกันของมาตรการ เอส พี เอส ที่ระบุ โดยเป็นไปตามหลักการความเท่าเทียมกันในความตกลง เอส พี เอส และมาตรฐาน แนวทาง หรือข้อเสนอแนะอื่น ๆ โดยองค์การระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

ข้อ 6.7: **การประเมินความเสี่ยง**

1. คู่ภาคีตระหนักถึงหลักการการประเมินความเสี่ยงที่ระบุไว้ภายใต้ความตกลง เอส พี เอส มาตรการ เอส พี เอส ที่คู่ภาคีนำมาใช้ จะอยู่บนพื้นฐานการประเมินความเสี่ยงต่อสุขภาพมนุษย์ สัตว์ และโรคติดต่อในสัตว์และศัตรูพืช ที่มีอยู่ โดยเป็นไปตามเทคนิคการวิเคราะห์ความเสี่ยงที่องค์การที่เกี่ยวข้องนำมาใช้
2. การริเริ่มกระบวนการประเมินความเสี่ยงไม่ควรกระทบต่อการค้าทวิภาคีของผลิตภัณฑ์นั้น ยกเว้นแต่ในกรณีสภาวะการณ์ฉุกเฉินอันควร

ข้อ 6.8: การหารือเกี่ยวกับมาตรการ เอส พี เอส

1. เมื่อภาคีหนึ่งร้องขอให้มีการหารือกันเกี่ยวกับเรื่องใด ๆ ที่เกิดขึ้นภายใต้บทนี้ คู่ภาคีจะต้องตกลงที่จะหารือกันโดยแจ้งจุดติดต่ที่ระบุไว้ในภาคผนวก 6.10
2. การหารือจะดำเนินการภายในสามสิบ (30) วันจากวันที่ได้รับการแจ้ง เว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงกันเป็นอย่างอื่น การหารือดังกล่าวอาจกระทำผ่านการประชุมทางไกล ประชุมทางไกลผ่านจอภาพ หรือผ่านทางวิธีอื่นใด ที่คู่ภาคีตกลงร่วมกัน
3. หากการหารือไม่บรรลุผล ให้ส่งเรื่องดังกล่าวเข้าสู่กระบวนการระงับข้อพิพาทที่อยู่ในบทที่ 14 (การระงับข้อพิพาท) ให้ถือว่าการหารือภายใต้ข้อนี้แทนที่การปรึกษาหารือที่ได้ระบุไว้ในบทที่ 14 (การระงับข้อพิพาท)

ข้อ 6.9: ความเกี่ยวเนื่องกับความตกลงว่าด้วยความร่วมมือทางวิชาการเรื่องมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช

ในกรณีที่มีความไม่สอดคล้องกันใด ๆ ระหว่างบทบัญญัติของบทนี้และบทบัญญัติของความตกลงว่าด้วยความร่วมมือทางวิชาการเรื่องมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช ระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐจีน จัดทำขึ้นที่กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 15 สิงหาคม ค.ศ. 2012 ให้บทนี้มีผลเหนือกว่าในขอบเขตที่ไม่สอดคล้องกัน

ข้อ 6.10: หน่วยงานผู้มีอำนาจและจุดติดต่อ

1. หน่วยงานผู้มีอำนาจรับผิดชอบในการปฏิบัติตามมาตรการที่กล่าวถึงในบทนี้ได้ถูกระบุไว้ในส่วนเอ ของ ภาคผนวก 6.10 จุดติดต่ที่มีความรับผิดชอบเกี่ยวกับการสื่อสารระหว่างคู่ภาคีได้ถูกระบุไว้ในส่วนบี ของ ภาคผนวก 6.10
2. คู่ภาคีจะต้องแจ้งซึ่งกันและกันถึงการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญใด ๆ ในโครงสร้างและการบริหารจัดการของหน่วยงานผู้มีอำนาจหรือจุดติดต่อ

ข้อ 6.11: คณะกรรมการว่าด้วยมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช

1. ณ ที่นี้ คู่ภาคีตกลงที่จะจัดตั้งคณะกรรมการว่าด้วยมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “คณะกรรมการ”) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้มั่นใจว่ามีการปฏิบัติตามบทนี้ คณะกรรมการจะต้องประกอบไปด้วยผู้แทนของภาคีแต่ละฝ่ายซึ่งมีความรับผิดชอบในการพัฒนา การปฏิบัติตาม และบังคับใช้มาตรการ เอส พี เอส

2. คู่ภาคีจะต้องจัดตั้งคณะกรรมการผ่านทาง การแลกเปลี่ยนหนังสือโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และ ไม่ช้าไปกว่าหนึ่ง (1) ปีหลังจากวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ
3. คณะกรรมการ จะต้องพยายามสร้างเสริมและทำให้มั่นใจว่ามีความร่วมมือระหว่างหน่วยงานของ คู่ภาคีที่มีความรับผิดชอบเกี่ยวกับมาตรการ เอส พี เอส
4. ให้คณะกรรมการมีหน้าที่ในการจัดให้มีเวทีสำหรับ
 - (เอ) สร้างเสริมความเข้าใจร่วมกันเกี่ยวกับมาตรการ เอส พี เอส และกระบวนการด้านระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับมาตรการนั้น ๆ ของภาคีแต่ละฝ่าย
 - (บี)หารือเรื่องที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการพัฒนาหรือการใช้มาตรการ เอส พี เอส ของภาคีหนึ่งที่จะ ส่งผลกระทบต่อสุขภาพมนุษย์ สัตว์ และพืช และการค้าระหว่างคู่ภาคี โดยทางตรงหรือ ทางอ้อม
 - (ซี) จัดการกับประเด็นทวิภาคีใด ๆ ที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติตามมาตรการ เอส พี เอส ระหว่าง คู่ภาคี
 - (ดี) ทบทวนความคืบหน้าในการจัดการกับประเด็นทวิภาคีใด ๆ ที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติตาม มาตรการ เอส พี เอส ระหว่างคู่ภาคี
 - (อี) แลกเปลี่ยนข้อมูลเรื่องกฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องของ การเกิดขึ้นและการควบคุม โรคติดต่อของสัตว์และศัตรูพืช และแจ้งถึงสถานการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้น
 - (เอฟ) ประสานเกี่ยวกับโครงการความร่วมมือทางวิชาการเรื่องมาตรการ เอส พี เอสและ
 - (จี) หารือในประเด็นที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการประชุมของคณะกรรมการ ดับบลิว ที โอเรื่อง เอส พี เอส โคเด็กซ์ โอ ไอ อี และ ไอ พี พี ซี
5. เว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงกันไว้เป็นอื่น คณะกรรมการจะต้องประชุมกันโดยการพบปะระหว่างบุคคล หากจำเป็น ปีละหนึ่งครั้ง คณะกรรมการอาจประชุมผ่านทาง การประชุมทางไกล ประชุมทางไกลผ่านจอภาพ หรือผ่านทางวิธีอื่นใด ตามที่คู่ภาคีจะกำหนดร่วมกัน
6. เพื่อเป็นการให้แนวทางการดำเนินงาน คณะกรรมการจะต้องจัดตั้งกฎแห่งวิปฏิบัติของตนเองใน การประชุมครั้งแรก กฎเกณฑ์เหล่านี้อาจได้รับการทบทวนหรือพัฒนาต่อไปในเวลาใดก็ได้

7. คณะกรรมการอาจตกลงที่จะจัดตั้งคณะทำงานด้านเทคนิคเฉพาะกิจโดยเป็นไปตามกฎแห่งวิधिปฏิบัติ
ของตน

บทที่ 7

อุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า

ข้อ 7.1: คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ ให้ใช้คำนิยามของภาคผนวก 1 ของความตกลง ที่ บี ที

ข้อ 7.2: วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของบทนี้คือเพื่อเพิ่มและอำนวยความสะดวกทางการค้าผ่านทาง การปรับปรุงการปฏิบัติ ตามความตกลง ที่ บี ที การขจัดอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้าที่ไม่จำเป็น และการสร้างเสริมความร่วมมือ ทวิภาคี

ข้อ 7.3: ขอบเขตและความครอบคลุม

เพื่อประโยชน์ร่วมกันของคู่ภาคี ให้ใช้บทนี้กับมาตรฐาน ระเบียบข้อบังคับทางเทคนิค และกระบวนการ ตรวจสอบและรับรองทั้งหมดของคู่ภาคี ที่อาจส่งผลกระทบต่อการค้าสินค้าระหว่างคู่ภาคี โดยทางตรงหรือ ทางอ้อม ยกเว้น:

- (เอ) ข้อกำหนดในการจัดซื้อที่จัดทำโดยหน่วยงานภาครัฐสำหรับข้อกำหนดด้านการผลิตหรือ การบริโภคของหน่วยงานดังกล่าว และ
- (บี) มาตรการสุขอนามัยหรือสุขอนามัยพืชตามที่นิยามไว้ในบทที่ 6 (มาตรการสุขอนามัยและ สุขอนามัยพืช)

ข้อ 7.4: การยืนยันความตกลง ที่ บี ที

คู่ภาคียืนยันสิทธิและพันธกรณีของตนที่มีระหว่างกันภายใต้ความตกลง ที่ บี ที

ข้อ 7.5: มาตรฐาน

1. ในการจัดทำ การนำมาใช้ และการใช้มาตรฐาน ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่าหน่วยงานด้าน มาตรฐานของตนยอมรับและปฏิบัติตามภาคผนวก 3 ของความตกลง ที่ บี ที
2. ภาคีแต่ละฝ่ายควรสนับสนุนหน่วยงานด้านมาตรฐานในดินแดนของตนให้ร่วมมือกับหน่วยงานด้าน มาตรฐานของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ความร่วมมือดังกล่าวอาจรวมถึง

- (เอ) การแลกเปลี่ยนข้อมูลเรื่องมาตรฐาน
- (บี) การแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวเนื่องกับขั้นตอนการกำหนดมาตรฐาน และ
- (ซี) ความร่วมมือเกี่ยวกับงานขององค์การระหว่างประเทศด้านมาตรฐานในเรื่องที่มีผลประโยชน์ร่วมกัน

ข้อ 7.6: มาตรฐานระหว่างประเทศ

ในการพิจารณาว่า มาตรฐาน คำแนะนำ หรือข้อเสนอแนะระหว่างประเทศในความหมายของข้อที่ 2 และ 5 และภาคผนวก 3 ของความตกลง ที่ บี ที มีอยู่หรือไม่ ภาควิแต่ละฝ่ายจะต้องใช้หลักการที่ระบุไว้ใน ข้อตัดสินและข้อเสนอแนะที่ได้รับการรับรองโดยคณะกรรมการ ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1995 จี/ทีบีที/เรฟ 9 , วันที่ 8 กันยายน ค.ศ. 2008 ภาคผนวก บี ส่วนที่ 1 (ข้อตัดสินของคณะกรรมการเรื่องหลักการสำหรับการพัฒนามาตรฐาน คำแนะนำ หรือข้อเสนอแนะระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับข้อ 2, 5 และภาคผนวก 3 ของความตกลง) ที่ออกโดยคณะกรรมการ ดับบลิว ที โอเรื่องอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า

ข้อ 7.7: การอำนวยความสะดวกทางการค้า

คู่ภาคีจะต้องร่วมมือกันในด้านมาตรฐาน ระเบียบข้อบังคับทางเทคนิค และกระบวนการตรวจสอบและรับรอง เพื่อที่จะอำนวยความสะดวกทางการค้าระหว่างคู่ภาคี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คู่ภาคีจะต้องแสวงหาความริเริ่มทวิภาคีเพื่ออำนวยความสะดวกทางการค้าที่เกี่ยวข้องกับมาตรฐาน ระเบียบข้อบังคับทางเทคนิค และกระบวนการตรวจสอบและรับรองที่เหมาะสมสำหรับประเด็นหรือสาขาเฉพาะ ความริเริ่มดังกล่าวอาจรวมถึง

- (เอ) ความร่วมมือในประเด็นด้านระเบียบข้อบังคับ ดังเช่น การปรับเข้าหากันหรือการเท่าเทียมกันของระเบียบข้อบังคับและมาตรฐานทางเทคนิค
- (บี) การวางแผนให้เข้ากับมาตรฐานระหว่างประเทศ และ
- (ซี) การใช้แนวทางที่ระบุไว้ในข้อ 7.9

ข้อ 7.8: ระเบียบข้อบังคับทางเทคนิค

1. ภาควิแต่ละฝ่ายจะต้องให้การพิจารณาเชิงบวกในการยอมรับระเบียบข้อบังคับทางเทคนิคของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งว่ามีความเท่าเทียมกัน แม้ว่าระเบียบข้อบังคับเหล่านี้จะแตกต่างจากระเบียบข้อบังคับของตนเองหากเป็นที่พอใจว่า ระเบียบข้อบังคับเหล่านี้บรรลุวัตถุประสงค์ของระเบียบข้อบังคับของตนเองอย่างเพียงพอ

2. ในกรณีที่ภาคีหนึ่งไม่ยอมรับระเบียบข้อบังคับทางเทคนิคของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งว่ามีความเท่าเทียมกันกับระเบียบข้อบังคับทางเทคนิคของตน ภาคีนั้นจะต้องอธิบายเหตุผลสำหรับการตัดสินใจดังกล่าวเมื่อมีการร้องขอจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

ข้อ 7.9: กระบวนการตรวจสอบและรับรอง

1. ภาคีแต่ละฝ่ายควรมุ่งที่จะสร้างเสริมการยอมรับผลของกระบวนการตรวจสอบและรับรองที่กระทำในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง เพื่อที่จะเพิ่มประสิทธิผล หลีกเลียงการทำซ้ำ และรับรองความมีประสิทธิภาพทางราคาของการตรวจสอบและรับรอง ในกรณีนี้ ภาคีแต่ละฝ่ายอาจเลือกแนวทางได้อย่างหลากหลายขึ้นอยู่กับสถานการณ์ของภาคีและสาขาเฉพาะที่เกี่ยวข้อง ซึ่งอาจรวมถึง:

- (เอ) การยอมรับโดยภาคีหนึ่งถึงผลของการตรวจสอบและรับรองที่ได้กระทำในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง
- (บี) การยอมรับข้อตกลงระหว่างหน่วยรับรองในดินแดนของคู่ภาคี
- (ซี) ความตกลงเรื่องการยอมรับร่วมกันเพื่อการตรวจสอบและรับรองกับระเบียบข้อบังคับเฉพาะ ความตกลงเรื่องการยอมรับร่วมกันของผลจากกระบวนการตรวจสอบและรับรองซึ่งกระทำโดยหน่วยที่อยู่ในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง
- (ดี) การใช้การรับรองเพื่อรับรองคุณสมบัติของหน่วยงานตรวจสอบและรับรองที่อยู่ในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง
- (อี) การใช้ความตกลงและข้อตกลงการยอมรับพหุภาคีระหว่างประเทศที่มีอยู่
- (เอฟ) การแต่งตั้งหน่วยงานตรวจสอบและรับรองที่อยู่ในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง
- (จี) การสำแดงความสอดคล้องของผู้จัดหา และ
- (เอช) ข้อตกลงโดยสมัครใจระหว่างหน่วยงานตรวจสอบและรับรองที่อยู่ในดินแดนของภาคีแต่ละฝ่าย

2. คู่ภาคีจะต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลในเรื่องเหล่านี้และในแนวทางที่คล้ายกันอื่น ๆ เพื่อที่จะอำนวยความสะดวกสำหรับการยอมรับผลการตรวจสอบและรับรอง

3. ในกรณีที่ภาคีหนึ่งไม่ยอมรับผลของกระบวนการตรวจสอบและรับรองที่กระทำในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคีนั้นจะต้องอธิบายเหตุผลสำหรับการตัดสินใจของตน เมื่อมีการร้องขอโดยภาคีอีกฝ่ายหนึ่งนั้น
4. ภาคีแต่ละฝ่ายอาจให้การรับรอง อนุมัติ อนุญาต หรือยอมรับในรูปแบบอื่น ๆ ต่อหน่วยงานตรวจสอบและรับรองในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งบนเงื่อนไขที่ไม่ได้ข้อยกเว้นไปกว่าที่ให้กับหน่วยงานตรวจสอบและรับรองในดินแดนของตน ในกรณีที่ภาคีให้การรับรอง อนุมัติ อนุญาต หรือยอมรับในรูปแบบอื่น ๆ ต่อหน่วยงานตรวจสอบและรับรองด้วยระเบียบข้อบังคับหรือมาตรฐานทางเทคนิคเฉพาะในดินแดนของตน และปฏิเสธที่จะให้การรับรอง อนุมัติ อนุญาต หรือยอมรับในรูปแบบอื่น ๆ ต่อหน่วยงานตรวจสอบและรับรองด้วยระเบียบข้อบังคับหรือมาตรฐานทางเทคนิคนั้นในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคีนั้นจะต้องอธิบายเหตุผลสำหรับการตัดสินใจของตน เมื่อมีการร้องขอโดยภาคีอีกฝ่ายหนึ่งนั้น
5. ในกรณีที่ภาคีปฏิเสธการร้องขอจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่จะเข้าร่วมการเจรจา หรือบรรลุความตกลงในการอำนวยความสะดวกเรื่องการยอมรับในดินแดนของตน ถึงผลของกระบวนการตรวจสอบและรับรองที่ได้กระทำโดยหน่วยในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคีนั้นจะต้องอธิบายเหตุผลสำหรับการตัดสินใจของตน เมื่อมีการร้องขอโดยภาคีอีกฝ่ายหนึ่งนั้น

ข้อ 7.10: ความโปร่งใส

1. ภาคีแต่ละฝ่ายยืนยันข้อผูกพันของตนที่จะทำให้มั่นใจว่าจะจัดให้มีข้อมูลเกี่ยวกับมาตรฐาน ระเบียบข้อบังคับทางเทคนิค และกระบวนการตรวจสอบและรับรองที่เสนอใหม่หรือแก้ไข โดยเป็นไปตามข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องของความตกลง ที่ ปี ที่
2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่าข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับมาตรฐาน ระเบียบข้อบังคับทางเทคนิค และกระบวนการตรวจสอบและรับรองจะได้รับการตีพิมพ์ ควรจัดให้มีข้อมูลดังกล่าวในรูปแบบการตีพิมพ์ และในกรณีที่เป็นไปได้ ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ ในกรณีของมาตรฐานโดยสมัครใจ การเข้าถึงเนื้อหาจะขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของหน่วยกำหนดมาตรฐาน
3. คู่ภาคียอมรับถึงความสำคัญของความโปร่งใสในการตัดสินใจ รวมถึงการให้โอกาสตามสมควรแก่บุคคลในการให้ความเห็นเกี่ยวกับระเบียบข้อบังคับทางเทคนิคและกระบวนการตรวจสอบและรับรองที่เสนอ ในกรณีที่ภาคีได้ตีพิมพ์หนังสือแจ้งภายใต้ข้อ 2.9 หรือ 5.6 ของความตกลง ที่ ปี ที่ ภาคีจะต้อง
 - (เอ) รวมข้อความที่อธิบายถึงวัตถุประสงค์ของระเบียบข้อบังคับทางเทคนิคหรือกระบวนการตรวจสอบและรับรองที่เสนอ และเหตุผลสำหรับแนวทางที่ภาคีนั้นกำลังเสนอ ในหนังสือแจ้ง และ

- (ปี) ส่งข้อเสนอทางอิเล็กทรอนิกส์ให้แก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งผ่านทางจุดตอบข้อซักถามที่ภาคีจัดตั้งขึ้นภายใต้ข้อ 10 ของความตกลง ที่ ปี ที่ในเวลาเดียวกับได้แจ้งสมาชิก ดับบลิว ที โอ เกี่ยวกับข้อเสนอนั้นตามความตกลง ที่ ปี ที่

ภาคีแต่ละฝ่ายควรใช้เวลาอย่างน้อยหกสิบ (60) วันหลังจากที่ได้ส่งข้อเสนอภายใต้อนุวรรค (ปี) สำหรับสาธารณชนและภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ในการให้ความเห็นอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับข้อเสนอนั้น

4. ในกรณีที่ภาคีหนึ่งได้มีการแจ้งภายใต้ข้อ 2.10 หรือ 5.7 ของความตกลง ที่ ปี ที่ ภาคีนั้นจะต้องส่งการแจ้งไปยังภาคีอีกฝ่ายหนึ่งทางอิเล็กทรอนิกส์ในเวลาเดียวกันผ่านทางจุดตอบข้อซักถามที่อ้างถึงในอนุวรรค 3 (ปี)

5. สนับสนุนให้ภาคีแต่ละฝ่ายเผยแพร่การตอบของตนต่อข้อคิดเห็นที่สำคัญที่ได้รับภายใต้วรรค 1 ต่อภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง โดยการตีพิมพ์หรือทางอิเล็กทรอนิกส์ เมื่อได้รับการร้องขอและในกรณีที่เป็นไปได้ ไม่ช้าไปกว่าวันที่ภาคีนั้นได้ตีพิมพ์ระเบียบข้อบังคับทางเทคนิค หรือกระบวนการตรวจสอบและรับรองฉบับสุดท้าย

6. เมื่อได้รับการร้องขอของภาคีหนึ่ง ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งจะต้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ และเหตุผลสำหรับมาตรฐาน ระเบียบข้อบังคับทางเทคนิค หรือกระบวนการตรวจสอบและรับรองที่ตนได้นำมาใช้หรือเสนอที่จะนำมาใช้.

ข้อ 7.11: ความร่วมมือทางเทคนิค

ด้วยเพื่อที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ของบทนี้ คู่ภาคีจะต้องให้ความร่วมมือในข้อตกลงและเงื่อนไขที่ได้กำหนดร่วมกัน เมื่อภาคีอีกฝ่ายหนึ่งได้ร้องขอ ซึ่งอาจรวมถึง

- (เอ) การแลกเปลี่ยนกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ กฎเกณฑ์ และข้อมูลและวารสารอื่น ๆ ที่ตีพิมพ์โดยหน่วยงานระดับชาติที่มีหน้าที่รับผิดชอบเรื่องระเบียบข้อบังคับและมาตรฐานทางเทคนิค กระบวนการตรวจสอบและรับรอง มาตรฐาน และการรับรองระบบงาน
- (บี) การให้คำแนะนำ ข้อมูล ความช่วยเหลือทางเทคนิค และการแลกเปลี่ยนประสบการณ์เพื่อสร้างเสริมระบบสำหรับมาตรฐาน ระเบียบข้อบังคับทางเทคนิค และกระบวนการตรวจสอบและรับรอง และกิจกรรมที่เกี่ยวข้องของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง
- (ซี) การตรวจสอบความเข้ากันได้และ/หรือ ความเท่าเทียมกันของระเบียบข้อบังคับ มาตรฐานทางเทคนิค และกระบวนการตรวจสอบและรับรองของตน
- (ดี) การร่วมมือกันระหว่างหน่วยงานตรวจสอบและรับรอง ทั้งของภาครัฐและที่มิใช่ภาครัฐ ในดินแดนของภาคีแต่ละฝ่าย และสร้างเสริมโครงสร้างพื้นฐานด้านการสอบเทียบมาตรฐาน

การทดสอบ การตรวจสอบ การรับรอง และการรับรองระบบงานเพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐาน
ข้อเสนอแนะ และข้อเสนอแนะระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

- (อี) เพิ่มความร่วมมือทวิภาคีของคูภาคีในองค์การระหว่างประเทศและเวทีที่เกี่ยวข้องกับประเด็น
ที่ครอบคลุมโดยบทนี้
- (เอฟ) เสริมสร้างความร่วมมือด้านการพัฒนาและการปรับปรุงระเบียบข้อบังคับทางเทคนิคและ
กระบวนการตรวจสอบและรับรอง ดังเช่น
 - หนึ่ง ความร่วมมือด้านการพัฒนาและการส่งเสริมทางปฏิบัติที่ดีเกี่ยวกับระเบียบข้อบังคับ
และ
 - สอง ความโปร่งใส รวมถึงวิธีการในการส่งเสริมการเข้าถึงข้อมูลที่ดีขึ้น ในเรื่องมาตรฐาน
ระเบียบข้อบังคับทางเทคนิค และกระบวนการตรวจสอบและรับรอง
- (จี) ให้การพิจารณาในทางที่เอื้ออำนวยแก่ข้อเสนอสำหรับสาขาเฉพาะใด ๆ เพื่อความร่วมมือ
กันต่อไป เมื่อมีการร้องขอของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง และ
- (เอช) แจ้งต่อภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเกี่ยวกับความตกลงหรือโครงการที่ตนได้เข้าเป็นสมาชิกในระดับ
ระหว่างประเทศ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับประเด็นเรื่องอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า ตามที่ได้รับ
การร้องขอ

ข้อ 7.12: การหารือ

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การพิจารณาในทางบวกและโดยพลันต่อคำร้องขอใด ๆ จากภาคีอีกฝ่าย
หนึ่งสำหรับการหารือในประเด็นที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการปฏิบัติตามบทนี้
2. ในกรณีที่เรื่องที่ครอบคลุมภายใต้บทนี้ไม่สามารถอธิบายให้ชัดเจนหรือแก้ปัญหาได้โดยผลของการ
หารือ ภาคีที่เกี่ยวข้องอาจนำเรื่องดังกล่าวเข้าสู่คณะกรรมการว่าด้วยอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า

ข้อ 7.13: คณะกรรมการว่าด้วยอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า

1. ณ ที่นี้ คู่ภาคีตกลงที่จะจัดตั้งคณะกรรมการว่าด้วยอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า (ซึ่งต่อไปจะเรียกว่า
“คณะกรรมการ”) ซึ่งจะประกอบไปด้วยผู้แทนของคู่ภาคี ให้คณะกรรมการรายงานกิจกรรมของตนต่อคณะกรรมาธิการ
2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ ให้คณะกรรมการประสานงานโดย

- (เอ) ในกรณีของชิลี ได้แก่ อธิปไตยกรรมเศรษฐกิจระหว่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศ หรือผู้รับช่วงต่อของตน และ
- (บี) ในกรณีของไทย ได้แก่ เลขาธิการสำนักงานมาตรฐานอุตสาหกรรมไทย กระทรวงอุตสาหกรรม หรือผู้รับช่วงต่อของตน
3. เพื่อที่จะอำนวยความสะดวกเรื่องการสื่อสาร คู่ภาคีจะแต่งตั้งจุดติดต่อไม่ซ้ำไปกว่าสอง (2) เดือนหลังจากวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ
4. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่าจุดติดต่อของตนอำนวยความสะดวกในการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างคู่ภาคี เรื่องของมาตรฐาน ระเบียบข้อบังคับทางเทคนิค และกระบวนการตรวจสอบและรับรอง เพื่อตอบคำร้องขอข้อมูลดังกล่าวที่สมเหตุสมผลทั้งหมดจากภาคีหนึ่ง
5. คณะกรรมการอาจจัดการกับเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพของบพนี้ ความรับผิดชอบและหน้าที่ของคณะกรรมการจะต้องรวมถึง
- (เอ) ติดตามและทบทวนการปฏิบัติตามและการบริหารของบพนี้
- (บี) จัดการกับประเด็นใด ๆ ที่ภาคีหนึ่งยกขึ้นที่เกี่ยวข้องกับการเตรียม การนำมาใช้ และการใช้มาตรฐาน ระเบียบข้อบังคับทางเทคนิค และกระบวนการตรวจสอบและรับรองโดยพลัน
- (ซี) สร้างเสริมความร่วมมือด้านการพัฒนาและปรับปรุงมาตรฐาน ระเบียบข้อบังคับทางเทคนิค และกระบวนการตรวจสอบและรับรอง
- (ดี) จัดให้มีเวทีสำหรับการอภิปรายและแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับระบบสำหรับมาตรฐาน ระเบียบข้อบังคับทางเทคนิค และกระบวนการตรวจสอบและรับรองของคู่ภาคี
- (อี) การแลกเปลี่ยนข้อมูลเรื่องการพัฒนาในเวทีที่มีใช้ของภาครัฐ ระดับภูมิภาค และพหุภาคี ที่มีกิจกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการกำหนดมาตรฐานและกระบวนการตรวจสอบและรับรอง
- (เอฟ) สืบหาวิธีใด ๆ ที่มุ่งไปสู่การปรับปรุงการเข้าสู่ตลาดของคู่ภาคีแต่ละฝ่ายและสร้างเสริมการดำเนินการของบพนี้
- (จี)หารือในเรื่องใด ๆ ที่เกิดขึ้นภายใต้บพนี้ เมื่อมีการร้องขอจากภาคีหนึ่ง และ
- (เอช) ทบทวนบพนี้โดยคำนึงถึงการพัฒนาใด ๆ ภายใต้ความตกลง ที่ บี ที่ และพัฒนาข้อเสนอแนะเพื่อการแก้ไขความตกลงนี้โดยคำนึงถึงการพัฒนาเหล่านั้น

6. ในกรณีที่คู่ภาคีได้ใช้การหารือภายใต้วรรค 5 (จ) ให้ถือว่าการหารือดังกล่าวเป็นการปรึกษาหารือภายใต้ ข้อ 14.3 (การปรึกษาหารือ) หากเป็นข้อตกลงของคู่ภาคี
7. คณะกรรมการจะต้องประชุมกันอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง เว้นแต่จะตกลงเป็นอย่างอื่นโดยคู่ภาคี การประชุมอาจจัดผ่านทางวิธีใด ๆ ตามที่คู่ภาคีจะกำหนดร่วมกัน คณะทำงานเฉพาะกิจอาจได้รับการจัดตั้งหากจำเป็น โดยความตกลงร่วมกัน
8. ให้กำหนดขอบเขตของงานของคณะกรรมการในการประชุมครั้งแรก

บทที่ 8

การเยียวยาทางการค้า

ส่วน หนึ่ง

การเยียวยาทางการค้าทั่วไป

ข้อ 8.1: มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาด

1. ภาคีแต่ละฝ่ายคงไว้ซึ่งสิทธิและพันธกรณีของตนภายใต้ข้อ 6 ของแอกต์ 1994 และความตกลงดับบลิว ที โอ ว่าด้วยการปฏิบัติตามข้อ 6 ของแอกต์ 1994 เกี่ยวกับการใช้อาการตอบโต้การทุ่มตลาด หรือการแก้ไข หรือบทบัญญัติใด ๆ ที่เสริมหรือใช้แทน
2. ไม่มีบทบัญญัติใดของความตกลงนี้ รวมถึงบทบัญญัติของบทที่ 14 (การระงับข้อพิพาท) ที่จะถูกตีความว่าเป็นการกำหนดสิทธิหรือพันธกรณีใด ๆ ต่อคู่ภาคีในส่วนที่เกี่ยวข้องกับมาตรการตอบโต้การทุ่มตลาด

ข้อ 8.2: มาตรการตอบโต้การอุดหนุน

1. ภาคีแต่ละฝ่ายคงไว้ซึ่งสิทธิและพันธกรณีของตนเกี่ยวกับมาตรการตอบโต้การอุดหนุน⁴ ภายใต้ข้อ 6 ของแอกต์ 1994 และความตกลงดับบลิว ที โอ ว่าด้วยการอุดหนุนและมาตรการตอบโต้การอุดหนุน หรือการแก้ไข หรือบทบัญญัติใด ๆ ที่เสริมหรือใช้แทน
2. ไม่มีบทบัญญัติใด ของความตกลงนี้ รวมถึงบทบัญญัติของบทที่ 14 (การระงับข้อพิพาท) ที่จะถูกตีความว่าเป็นการกำหนดสิทธิหรือพันธกรณีใด ๆ ต่อคู่ภาคีในส่วนที่เกี่ยวข้องกับมาตรการตอบโต้การอุดหนุน

ข้อ 8.3: มาตรการปกป้องทั่วไป

1. ภาคีแต่ละฝ่ายคงไว้ซึ่งสิทธิและพันธกรณีของตนภายใต้ข้อ 19 ของแอกต์ 1994 และความตกลงดับบลิว ที โอ ว่าด้วยมาตรการปกป้องและบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องอื่นในความตกลงดับบลิว ที โอ หรือการแก้ไข หรือบทบัญญัติใด ๆ ที่เสริมหรือใช้แทน
2. ยกเว้นสำหรับสถานการณ์ที่ระบุไว้ในข้อ 8.6.4 ไม่มีบทบัญญัติใดของความตกลงนี้ รวมถึงบทบัญญัติของบทที่ 14 (การระงับข้อพิพาท) ที่จะถูกตีความว่าเป็นการกำหนดสิทธิหรือพันธกรณีใด ๆ ต่อคู่ภาคีในส่วนที่เกี่ยวข้องกับมาตรการปกป้องทั่วไป

⁴ เพื่อความชัดเจนยิ่งขึ้น มาตรการตอบโต้การอุดหนุนและการอุดหนุนมีความหมายเดียวกับที่นิยามไว้ในความตกลงดับบลิว ที โอ

ส่วน สอง

มาตรการปกป้องสองฝ่าย

ข้อ 8.4: คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของส่วนนี้

อุตสาหกรรมภายใน หมายถึง ในส่วนที่เกี่ยวกับสินค้าที่นำเข้า กลุ่มผู้ผลิตของสินค้าที่เหมือนกันหรือสินค้าที่แข่งขันกันโดยตรง หรือผู้ผลิตที่มีการผลิตรวมของสินค้าที่เหมือนกัน หรือสินค้าที่แข่งขันกันโดยตรง เป็นสัดส่วนที่สำคัญของการผลิตสินค้านี้ดังกล่าวภายในประเทศทั้งหมด

อัตราพิเศษทางภาษี หมายถึง อัตราของอากรศุลกากรสำหรับสินค้าที่นำเข้าตามภาคผนวก 3.4

มาตรการชั่วคราว หมายถึง มาตรการปกป้องชั่วคราวที่อธิบายไว้ในข้อ 8.8

มาตรการปกป้อง หมายถึง มาตรการปกป้องในระยะเวลาปรับตัวตามที่อธิบายไว้ในข้อ 8.5

ความเสียหายอย่างร้ายแรง หมายถึง ความเสื่อมถอยโดยรวมอย่างมีนัยสำคัญที่เกิดขึ้นต่อสถานภาพของอุตสาหกรรมภายใน

การคุกคามให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง หมายถึง ความเสียหายอย่างร้ายแรงที่ใกล้จะเกิดขึ้นอย่างชัดเจน บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงและไม่ใช่เพียงการกล่าวอ้าง การคาดการณ์หรือความเป็นไปได้ที่ยากจะเกิด และ

ระยะเวลาปรับตัว หมายถึง ระยะเวลาห้า (5) ปี เริ่มจากวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ ยกเว้นในกรณีของผลิตภัณฑ์ที่กระบวนการเปิดเสรีเกิดขึ้นในระยะเวลาที่ยาวกว่า ให้ระยะเวลาปรับตัวเท่ากับระยะเวลาที่ผลิตภัณฑ์นั้นลดภาษีเป็นร้อยละ 0 ตามตารางภาษีศุลกากรที่ระบุไว้ในภาคผนวก 3.4

ข้อ 8.5: การใช้มาตรการปกป้องในระยะเวลาปรับตัว

หากสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีหนึ่งได้ถูกนำเข้าไปยังดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในปริมาณที่เพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด หรือโดยเปรียบเทียบกับการผลิตภายในประเทศ อันเป็นผลมาจากการลดหรือยกเลิกอากรศุลกากรตามความตกลงนี้ และภายใต้เงื่อนไขว่าก่อให้เกิดหรือคุกคามให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่ออุตสาหกรรมภายในที่ผลิตสินค้าที่เหมือนกัน หรือสินค้าที่แข่งขันกันโดยตรง ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งอาจใช้มาตรการปกป้องในขอบเขตที่น้อยที่สุดเท่าที่จำเป็นเพื่อป้องกันหรือเยียวยาความเสียหายอย่างร้ายแรงและอำนวยความสะดวกต่อการปรับตัว ซึ่งมาตรการดังกล่าว ประกอบด้วย

- (เอ) การระงับการลดเพิ่มเติมของอัตราศุลกากรใด ๆ ที่ให้ตามความตกลงนี้ต่อสินค้า นับจากวันที่ใช้มาตรการปกป้อง หรือ
- (บี) การเพิ่มขึ้นอัตราอากรศุลกากรต่อสินค้าในระดับที่ไม่เกินอัตราที่ต่ำกว่าระหว่าง
 - (หนึ่ง) อัตราอากรศุลกากรสำหรับสินค้าดังกล่าวที่เรียกเก็บจริงจากประเทศที่ได้รับความอนุเคราะห์ซึ่ง ที่มีผล ณ วันที่มีการใช้มาตรการปกป้อง หรือ
 - (สอง) อัตราอากรศุลกากรสำหรับสินค้าดังกล่าวที่เรียกเก็บจริงจากประเทศที่ได้รับความอนุเคราะห์ซึ่ง ที่มีผลอยู่โดยทันที ก่อนวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ

ข้อ 8.6: ขอบเขตและระยะเวลาของมาตรการปกป้องในระยะเวลาปรับตัว

1. ให้ภาคีหนึ่งสามารถใช้มาตรการปกป้องได้เฉพาะในช่วงเวลาที่มีความจำเป็นเพื่อป้องกันหรือเยียวยาความเสียหายอย่างร้ายแรง และเพื่ออำนวยความสะดวกต่อการปรับตัว ภาคีหนึ่งอาจใช้มาตรการปกป้องในระยะแรกเป็นเวลาไม่เกินสอง (2) ปี ระยะเวลาของมาตรการปกป้องอาจถูกขยายได้ไม่เกินหนึ่ง (1) ปี โดยมีเงื่อนไขว่าต้องเป็นไปตามเงื่อนไขของบทนี้ และการใช้มาตรการปกป้องจะต้องอยู่ในขอบเขตที่น้อยที่สุดเท่าที่จำเป็นเพื่อป้องกันหรือเยียวยาความเสียหายอย่างร้ายแรง และจะต้องมีหลักฐานว่าอุตสาหกรรมนั้น ๆ กำลังปรับตัว ระยะเวลาทั้งหมดของมาตรการปกป้อง รวมถึงการขยายเวลา ดังกล่าวจะต้องไม่เกินสาม (3) ปี โดยไม่คำนึงถึงระยะเวลาของมาตรการหรือค่านิ่งว่ามีการขอขยายระยะเวลาหรือไม่ มาตรการปกป้องสินค้าจะต้องยุติเมื่อสิ้นสุดระยะเวลาปรับตัวของสินค้านั้น จะต้องไม่มีการใช้มาตรการปกป้องใหม่ต่อสินค้าหลังจากวันดังกล่าว
2. เพื่อที่จะอำนวยความสะดวกต่อการปรับตัวในสถานการณ์ที่มาตรการปกป้องมีระยะเวลาที่เสนอเกินหนึ่ง (1) ปี ภาคีที่ใช้มาตรการจะต้องเปิดเสรีตามลำดับเป็นช่วงเวลาที่สม่ำเสมอ ในระหว่างการใช้มาตรการ รวมถึงในเวลาที่มีการขยายระยะเวลาใด ๆ
3. ห้ามใช้มาตรการปกป้องอีกครั้งกับการนำเข้าสินค้าชนิดใดชนิดหนึ่งที่ได้ถิ่นกำเนิดที่เคยอยู่ภายใต้มาตรการปกป้อง เป็นระยะเวลาเท่ากับระยะเวลาของการใช้มาตรการปกป้องครั้งก่อน หรือหนึ่ง (1) ปี ระยะเวลาใดก็ได้ที่ยาวกว่า
4. ภาคีหนึ่งจะต้องไม่ใช้มาตรการปกป้องหรือมาตรการปกป้องชั่วคราวกับสินค้าที่อยู่ภายใต้มาตรการที่ภาคีนั้นใช้ ตามข้อ 19 ของแอกต์ 1994 และความตกลงดับบลิว ที โอ ว่าด้วยมาตรการปกป้อง

5. ในการยุติมาตรการปกป้อง ภาคีที่เป็นฝ่ายใช้มาตรการ จะต้องใช้อัตราการสุลกการที่ระบุในตารางภาษีสุลกการของตนในภาคผนวก 3.4 (การยกเลิกการสุลกการ) ณ วันที่ยุติการใช้มาตรการปกป้อง เสมือนหนึ่งว่าไม่เคยมีการใช้มาตรการปกป้อง

ข้อ 8.7: การไต่สวน

1. ภาคีหนึ่งจะต้องใช้หรือขยายระยะเวลาการใช้มาตรการปกป้อง เพียงเฉพาะหลังจากมีการไต่สวนโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจ เพื่อตรวจสอบผลกระทบของการนำเข้าที่เพิ่มขึ้นของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งต่ออุตสาหกรรมภายใน ที่สะท้อนในการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้อง เช่น การผลิต ความสามารถในการผลิต ระดับการขาย กำลังการผลิตที่ใช้จริง สินค้าคงเหลือ ส่วนแบ่งการตลาด การส่งออก ค่าจ้าง การจ้างงาน ราคาในประเทศ กำไรและการลงทุน ซึ่งตัวแปรแต่ละตัวไม่ถือเป็นเด็ดขาดเมื่อใดที่ปัจจัยที่นอกเหนือไปจากการเพิ่มขึ้นของการนำเข้าสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งอันเป็นผลมาจากการลดหรือการยกเลิกการสุลกการตามความตกลงนี้ ในขณะที่เดียวกันได้ก่อให้เกิดความเสียหายต่ออุตสาหกรรมภายใน จะไม่ถือว่าความเสียหายดังกล่าวมาจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นนั้น

2. การไต่สวนภายใต้วรรค 1 จะต้องกระทำเฉพาะ โดยสอดคล้องกับข้อ 3 และ 4.2 (ซี) ของความตกลงฉบับลิว ที่ โอ ว่าด้วยมาตรการปกป้อง และเพื่อการนี้ให้รวม ข้อ 3 และ 4.2 (ซี) และให้ถือเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงนี้โดยอนุโลม

ข้อ 8.8: มาตรการปกป้องชั่วคราว

1. ในสถานการณ์ที่ไม่ปกติและเป็นวิกฤตอย่างยิ่ง ซึ่งความล่าช้าจะก่อให้เกิดความเสียหายที่ยากต่อการแก้ไข ภาคีหนึ่งสามารถใช้มาตรการปกป้องชั่วคราวตามการพิจารณาวินิจฉัยเบื้องต้นว่า มีหลักฐานที่ชัดเจนว่าการนำเข้าที่เพิ่มขึ้นของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง อันเป็นผลมาจากการลดหรือยกเลิกการสุลกการตามความตกลงนี้ ได้ก่อให้เกิดหรือคุกคามให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง ระยะเวลาของมาตรการชั่วคราวดังกล่าว จะต้องไม่เกินหนึ่งร้อยห้าสิบ (150) วัน ซึ่งในระหว่างนั้น จะต้องเป็นไปตามข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องเนื่องกันของข้อ 8.5 8.6 และ 8.7 ให้นำระยะเวลาของมาตรการชั่วคราวดังกล่าวใด ๆ เป็นส่วนหนึ่งของระยะเวลาทั้งหมด ที่อ้างถึงในข้อ 8.6.1 จะต้องคืนการสุลกการเพิ่มเติมใด ๆ ที่เก็บอันเป็นผลมาจากมาตรการชั่วคราวดังกล่าวโดยพลัน หากการไต่สวนในภายหลังที่อ้างถึงในข้อ 8.7 ไม่ได้ชี้ชัดว่า การนำเข้าที่เพิ่มขึ้นของสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดของภาคีฝ่ายหนึ่งได้ก่อให้เกิดหรือคุกคามให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่ออุตสาหกรรมภายใน ในกรณีดังกล่าว ภาคีที่ใช้มาตรการ จะต้องใช้อัตราการสุลกการที่ระบุไว้ในตารางภาษีสุลกการของตน ในภาคผนวก 3.4 เสมือนหนึ่งว่าไม่เคยมีการใช้มาตรการชั่วคราว

2. ในการวินิจฉัยว่าสถานการณ์ที่ไม่ปกติและเป็นวิกฤตอย่างยิ่งดังกล่าวมีอยู่หรือไม่ ภาคีหนึ่งจะต้องคำนึงถึงอัตราการเพิ่มขึ้นของการนำเข้าสินค้าที่ได้ถิ่นกำเนิดสินค้าของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ทั้งที่เห็นได้ชัดและโดยเปรียบเทียบ และภาพรวมของทุกระดับการนำเข้าสินค้าของภาคีหนึ่งจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง เป็นสัดส่วนของการนำเข้าสินค้าทั้งหมด อันเป็นผลมาจากการลดหรือยกเลิกการสุลกการต่อสินค้าตามความตกลงนี้

ข้อ 8.9: การแจ้งและการหารือ

1. ภาคหนึ่งจะต้องแจ้งต่อภาคอีกฝ่ายหนึ่งอย่างเป็นทางการโดยพลัน เกี่ยวกับ
 - (เอ) การริเริ่มการไต่สวนตามข้อ 8.7
 - (บี) ผลการพิจารณาเกี่ยวกับความเสียหายอย่างร้ายแรงหรือการคุกคามในเรื่องนั้นที่เกิดจากการนำเข้าที่เพิ่มขึ้นของสินค้าที่ได้ถึงกำเนิดของภาคอีกฝ่ายหนึ่ง อันเป็นผลมาจากการลดหรือยกเลิกอากรศุลกากรต่อสินค้านั้นตามความตกลงนี้
 - (ซี) การตัดสินใจที่จะใช้ หรือขยายระยะเวลาการใช้มาตรการปกป้อง หรือการใช้มาตรการชั่วคราว และ
 - (ดี) การตัดสินใจที่จะเปิดเสรีของมาตรการปกป้องที่ได้ใช้ก่อนหน้านี้ตามลำดับ
2. ภาคหนึ่งจะต้องจัดให้มีสำเนารายงานฉบับที่เปิดเผยต่อสาธารณะ ของหน่วยงานผู้มีอำนาจของตน ให้แก่ภาคอีกฝ่ายหนึ่ง ตามที่กำหนดไว้ภายใต้ข้อ 8.7 โดยทันทีเมื่อมีรายงานดังกล่าวแล้ว
3. ในการแจ้งตามวรรค 1 ภาคที่เป็นฝ่ายใช้หรือขยายระยะเวลาการใช้มาตรการปกป้อง จะต้องแสดงหลักฐานเกี่ยวกับความเสียหายร้ายแรง หรือการคุกคามในเรื่องนั้นที่เกิดจากการนำเข้าที่เพิ่มขึ้นของสินค้าที่ได้ถึงกำเนิดของภาคอีกฝ่ายหนึ่ง อันเป็นผลมาจากการลด หรือยกเลิกอากรศุลกากรตามความตกลงนี้ด้วยคำอธิบายที่ชัดเจนของสินค้าที่เกี่ยวข้อง รายละเอียดของมาตรการที่เสนอรวมถึงเหตุผลในการไม่เลือกใช้มาตรการที่อธิบายไว้ในข้อ 8.5 (เอ) หากเหมาะสม และวันที่เริ่มใช้ ระยะเวลา และตารางเวลาของการเปิดเสรีของมาตรการตามลำดับ หากมี ในกรณีของการขยายระยะเวลาการใช้มาตรการ จะต้องจัดให้มีหลักฐานว่า อุตสาหกรรมภายในที่เกี่ยวข้องกำลังปรับตัว เมื่อมีการร้องขอ ภาคฝ่ายที่ใช้ หรือขยายระยะเวลาการใช้มาตรการปกป้องจะต้องจัดให้มีข้อมูลเพิ่มเติมตามที่ภาคอีกฝ่ายหนึ่งอาจพิจารณาว่าจำเป็น
4. ภาคที่จะใช้หรือขยายระยะเวลาการใช้มาตรการปกป้อง จะต้องให้โอกาสที่เพียงพอสำหรับการหารือล่วงหน้ากับภาคอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อที่จะทบทวนข้อมูลที่ให้ภายใต้วรรค 3 แลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นเกี่ยวกับมาตรการ และบรรลุข้อตกลงเรื่องการชดเชยตามที่ระบุไว้ในข้อ 8.10 และเรื่องอื่น ๆ
5. ในกรณีที่ภาคหนึ่งใช้มาตรการชั่วคราวที่อ้างถึงในข้อ 8.8 เมื่อมีการร้องขอของภาคอีกฝ่ายหนึ่ง จะต้องริเริ่มการหารือโดยทันทีหลังจากการใช้มาตรการดังกล่าว
6. บทบัญญัติเรื่องการแจ้งในบทนี้ไม่ถือเป็นการกำหนดให้ภาคต้องเปิดเผยข้อมูลลับ ซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการขัดต่อการบังคับใช้กฎหมาย หรือมิฉะนั้นจะเป็นการขัดต่อผลประโยชน์สาธารณะ หรือจะเป็น

การเสื่อมสิทธิต่อผลประโยชน์ที่ชอบธรรมทางพาณิชย์ของนิติบุคคลเฉพาะราย ไม่ว่าจะเป็นสาธารณะหรือเอกชน

7. คู่ภาคีจะต้องจัดให้มีการแปลเป็นภาษาอังกฤษของการแจ้งภายใต้ข้อนี้ และการสื่อสารอื่นใดระหว่างคู่ภาคี

ข้อ 8.10: การชดเชย

1. ภาคีที่ใช้มาตรการปกป้องจะต้องจัดให้มีการชดเชยต่อภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่เป็นการเปิดเสรีทางการค้าตามที่ได้ตกลงร่วมกันในรูปแบบของการลดหย่อนที่เท่าเทียมกันในสาระสำคัญ โดยการหารือกับภาคีอีกฝ่าย การหารือดังกล่าวจะต้องเริ่มขึ้นภายในสามสิบ (30) วันที่มีการใช้มาตรการปกป้อง

2. หากคู่ภาคีไม่สามารถบรรลุข้อตกลงเรื่องการชดเชยได้ภายในระยะเวลาสามสิบ (30) วัน หลังจากที่มีการหารือได้เริ่มขึ้น ภาคีผู้ส่งออกสามารถระงับการให้การลดหย่อนที่เท่าเทียมกันในสาระสำคัญต่อการค้าของภาคีที่ใช้มาตรการปกป้อง

3. จะต้องไม่ใช่สิทธิในการระงับที่อ้างถึงในวรรค 2 ในปีแรกที่มาตรการปกป้องมีผลอยู่ โดยมีเงื่อนไขว่าการใช้มาตรการปกป้องนั้นเป็นผลมาจากการเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนของการนำเข้า และมาตรการดังกล่าวสอดคล้องกับบทบัญญัติของบทนี้

4. ภาคีหนึ่งจะต้องแจ้งต่อภาคีอีกฝ่ายหนึ่งอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างน้อยสามสิบ (30) วันก่อนการระงับการให้การลดหย่อนภายใต้วรรค 2

5. พันธกรณีในการให้การชดเชย ภายใต้ตามวรรค 1 และสิทธิในการระงับการให้การลดหย่อนที่เท่าเทียมกันในสาระสำคัญภายใต้วรรค 2 จะต้องยุติในวันที่ยุติการใช้มาตรการปกป้อง

บทที่ 9

การค้าบริการ

ข้อ 9.1: คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

บริการที่ให้ในการใช้อำนาจหน้าที่ของรัฐบาล หมายถึง บริการใด ๆ ซึ่งไม่ได้ให้บนพื้นฐานทางพาณิชย์ หรือในการแข่งขันกับผู้ให้บริการรายหนึ่งหรือมากกว่า

บริการซ่อมแซมและบำรุงรักษาอากาศยาน หมายถึง กิจกรรมที่กระทำต่ออากาศยานหรือส่วนของอากาศยาน ในขณะที่อากาศยานนั้นถูกถอนออกจากการให้บริการ และไม่รวมถึงการซ่อมบำรุงในลานจอด

บริการการดำเนินงานของท่าอากาศยาน หมายถึง บริการในอาคารผู้โดยสารทางอากาศและภาคพื้นดิน บริเวณเขตลานบิน รวมถึงบริการการดำเนินงานบริเวณเขตลานวิ่ง บนพื้นฐานของค่าธรรมเนียมหรือสัญญา ซึ่งครอบคลุมภายใต้ ซี พี ซี 7461 โดยไม่รวมถึงบริการด้านความปลอดภัยของท่าอากาศยานและบริการที่ครอบคลุมในส่วนของการให้บริการภาคพื้น

การจัดตั้งทางพาณิชย์ หมายถึง ประเภทใด ๆ ของธุรกิจหรือการจัดตั้งทางวิชาชีพ ซึ่งรวมถึงการก่อตั้ง การได้มาหรือการคงไว้ซึ่งนิติบุคคล หรือประเภทอื่น ๆ ตลอดจนสาขาหรือสำนักงานตัวแทนภายในดินแดนของภาคีเพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการ

บริการสำรองที่นั่งด้วยระบบคอมพิวเตอร์ หมายถึง บริการที่ให้โดยระบบคอมพิวเตอร์ที่มีข้อมูลเกี่ยวกับ ตารางการบินของสายการบิน ที่นั่งที่ว่าง ค่าโดยสาร และกฎเกณฑ์เกี่ยวกับค่าโดยสาร ซึ่งสามารถกระทำการสำรองที่นั่งหรืออาจออกบัตรโดยสารผ่านระบบนั้นได้ (ส่วนหนึ่งของ ซี พี ซี 7523)

นิติบุคคล หมายถึง องค์การตามกฎหมายใด ๆ ที่ก่อตั้งโดยชอบ หรือมีเจตนาก่อตั้งขึ้นภายใต้กฎหมายที่ใช้ ไม่ว่าเพื่อกำไรหรือไม่ รวมถึงที่เป็นเจ้าของโดยรัฐบาล รวมถึงบริษัท ทรัสต์ ห้างหุ้นส่วน กิจการร่วมค้า การเป็นเจ้าของแต่เพียงผู้เดียว หรือสมาคมใด ๆ

มาตรการ หมายถึง มาตรการใด ๆ โดยภาคี ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ กฎเกณฑ์ ขั้นตอน คำตัดสิน การกระทำทางปกครอง หรือรูปแบบอื่นใด

มาตรการที่ภาคีนำมาใช้หรือคงไว้ หมายถึง มาตรการที่นำมาใช้หรือคงไว้โดย

(เอ) รัฐบาลและหน่วยงานผู้มีอำนาจของส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค หรือส่วนท้องถิ่น และ

- (บี) หน่วยงานที่มีใช้รัฐบาล ซึ่งใช้อำนาจที่ได้รับมอบจากรัฐบาลหรือหน่วยงานผู้มีอำนาจของส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค หรือส่วนท้องถิ่น

บุคคลธรรมดาของภาคี หมายถึง บุคคลธรรมดาที่พำนักอาศัยในดินแดนของภาคีและผู้ที่ภายใต้กฎหมายของภาคีนั้นเป็นคนชาติของภาคีนั้น

การขายและการตลาดของบริการขนส่งทางอากาศ มีความหมายเดียวกับคำดังกล่าวที่นิยามไว้ในวรรค 6 (บี) ของภาคผนวกแกตส์ เรื่องบริการขนส่งทางอากาศ ยกเว้นคำว่า การตลาด จะต้องจำกัดอยู่เพียงการวิจัยตลาด การโฆษณา และการจัดจำหน่าย

ผู้ให้บริการ หมายถึง นิติบุคคลหรือบุคคลธรรมดาใด ๆ ที่มุ่งจะให้หรือให้บริการ

บริการ หมายถึง บริการใด ๆ ในสาขาใด ๆ ยกเว้นบริการที่ให้ในการใช้อำนาจหน้าที่ของรัฐบาล

บริการทางอากาศเฉพาะทาง หมายถึง บริการทางอากาศใด ๆ ที่ไม่ใช่เพื่อการขนส่ง เช่น การดับเพลิงทางอากาศ การชมทัศนียภาพ การฉีดพ่น การสำรวจ การจัดทำแผนที่ การถ่ายภาพ การกระโดดร่ม การเล่นเครื่องร่อนซึ่งลากโดยเครื่องบิน และการใช้เฮลิคอปเตอร์เพื่อการตัดไม้และการก่อสร้าง และบริการทางอากาศอื่น ๆ สำหรับเกษตรกรรม อุตสาหกรรม และการตรวจสอบ

รัฐวิสาหกิจ หมายถึง นิติบุคคลที่ภาคีเป็นเจ้าของหรือควบคุมผ่านผลประโยชน์แห่งการเป็นเจ้าของ และ

การค้าบริการ หมายถึง การให้บริการ

- (เอ) จากดินแดนของภาคีหนึ่งไปยังดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง (หมวด 1)
- (บี) ในดินแดนของภาคีหนึ่งโดยบุคคลของภาคีนั้นให้แก่บุคคลของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง (หมวด 2)
- (ซี) โดยผู้ให้บริการของภาคีหนึ่ง ผ่านการจัดตั้งทางพาณิชย์ในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง (หมวด 3) และ
- (ดี) โดยผู้ให้บริการของภาคีหนึ่ง ผ่านบุคคลธรรมดาที่อยู่ในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง (หมวด 4)

ข้อ 9.2: ขอบเขตและความครอบคลุม

1. ให้ใช้บทนี้กับมาตรการที่ภาคีหนึ่งนำมาใช้หรือคงไว้ซึ่งมีผลกระทบต่อการค้าบริการโดยผู้ให้บริการของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง รวมถึงที่เกี่ยวข้องกับ
 - (เอ) การผลิต การจัดจำหน่าย การตลาด การขายและการจัดส่งบริการ
 - (บี) การซื้อ หรือการใช้ หรือการชำระเงิน สำหรับบริการ
 - (ซี) การเข้าถึงและการใช้ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการ ซึ่งบริการที่คู่ภาคีกำหนดให้ต้องเสนอต่อสาธารณะโดยทั่วไป และ
 - (ดี) การมีอยู่ของผู้ให้บริการของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในดินแดนของตน

2. บทนี้จะต้องไม่ใช้กับ
 - (เอ) บริการทางการเงินตามที่นิยามไว้ในข้อ 10.1 (ค่านियาม)
 - (บี) การจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐ
 - (ซี) การอุดหนุนหรือการให้โดยภาคีหรือรัฐวิสาหกิจ รวมถึงการให้กู้ การรับประกัน และการประกันที่สนับสนุนโดยรัฐบาล
 - (ดี) บริการทางอากาศ รวมถึงบริการขนส่งทางอากาศทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ ไม่ว่าจะมีการบินหรือไม่ และบริการที่เกี่ยวข้อง ที่นอกเหนือไปจาก
 - (หนึ่ง) บริการซ่อมแซมและบำรุงรักษาอากาศยาน
 - (สอง) การขายและการตลาดของบริการขนส่งทางอากาศ
 - (สาม) บริการสำรองที่นั่งด้วยระบบคอมพิวเตอร์ (ซี อาร์ เอส)
 - (สี่) บริการทางอากาศเฉพาะทาง
 - (ห้า) บริการการดำเนินงานของท่าอากาศยาน และ
 - (หก) บริการภาคพื้น และ

(อี) มาตรการที่กระทบต่อบุคคลธรรมดาที่แสวงหาการเข้าสู่ตลาดการจ้างงานของภาคี หรือ มาตรการที่เกี่ยวกับการถือสัญชาติ ถิ่นที่อยู่ หรือการจ้างงานถาวร

3. บทนี้จะต้องไม่ขัดขวางภาคีจากการใช้มาตรการกำกับดูแลการเข้าเมืองไปยัง หรือการพำนักชั่วคราวของบุคคลธรรมดาในดินแดนของตน รวมถึงมาตรการที่จำเป็นเพื่อปกป้องบูรณภาพของ และให้ความมั่นใจในการเคลื่อนย้ายอย่างเป็นระเบียบของบุคคลธรรมดาข้ามเขตแดนของตน โดยมีเงื่อนไขว่ามาตรการดังกล่าวจะไม่ถูกใช้ในลักษณะที่ลบล้างหรือทำให้ประโยชน์ที่ภาคีได้รับภายใต้ข้อกำหนดของข้อผูกพันเฉพาะเสื่อมเสีย⁵

ข้อ 9.3: การเข้าสู่ตลาด⁶

1. ในส่วนที่เกี่ยวกับการเข้าสู่ตลาดผ่านทางหมวดของการให้บริการดังที่ระบุไว้ในข้อ 9.1 ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การประติบัติที่เป็นการอนุเคราะห์แก่บริการและผู้ให้บริการของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ที่ไม่ด้อยไปกว่าที่ได้ระบุไว้ภายใต้ข้อตกลง ข้อจำกัด และเงื่อนไขที่ตกลงและระบุไว้ในตารางของตนที่อ้างถึงในข้อ 9.6

2. ในสาขาที่มีการรับข้อผูกพันการเข้าสู่ตลาด มาตรการที่ภาคีจะต้องไม่คงไว้หรือนำมาใช้ เว้นแต่จะระบุไว้เป็นอย่างอื่นในตารางของตนที่อ้างถึงในข้อ 9.6 ได้รับการนิยามว่าเป็น

(เอ) ข้อจำกัดเรื่องจำนวนผู้ให้บริการ ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของโควตาจำนวน การผูกขาด ผู้ให้บริการที่ได้รับสิทธิแต่ผู้เดียว หรือข้อกำหนดเกี่ยวกับการทดสอบความจำเป็นทางเศรษฐกิจ

(บี) ข้อจำกัดเรื่องมูลค่าโดยรวมของธุรกรรมทางบริการหรือสินทรัพย์ในรูปแบบของโควตาจำนวน หรือข้อกำหนดเกี่ยวกับการทดสอบความจำเป็นทางเศรษฐกิจ

(ซี) ข้อจำกัดเรื่องจำนวนโดยรวมของการประกอบการบริการ หรือเรื่องปริมาณโดยรวมของผลได้จากบริการที่แสดงเป็นหน่วยตัวเลขที่กำหนดในรูปแบบของโควตาหรือข้อกำหนดเกี่ยวกับการทดสอบความจำเป็นทางเศรษฐกิจ⁷

(ดี) ข้อจำกัดเรื่องจำนวนโดยรวมของบุคคลธรรมดาที่อาจได้รับการว่าจ้างในสาขาบริการเฉพาะหรือที่ผู้ให้บริการอาจจ้าง และเป็นผู้ที่จำเป็นสำหรับ และเกี่ยวข้องโดยตรงกับ การให้บริการสาขาเฉพาะ ในรูปแบบของโควตาจำนวน หรือข้อกำหนดเกี่ยวกับการทดสอบความจำเป็นทางเศรษฐกิจ

⁵ ข้อเท็จจริงเพียงอย่างเดียวที่กำหนดให้มีการตรวจลงตรา จะต้องไม่ถือว่าเป็นการลบล้างหรือทำให้ประโยชน์ภายใต้ข้อผูกพันเฉพาะเสื่อมเสีย

⁶ ไม่มีควมใดในข้อนี้ที่ควรถูกตีความว่าเป็นการขัดขวางภาคีในการนำมาใช้หรือคงไว้ซึ่ง ข้อจำกัดเชิงปริมาณที่ไม่เลือกปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับวรรค 2 (เอ) และ 2 (อี)

⁷ วรรค 2 (ซี) ไม่ครอบคลุมถึงมาตรการของภาคีที่จำกัดปัจจัยที่ใช้สำหรับการให้บริการ

- (อี) มาตรการซึ่งจำกัดหรือกำหนดประเภทเฉพาะขององค์กรตามกฎหมายหรือกิจการร่วมค้า ซึ่งผู้ให้บริการของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งอาจให้บริการผ่านองค์กรตามกฎหมาย หรือกิจการร่วม คำนั้น และ
- (เอฟ) ข้อจำกัดเรื่องการเข้าร่วมทุนโดยต่างชาติในด้านการจำกัดอัตราร้อยละสูงสุดของการถือหุ้นโดยต่างชาติ หรือมูลค่าโดยรวมของการลงทุนจากต่างประเทศเฉพาะรายหรือโดยรวม

ข้อ 9.4: การปฏิบัติเยี่ยงคนชาติ

1. ในสาขาที่ระบุไว้ในตารางของตนที่อ้างถึงในข้อ 9.6 และโดยขึ้นอยู่กับเงื่อนไขและข้อกำหนดด้าน คุณสมบัติใด ๆ ที่ระบุไว้ในนั้น ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การปฏิบัติที่เป็นการอนุเคราะห์ต่อบริการและผู้ ให้บริการของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ที่ไม่ด้อยไปกว่าที่ภาคีนั้นให้แก่บริการและผู้ให้บริการที่คล้ายคลึงกันของ ตน⁸ ในส่วนที่เกี่ยวกับมาตรการทั้งหมดที่กระทบต่อการให้บริการ
2. ภาคีหนึ่งอาจปฏิบัติตามข้อกำหนดของวรรค 1 โดยการให้แก่บริการและผู้ให้บริการของภาคีอีกฝ่าย หนึ่ง ซึ่งการปฏิบัติที่เหมือนกันหรือต่างกันในรูปแบบบางอย่างใดอย่างหนึ่ง กับการปฏิบัติที่ภาคีนั้น ให้แก่บริการและผู้ให้บริการที่คล้ายคลึงกันของตน
3. ให้พิจารณาว่าการปฏิบัติที่เหมือนกันหรือต่างกันในรูปแบบเป็นการอนุเคราะห์ที่ด้อยกว่า หากการปฏิบัตินั้นเป็นการปรับเปลี่ยนเงื่อนไขของการแข่งขันให้เอื้อประโยชน์ต่อบริการหรือผู้ให้บริการ ของภาคีนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับบริการหรือผู้ให้บริการที่คล้ายคลึงกันของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

ข้อ 9.5: ข้อผูกพันเพิ่มเติม

ในกรณีที่ภาคีรับข้อผูกพันเฉพาะเกี่ยวกับมาตรการที่กระทบต่อการค้าบริการ ที่มีได้อยู่ภายใต้การ จัดทำตารางภายใต้ข้อ 9.3 และ ข้อ 9.4 ให้ระบุข้อผูกพันดังกล่าวไว้ในตารางของตนในฐานะข้อผูกพันเพิ่มเติม

ข้อ 9.6: ตารางข้อผูกพันเฉพาะ

1. ให้ระบุข้อผูกพันเฉพาะที่ภาคีแต่ละฝ่ายได้รับไว้ภายใต้ข้อ 9.3 และ 9.4 ในตารางที่รวมไว้ในภาคผนวก 9.6 ในส่วนที่เกี่ยวกับสาขาที่ภาคีได้รับข้อผูกพันดังกล่าวไว้ แต่ละตารางจะต้องระบุ

- (เอ) ข้อตกลง ข้อจำกัด และเงื่อนไขเรื่องการเข้าสู่ตลาด

⁸ ข้อผูกพันเฉพาะที่รับภายใต้ข้อนี้จะต้องไม่ถูกตีความว่าเป็นการกำหนดให้ภาคีใดต้องชดเชยสำหรับความเสียหายเปรียบใด ๆ ในการแข่งขันที่เป็นผลมาจากลักษณะการเป็นต่างชาติของบริการหรือผู้ให้บริการที่เกี่ยวข้อง

- (บี) เงื่อนไขและข้อกำหนดด้านคุณสมบัติเรื่องการปฏิบัติเยี่ยงคนชาติ
- (ซี) การรับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับข้อผูกพันเพิ่มเติม และ
- (ดี) ในกรณีที่เหมาะสม กรอบเวลาสำหรับการปฏิบัติตามข้อผูกพันดังกล่าว และวันที่ข้อผูกพันดังกล่าวมีผลใช้บังคับ

2. ให้ระบุมাত্রการที่ไม่สอดคล้องกับทั้งข้อ 9.3 และ 9.4 ไว้ในแถวที่เกี่ยวข้องกับข้อ 9.3 ในกรณีนี้ จะพิจารณาว่าการระบุดังกล่าวเป็นการกำหนดเงื่อนไขหรือข้อกำหนดด้านคุณสมบัติต่อข้อ 9.4 เช่นกัน

ข้อ 9.7: การปรับเปลี่ยนตาราง

การปรับเปลี่ยนหรือการถอนใด ๆ ซึ่งข้อผูกพันเฉพาะเกี่ยวกับการค้าบริการจะต้องกระทำโดยเป็นไปตามข้อ 16.2 (การแก้ไข) ในการเจรจาสำหรับการปรับเปลี่ยนหรือการถอนดังกล่าว คู่ภาคีจะต้องเจรจาเพื่อที่จะบรรลุข้อตกลงเรื่องการปรับขนาดเขตที่จำเป็นใด ๆ ในการเจรจาและข้อตกลงดังกล่าว คู่ภาคีจะต้องคงไว้ซึ่งระดับทั่วไปของข้อผูกพันที่เป็นประโยชน์ซึ่งกันและกันที่เป็นการอนุเคราะห์ต่อการค้าที่ไม่ได้อยู่ไปกว่าที่ระบุไว้ในตารางของตนในภาคผนวก 9.6 ก่อนการเจรจาดังกล่าว

ข้อ 9.8: ระเบียบข้อบังคับภายใน

1. ในสาขาที่มีการรับข้อผูกพันเฉพาะ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่ามาตรการทั้งหมดที่ใช้โดยทั่วไปซึ่งกระทบต่อการค้าบริการจะได้รับการบริหารในลักษณะที่สมเหตุสมผล ปราศจากอคติ และเป็นกลาง

2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องคงไว้ซึ่ง หรือจัดตั้ง องค์คณะหรือกระบวนการทางยุติธรรม อนุญาโตตุลาการ หรือทางปกครอง โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะปฏิบัติได้ สำหรับการทบทวนคำตัดสินทางปกครองที่กระทบต่อการค้าบริการโดยพลัน เมื่อได้รับการร้องขอจากผู้ให้บริการที่ได้รับผลกระทบ และในกรณีที่มิเหตุอันควร สำหรับการเยียวยาที่เหมาะสมสำหรับคำตัดสินนั้น ในกรณีที่ขั้นตอนดังกล่าวไม่เป็นอิสระจากหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายให้มีคำตัดสินทางปกครองที่เกี่ยวข้อง ภาคีนั้นจะต้องทำให้มั่นใจว่า โดยข้อเท็จจริงแล้วขั้นตอนดังกล่าวจัดให้มีการทบทวนที่ปราศจากอคติและเป็นกลาง

3. เพื่อที่จะทำให้มั่นใจว่า มาตรการที่เกี่ยวข้องกับข้อกำหนดและขั้นตอนด้านคุณสมบัติ มาตรฐานทางเทคนิค และข้อกำหนดเกี่ยวกับการออกใบอนุญาต จะไม่ก่อให้เกิดอุปสรรคต่อการค้าบริการโดยไม่จำเป็น ซึ่งรวมถึง อาทิ มาตรการที่

- (เอ) อยู่บนพื้นฐานของหลักเกณฑ์ที่ปราศจากอคติและโปร่งใส เช่น ความชำนาญและความสามารถในการให้บริการ

- (บี) ไม่เป็นภาระมากกว่าที่จำเป็นในการให้ความมั่นใจในคุณภาพของบริการ และ
- (ซี) ในกรณีของขั้นตอนการออกใบอนุญาต ไม่เป็นข้อจำกัดในตัวเองต่อการให้บริการ

4. ในกรณีที่ภาคีหนึ่งคงไว้ซึ่งมาตรการที่เกี่ยวข้องกับข้อกำหนดและขั้นตอนด้านคุณสมบัติ มาตรฐานทางเทคนิค และข้อกำหนดเกี่ยวกับการออกใบอนุญาต ภาคีนั้นจะต้อง

- (เอ) เปิดเผยต่อสาธารณะในเรื่อง
 - (หนึ่ง) ข้อมูลเรื่องข้อกำหนดและขั้นตอนในการได้รับ การต่ออายุ หรือการรักษาไว้ ซึ่งใบอนุญาตหรือคุณสมบัติทางวิชาชีพใด ๆ และ
 - (สอง) ข้อมูลเรื่องมาตรฐานทางเทคนิค
- (บี) ทำให้มั่นใจว่า ในกรณีที่การให้บริการต้องได้รับการอนุญาตในรูปแบบใด ๆ
 - (หนึ่ง) ภายในระยะเวลาที่สมเหตุสมผลหลังจากการยื่นคำขอสำหรับใบอนุญาตอันถือว่าครบถ้วนสมบูรณ์ภายใต้กฎหมายและระเบียบข้อบังคับภายในของตน จะพิจารณาคำขอและตัดสินใจว่าควรให้การอนุญาตที่เกี่ยวข้องหรือไม่
 - (สอง) แจ้งให้ผู้ขอทราบผลการพิจารณาโดยพลันว่าได้รับการอนุญาตที่เกี่ยวข้องหรือไม่
 - (สาม) เมื่อมีการร้องขอโดยผู้ขอจะให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสถานะของคำขอนั้นโดยไม่ล่าช้าเกินควร และ
 - (สี่) ในกรณีที่สามารถปฏิบัติได้ เมื่อมีการร้องขออย่างเป็นลายลักษณ์อักษรโดยผู้ขอที่ไม่ผ่านการพิจารณา จะให้เหตุผลอย่างเป็นลายลักษณ์อักษรสำหรับการตัดสินใจไม่ให้การอนุญาตที่เกี่ยวข้องนั้น และ
- (ซี) จัดให้มีขั้นตอนที่เพียงพอในการตรวจสอบความชำนาญของผู้ประกอบวิชาชีพของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

5. โดยไม่คำนึงถึงอนุวรรค (บี) ของคำนิยามว่า มาตรการที่ภาคีนำมาใช้หรือคงไว้ ในข้อ 9.1 จะต้องไม่ใช้ วรรค 1 ถึง 3 ในกรณีที่มาตรการที่เกี่ยวข้องเป็นความรับผิดชอบของหน่วยงานที่มีใช้รัฐบาล อย่างไรก็ตาม ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องส่งเสริมหน่วยงานที่มีใช้รัฐบาลดังกล่าวให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดของวรรค 1 ถึง 3

6. หากผลของการเจรจาที่เกี่ยวข้องกับข้อ 6.4 ของแกตส์ (หรือผลของการเจรจาใด ๆ ที่คล้ายกันที่ได้กระทำในเวทีพหุภาคีอื่น ๆ ซึ่งคู่ภาคีทั้งสองฝ่ายเข้าร่วม) มีผลใช้บังคับ ให้แก้ไขข้อนี้ตามความเหมาะสมหลังจากการหารือกันระหว่างคู่ภาคี เพื่อให้ผลดังกล่าวมีผลภายใต้ความตกลงนี้ คู่ภาคีตกลงที่จะประสานกันในการเจรจาดังกล่าวตามความเหมาะสม

ข้อ 9.9: การยอมรับ

1. ในกรณีที่ภาคีหนึ่งยอมรับการศึกษาหรือประสบการณ์ที่ได้รับ ข้อกำหนดที่ได้ปฏิบัติตาม หรือใบอนุญาต หรือการรับรองที่ได้ให้ในดินแดนของประเทศที่มีใช้ภาคี โดยตนเอง หรือโดยความตกลงหรือข้อตกลง ไม่มีควมใดในบทนี้ที่จะถูกตีความได้ว่า เป็นการกำหนดให้ภาคีนั้นยอมรับการศึกษา หรือประสบการณ์ที่ได้รับ ข้อกำหนดที่ได้ปฏิบัติตาม หรือใบอนุญาต หรือการรับรองที่ได้ให้ในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

2. ภาคีหนึ่งจะต้องไม่ให้การยอมรับในลักษณะที่ก่อให้เกิดช่องว่างในการเลือกปฏิบัติระหว่างประเทศต่าง ๆ ในการใช้มาตรฐาน หรือหลักเกณฑ์ของตนสำหรับการอนุมัติ การออกใบอนุญาต หรือการรับรองให้แก่ผู้ให้บริการ หรือข้อจำกัดที่แอบแฝงต่อการค้าบริการ

ข้อ 9.10: มาตรการปกป้องฉุกเฉิน

คู่ภาคีรับทราบถึงการเจรจาพหุภาคีตามข้อ 10 ของแกตส์เกี่ยวกับเรื่องมาตรการปกป้องฉุกเฉิน เมื่อมีการสรุปการเจรจาพหุภาคีดังกล่าว คู่ภาคีจะต้องทำการทบทวนเพื่อความมุ่งประสงค์ในการหารือถึงการแก้ไขที่เหมาะสมต่อความตกลงนี้ เพื่อที่จะผนวกผลการเจรจาพหุภาคีดังกล่าว

ข้อ 9.11: การปฏิเสธประโยชน์

โดยขึ้นอยู่กับภาระแห่งหน้า ภาคีหนึ่งอาจปฏิเสธประโยชน์ของบทนี้ต่อ

(เอ) ผู้ให้บริการของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ในกรณีที่บริการนั้นได้ให้โดยนิติบุคคลซึ่งเป็นเจ้าของหรือถูกควบคุมโดยบุคคลของประเทศที่มีใช้ภาคี และนิติบุคคลนั้นไม่มีการประกอบธุรกิจที่เป็นนัยสำคัญในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง หรือ

(บี) ผู้ให้บริการของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ในกรณีที่บริการนั้นได้ให้โดยนิติบุคคลซึ่งเป็นเจ้าของหรือถูกควบคุมโดยบุคคลของภาคีที่ปฏิเสธประโยชน์ และนิติบุคคลนั้นไม่มีการประกอบธุรกิจที่เป็นนัยสำคัญในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

ข้อ 9.12: การทบทวน

สาม (3) ปีหลังจากการมีผลใช้บังคับของความตกลงนี้ หรือเมื่อมีการร้องขอโดยภาคีหนึ่ง และเพื่อให้ บรรลุวัตถุประสงค์และความมุ่งประสงค์ของบทนี้ คณะกรรมาธิการอาจทบทวนบทนี้ โดยคำนึงถึงการพัฒนา และระเบียบข้อบังคับเรื่องการค้าบริการของคู่ภาคี ตลอดจนความคืบหน้าที่เกิดขึ้นใน ดับบลิว ที โอ รวมถึง การหรือเกี่ยวกับมาตรการปกป้องฉุกเฉินและในเวทีเฉพาะอื่น ๆ ซึ่งคู่ภาคีทั้งสองฝ่ายเป็นสมาชิก

ข้อ 9.13: คณะกรรมการว่าด้วยการค้าบริการ

1. ณ ที่นี้คู่ภาคีจัดตั้งคณะกรรมการว่าด้วยการค้าบริการ (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “คณะกรรมการ”)
2. ให้คณะกรรมการมีหน้าที่
 - (เอ) ทบทวนการปฏิบัติตามและการดำเนินการของบทนี้
 - (บี) แลกเปลี่ยนข้อมูลเรื่องกฎหมายและระเบียบข้อบังคับภายใน
 - (ซี)หารือในประเด็นใด ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับบทนี้ตามที่อาจตกลงกัน
 - (ดี) รายงานผลการพิจารณาของคณะกรรมการต่อคณะกรรมาธิการ และ
 - (อี) กระทำหน้าที่อื่น ๆ ตามที่อาจได้รับมอบหมายโดยคณะกรรมาธิการตามข้อ 13.1.4 (คณะกรรมาธิการการค้าเสรี)

บทที่ 10

การค้าบริการทางการเงิน

ข้อ 10.1: คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้

ผู้ให้บริการทางการเงิน หมายถึง บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลใด ๆ ที่มุ่งที่จะให้บริการหรือให้บริการทางการเงิน แต่คำว่า **ผู้ให้บริการทางการเงิน** ไม่รวมถึงองค์กรของรัฐ

การจัดตั้งทางพาณิชย์ หมายถึง ประเภทใด ๆ ของการจัดตั้งทางธุรกิจหรือทางวิชาชีพ รวมถึงการจัดตั้งผ่านทาง

- (เอ) การก่อตั้ง การได้มา หรือการคงไว้ซึ่งนิติบุคคล หรือ
- (บี) การสร้างหรือคงไว้ซึ่งสาขาหรือสำนักงานตัวแทน ภายในดินแดนของภาคีหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการทางการเงิน

บริการทางการเงิน หมายถึง บริการใด ๆ ที่มีลักษณะทางการเงิน ที่เสนอโดยผู้ให้บริการทางการเงินของภาคีหนึ่ง บริการทางการเงินประกอบด้วยกิจกรรมดังต่อไปนี้

บริการประกันภัยและบริการที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัย

- (เอ) การประกันภัยโดยตรง (รวมถึงการประกันภัยร่วม)
 - (หนึ่ง) ประกันชีวิต
 - (สอง) ประกันวินาศภัย
- (บี) การประกันภัยต่อและการประกันภัยต่อช่วง
- (ซี) ตัวกลางการประกันภัย เช่น นายหน้าและตัวแทน
- (ดี) บริการสนับสนุนการประกันภัย เช่น การให้คำปรึกษา คณิตศาสตร์ประกันภัย การประเมินความเสี่ยง และบริการใกล้เคียงการเรียกกรองค่าขาดเศษ

บริการด้านการธนาคารและบริการทางการเงินอื่น ๆ (ไม่รวมการประกันภัย)

- (อี) การรับเงินฝากและกองทุนที่สามารถขายคืนได้อื่น ๆ จากสาธารณะ
- (เอฟ) การให้สินเชื่อทุกประเภท รวมถึง สินเชื่อผู้บริโภค สินเชื่อจำนอง แพคตอริง และการสนับสนุนทางการเงินสำหรับธุรกรรมทางพาณิชย์
- (จี) การให้เช่าทรัพย์สินแบบลีสซิงการเงิน
- (เอช) บริการการชำระเงินและส่งเงินทั้งหมด รวมถึงสินเชื่อ ชาร์จการ์ดและบัตรเครดิต เช็คเดินทาง และใบสั่งจ่ายเงินธนาคาร
- (ไอ) การค้าประกันและภาวะผูกพัน
- (เจ) การค้าเพื่อบัญชีของตนหรือเพื่อบัญชีของลูกค้า ไม่ว่าจะเป็นการซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์ หรือศูนย์ซื้อขายนอกตลาดหลักทรัพย์ หรืออื่นใด ซึ่งเป็นการค้าดังต่อไปนี้
 - (หนึ่ง) ตราสารในตลาดการเงิน (รวมถึง เช็ค ธนบัตร ใบรับรองการฝาก)
 - (สอง) การแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ
 - (สาม) อนุพันธ์ทางการเงิน ซึ่งรวมถึง แต่ไม่จำกัดอยู่เพียงสัญญาซื้อขายล่วงหน้าประเภท ฟิวเจอร์และออปชั่น
 - (สี่) ตราสารเกี่ยวกับอัตราแลกเปลี่ยนและอัตราดอกเบี้ย รวมถึงผลิตภัณฑ์ เช่น การสวอป สัญญาล่วงหน้า
 - (ห้า) หลักทรัพย์โอนสิทธิได้
 - (หก) ตราสารเปลี่ยนมือได้อื่น ๆ และสินทรัพย์ทางการเงิน รวมถึงทองแท่ง
- (เค) การมีส่วนร่วมในการออกหลักทรัพย์ทุกประเภท รวมถึงการประกันผลการขายหลักทรัพย์ และการเป็นตัวแทน (ไม่ว่าจะเป็นส่วนรวมหรือส่วนบุคคล) และการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับการออกหลักทรัพย์ดังกล่าว
- (แอล) การเป็นนายหน้าค้าเงิน

- (เอ็ม) การจัดการสินทรัพย์ เช่น การจัดการเงินสดหรือกลุ่มสินทรัพย์ การจัดการกองทุนรวม การจัดการกองทุนบำนาญ บริการรักษาและรับฝาก และการให้บริการทรัสต์ทุกรูปแบบ
- (เอ็น) บริการส่งมอบและชำระบัญชีสินทรัพย์ทางการเงิน รวมถึงหลักทรัพย์ อนุพันธ์ทางการเงิน และตราสารเปลี่ยนมือได้อื่น ๆ
- (โอ) การจัดหาและการถ่ายโอนข้อมูลทางการเงิน และการประมวลผลข้อมูลทางการเงิน และซอฟต์แวร์ที่เกี่ยวข้องโดยผู้ให้บริการทางการเงินอื่น ๆ
- (พี) บริการให้คำปรึกษา เป็นตัวกลาง และบริการสนับสนุนทางการเงินอื่น ๆ สำหรับกิจกรรมทั้งหมดที่แสดงรายการในอนุวรรค (อี) ถึง (โอ) รวมถึงการอ้างอิงและวิเคราะห์สินเชื่อ การวิจัยและให้คำแนะนำด้านการลงทุนและกลุ่มสินทรัพย์ การให้คำแนะนำเกี่ยวกับการได้มาซึ่งและการปรับโครงสร้างและยุทธศาสตร์ของบริษัท

นิติบุคคล หมายถึง องค์การตามกฎหมายใด ๆ ที่ก่อตั้งโดยชอบหรือมิฉะนั้นก็จัดตั้งขึ้นภายใต้กฎหมายที่ใช้ไม่ว่าจะเพื่อกำไรหรือเพื่อการอื่น และไม่ว่าจะเป็นเจ้าของโดยเอกชนหรือรัฐบาล ซึ่งรวมถึงบริษัท ทรัสต์ ห้างหุ้นส่วน กิจกรรมร่วมค้าการเป็นเจ้าของแต่เพียงผู้เดียว หรือสมาคมใด ๆ

นิติบุคคลของภาคี หมายถึง นิติบุคคลซึ่งเป็นไปตามหลักเกณฑ์ข้อใดข้อหนึ่ง ดังต่อไปนี้

- (เอ) ก่อตั้งหรือมิฉะนั้นก็จัดตั้งขึ้นภายใต้กฎหมายของภาคีนั้นและประกอบธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญในบริการทางการเงินในดินแดนของภาคีนั้น หรือ
- (บี) ในกรณีของการให้บริการทางการเงินผ่านการจัดตั้งทางพาณิชย์ในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง เป็นเจ้าของหรือถูกควบคุมโดย
 - (หนึ่ง) บุคคลธรรมดาของภาคีนั้น หรือ
 - (สอง) นิติบุคคลของภาคีนั้นตามได้ระบุไว้ในอนุวรรค (เอ)

นอกจากนี้ ในกรณีของไทย **นิติบุคคล**ดังกล่าวต้อง:

- (ซี) เป็นเจ้าของโดยบุคคลของภาคี หากมากกว่าร้อยละ 50 ของผลประโยชน์ในหุ้นในนิติบุคคลนั้นมีบุคคลของภาคีนั้นเป็นเจ้าของอย่างมีสิทธิได้รับประโยชน์

- (ดี) ถูกควบคุมโดยบุคคลของภาคี หากบุคคลดังกล่าวมีอำนาจในการเสนอชื่อกรรมการบริหารในจำนวนข้างมากหรือมีฉะนั้นก็เป็นผู้มีอำนาจตามกฎหมายในการกำกับกระทำของนิติบุคคลนั้น และ
- (อี) อยู่ในเครือทับบุคคลอื่น เมื่อนิติบุคคลนั้นควบคุม หรือถูกควบคุมโดย บุคคลอื่นนั้น หรือเมื่อนิติบุคคลและบุคคลอื่นนั้นต่างถูกควบคุมโดยบุคคลเดียวกัน

มาตรการ หมายถึง มาตรการใด ๆ โดยภาคีไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ กฎเกณฑ์ ขั้นตอน คำตัดสิน การกระทำทางปกครอง หรือรูปแบบอื่นใด

มาตรการที่ภาคีนำมาใช้หรือคงไว้ หมายถึง มาตรการที่ใช้โดย

- (เอ) รัฐบาลและหน่วยงานผู้มีอำนาจของส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค หรือส่วนท้องถิ่น และ
- (บี) หน่วยงานที่มีใช้รัฐบาลซึ่งใช้อำนาจที่ได้รับมอบจากรัฐบาลหรือหน่วยงานผู้มีอำนาจของส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค หรือส่วนท้องถิ่น

บุคคลธรรมดา หมายถึง คนชาติของชาติหรือของไทยตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องของแต่ละฝ่าย

องค์กรของรัฐ หมายถึง

- (เอ) รัฐบาล ธนาคารกลาง หรือหน่วยงานทางการเงินของภาคี หรือองค์กรที่เป็นเจ้าของหรือถูกควบคุมโดยภาคี ที่มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างสำคัญในการปฏิบัติหน้าที่หรือกิจกรรมของรัฐเพื่อความมุ่งประสงค์ของรัฐ โดยไม่รวมถึงองค์กรที่มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างสำคัญในการให้บริการทางการเงินในเชิงพาณิชย์ หรือ
- (บี) องค์กรเอกชนซึ่งทำหน้าที่ ที่โดยปกติแล้วกระทำโดยธนาคารกลางหรือหน่วยงานทางการเงินในการทำหน้าที่เหล่านั้น

ข้อ 10.2 ขอบเขต

1. ให้ใช้บทนี้กับมาตรการที่คู่ภาคีนำมาใช้หรือคงไว้ ซึ่งมีผลกระทบต่อการค้าบริการทางการเงิน
2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ การค้าบริการทางการเงินได้รับการนิยามว่า เป็นการให้บริการทางการเงินผ่านหมวดต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- (เอ) จากดินแดนของภาคีหนึ่งไปยังดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง (หมวด 1)

- (บี) ในดินแดนของภาคีหนึ่ง ให้แก่ผู้บริโภครบริการทางการเงินของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง (หมวด 2)
- (ซี) โดยผู้ให้บริการทางการเงินของภาคีหนึ่ง ผ่านการจัดตั้งทางพาณิชย์ในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง (หมวด 3) และ
- (ดี) โดยผู้ให้บริการทางการเงินของภาคีหนึ่ง ผ่านบุคคลธรรมดาที่อยู่ในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง (หมวด 4)

3. บทนี้จะต้องไม่ใช้กับมาตรการซึ่งมีผลกระทบต่อ

- (เอ) กิจกรรมที่ดำเนินการโดยธนาคารกลางหรือหน่วยงานทางการเงินหรือโดยองค์กรของรัฐอื่นใดตามนโยบายทางการเงินหรือนโยบายอัตราแลกเปลี่ยน
- (บี) กิจกรรมที่เป็นส่วนหนึ่งของระบบประกันสังคมตามกฎหมายที่บัญญัติไว้ หรือแผนการเกษียณของภาครัฐ และ
- (ซี) กิจกรรมอื่น ๆ ที่ดำเนินการโดยองค์กรของรัฐ ให้แก่ หรือด้วยการค้าประกันโดย หรือการใช้ทรัพยากรทางการเงินของ รัฐบาล

4. เพื่อความชัดเจนยิ่งขึ้น ไม่มีควมใดในบทนี้ที่จะถูกตีความว่าเป็นการกำหนดพันธกรณีใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ

- (เอ) การจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐ หรือ
- (บี) การอุดหนุนหรือการให้ ซึ่งรวมถึงการให้กู้ การรับประกัน และการประกันที่สนับสนุนโดยรัฐบาล ที่ให้โดยภาคี หรือตามเงื่อนไขใด ๆ ที่ผูกกับการรับประกันอุดหนุนหรือการให้ดังกล่าว ไม่ว่าจะการอุดหนุนหรือการให้นั้นจะถูกเสนอให้เฉพาะแก่บริการภายในประเทศ ผู้บริโภคบริการ หรือผู้ให้บริการ

ข้อ 10.3 การเข้าสู่ตลาด

1. ในส่วนที่เกี่ยวกับการเข้าสู่ตลาดผ่านหมวดของการให้บริการตามที่ระบุไว้ในข้อ 10.2 ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การปฏิบัติที่เป็นการอนุเคราะห์ แก่บริการทางการเงินและผู้ให้บริการทางการเงินของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ที่ไม่ด้อยไปกว่าที่ระบุไว้ภายใต้ข้อตกลง ข้อจำกัด และเงื่อนไขที่ตกลงและระบุไว้ในตารางของตนที่อ้างถึงในข้อ 10.5

2. ในสาขาที่มีการรับข้อผูกพันการเข้าสู่ตลาด มาตรการที่ภาคีจะต้องไม่คงไว้หรือนำมาใช้ ไม่ว่าจะบนพื้นฐานของการแบ่งเขตภูมิภาคหรือบนพื้นฐานของดินแดนทั้งหมดของตน เว้นแต่จะระบุไว้เป็นอย่างอื่นในตารางของตน ได้รับการนิยามว่าเป็น

- (เอ) ข้อจำกัดเรื่องจำนวนผู้ให้บริการทางการเงิน ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของโควตาจำนวน การผูกขาด ผู้ให้บริการแต่เพียงผู้เดียว หรือข้อกำหนดเกี่ยวกับการทดสอบความจำเป็นทางเศรษฐกิจ
- (บี) ข้อจำกัดเรื่องมูลค่าโดยรวมของธุรกรรมบริการทางการเงิน หรือสินทรัพย์ในรูปแบบของโควตาจำนวน หรือข้อกำหนดเกี่ยวกับการทดสอบความจำเป็นทางเศรษฐกิจ
- (ซี) ข้อจำกัดเรื่องจำนวนโดยรวมของการประกอบบริการทางการเงิน หรือเรื่องปริมาณโดยรวมของผลได้จากบริการที่แสดงเป็นหน่วยตัวเลขที่กำหนดในรูปแบบของโควตา หรือข้อกำหนดที่เกี่ยวกับการทดสอบความจำเป็นทางเศรษฐกิจ¹⁶
- (ดี) ข้อจำกัดเรื่องจำนวนโดยรวมของบุคคลธรรมดาที่อาจได้รับการว่าจ้างในสาขาบริการทางการเงินเฉพาะ หรือที่ผู้ให้บริการทางการเงินอาจจ้าง และเป็นผู้ที่จำเป็นสำหรับ และเกี่ยวข้องโดยตรงกับ การให้บริการทางการเงินเฉพาะ ในรูปแบบของโควตาจำนวนหรือข้อกำหนดที่เกี่ยวกับการทดสอบความจำเป็นทางเศรษฐกิจ
- (อี) มาตรการซึ่งจำกัดหรือกำหนดประเภทเฉพาะขององค์กรตามกฎหมายหรือกิจการร่วมค้า ซึ่งผู้ให้บริการทางการเงินของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งอาจให้บริการทางการเงินผ่านองค์กรตามกฎหมายหรือกิจการร่วมค่านั้น และ
- (เอฟ) ข้อจำกัดเรื่องการลงทุนจากต่างประเทศในด้านการจำกัดอัตราร้อยละสูงสุดของการถือหุ้นโดยต่างชาติ หรือมูลค่าโดยรวมของการลงทุนจากต่างประเทศเฉพาะรายหรือโดยรวม

ข้อ 10.4 การปฏิบัติเยี่ยงคนชาติ

1. ในสาขาที่ระบุไว้ในตารางของตนที่อ้างถึงในข้อ 10.5 และโดยขึ้นอยู่กับเงื่อนไขและข้อกำหนดด้านคุณสมบัติที่ระบุไว้ในนั้น ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้การปฏิบัติที่เป็นการอนุเคราะห์ ต่อบริการทางการเงินและผู้ให้บริการทางการเงินของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ในส่วนที่เกี่ยวกับมาตรการทั้งหมดที่กระทบต่อการ

¹⁶ อนุวรรค 2 (ซี) ไม่ครอบคลุมถึงมาตรการของภาคีที่จำกัดปัจจัยที่ใช้สำหรับการให้บริการ

ให้บริการทางการเงิน ที่ไม่ได้อยู่ไปกว่าการประติบัติที่ภาคีนั้นให้แก่บริการทางการเงินและผู้ให้บริการทางการเงินที่คล้ายคลึงกันของตน¹⁷

2. ภาคีหนึ่งอาจปฏิบัติตามข้อกำหนดของวรรค 1 โดยการให้บริการทางการเงินและผู้ให้บริการทางการเงินของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งการประติบัติที่เหมือนกันในทางรูปแบบหรือการประติบัติที่ต่างกันทางรูปแบบอย่างใดอย่างหนึ่ง กับการประติบัติที่ภาคีนั้นให้แก่บริการทางการเงินและผู้ให้บริการทางการเงินที่คล้ายคลึงกันของตน

3. การประติบัติที่เหมือนกันในทางรูปแบบหรือการประติบัติที่ต่างกันทางรูปแบบจะต้องได้รับการพิจารณาว่า เป็นการอนุเคราะห์ที่ต่ำกว่า หากการประติบัตินั้นเป็นการปรับเปลี่ยนเงื่อนไขของการแข่งขันให้เอื้อประโยชน์ต่อบริการทางการเงินหรือผู้ให้บริการทางการเงินของภาคีหนึ่ง เมื่อเปรียบเทียบกับบริการทางการเงินหรือผู้ให้บริการทางการเงินที่คล้ายคลึงกันของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

ข้อที่ 10.5 ตารางข้อผูกพันเฉพาะ

1. ข้อผูกพันเฉพาะที่ภาคีแต่ละฝ่ายได้มีการรับภายใต้ข้อ 10.3 และ 10.4 ได้ระบุไว้ในตารางที่รวมไว้ในภาคผนวก สอง ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสาขาที่ได้มีการรับข้อผูกพันดังกล่าว แต่ละตารางจะระบุ

(เอ) ข้อตกลง ข้อจำกัด และเงื่อนไขเรื่องการเข้าสู่ตลาด และ

(บี) เงื่อนไข และข้อกำหนดด้านคุณสมบัติเรื่องการประติบัติเยี่ยงคนชาติ

2. มาตรการที่ไม่สอดคล้องกับทั้งข้อ 10.3 และ 10.4 ได้ระบุไว้ในแถวที่เกี่ยวข้องกับข้อ 10.3 ในกรณีนี้ การระบุนี้จะถูกพิจารณาว่าเป็นการกำหนดเงื่อนไขหรือข้อจำกัดต่อข้อ 10.4 เช่นกัน

ข้อที่ 10.6 ความโปร่งใสของระเบียบข้อบังคับ

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่า มาตรการที่ใช้เป็นการทั่วไปที่ภาคีนำมาใช้หรือคงไว้ ได้รับการเผยแพร่โดยพลัน หรือให้สาธารณะเข้าถึงได้โดยการอื่น¹⁸

2. ในขอบเขตที่สามารถปฏิบัติได้ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้มาตรการที่ใช้เป็นการทั่วไป ซึ่งภาคีนั้นเสนอจะนำมาใช้ แก่บุคคลที่มีส่วนได้ส่วนเสีย เป็นการล่วงหน้า เพื่อที่จะให้โอกาสแก่บุคคลดังกล่าวในการแสดงความเห็นเกี่ยวกับมาตรการนั้น

¹⁷ ข้อผูกพันเฉพาะที่รับภายใต้ข้อนี้จะต้องไม่ถูกตีความว่าเป็นการกำหนดให้ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งต้องชดเชยสำหรับความเสียหายเปรียบเทียบในการแข่งขันที่เป็นผลมาจากลักษณะการเป็นต่างชาติของบริการหรือผู้ให้บริการที่เกี่ยวข้อง

¹⁸ เพื่อความชัดเจนยิ่งขึ้น คู่ภาคีตกลงกันว่าข้อมูลดังกล่าวอาจได้รับการเผยแพร่ในภาษาที่ภาคีแต่ละฝ่ายเลือก

3. หน่วยงานที่กำกับดูแลด้านการเงินที่เหมาะสมของภาคีแต่ละฝ่าย จะต้องให้บุคคลที่มีส่วนได้ส่วนเสียเข้าถึงข้อกำหนดของตนในการยื่นคำขออนุญาตซึ่งเกี่ยวข้องกับการให้บริการทางการเงิน
4. เมื่อมีการร้องขอจากผู้ยื่นคำขออย่างเป็นลายลักษณ์อักษร หน่วยงานที่กำกับดูแลด้านการเงินที่เหมาะสม จะต้องแจ้งต่อผู้ยื่นคำขอถึงสถานะของคำขอนั้น หากหน่วยงานดังกล่าวจำเป็นต้องใช้ข้อมูลเพิ่มเติมจากผู้ยื่นคำขอ หน่วยงานนั้นจะต้องแจ้งต่อผู้ยื่นคำขอโดยไม่ล่าช้าเกินควร
5. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องใช้ความพยายามสูงสุดในการปฏิบัติตามและใช้มาตรฐานที่เห็นชอบในระดับระหว่างประเทศเรื่องระเบียบข้อบังคับและการควบคุมดูแลในสาขาบริการทางการเงินในดินแดนของตน

ข้อที่ 10.7 การประมวลผลข้อมูลในสาขาบริการทางการเงิน

1. ในสาขาที่มีการรับข้อผูกพันเฉพาะ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องอนุญาตให้ผู้ให้บริการทางการเงินของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งถ่ายโอนข้อมูลในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์หรือรูปแบบอื่น ๆ ไปยังและออกจากดินแดนของตนเพื่อการประมวลผลข้อมูล ซึ่งการประมวลผลนั้นมีความจำเป็นในการทำธุรกิจตามปกติของผู้ให้บริการทางการเงินดังกล่าว
2. ไม่มีความใดในวรรค 1 ที่จะ
 - (เอ) จำกัดสิทธิของภาคีหนึ่งในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล สิทธิส่วนบุคคล และความลับของประวัติบุคคลและบัญชี รวมถึงที่เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับภายในของตน ตราบเท่าที่สิทธิดังกล่าวจะไม่ถูกใช้เป็นช่องทางในการหลีกเลี่ยงข้อผูกพันหรือพันธกรณีของภาคีนั้นภายใต้ความตกลงนี้
 - (บี) ห้ามผู้กำกับดูแลของภาคีหนึ่งดำเนินการตามเหตุผลของการกำกับดูแลหรือการกำกับดูแลเพื่อความมั่นคงในระบบการเงิน ในการกำหนดให้ผู้ให้บริการทางการเงินในดินแดนของตนปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับภายในที่เกี่ยวข้องกับการจัดการและจัดเก็บข้อมูล และการบำรุงรักษาระบบ ตลอดจนการเก็บรักษาสำเนาประวัติข้อมูลในดินแดนของตน หรือ
 - (ซี) ถูกตีความว่าเป็นการกำหนดให้ภาคีหนึ่งอนุญาตการให้บริการข้ามพรมแดนหรือการรับบริการในต่างแดนที่ภาคีนั้นไม่ได้ระบุเป็นข้อผูกพันเฉพาะที่เกี่ยวข้องนั้น รวมถึงอนุญาตให้ผู้ให้บริการทางการเงินที่มีผู้ใช้มีถิ่นพำนักในดินแดนของตนดำเนินการด้วยตนเองเป็นหลัก ดำเนินการผ่านคนกลางหรือในฐานะคนกลางเอง ในการให้และถ่ายโอนข้อมูลทางการเงินและการประมวลผลข้อมูลทางการเงินตามที่อ้างถึงในอนุวรรค (เอ) ของข้อ 10.1

ข้อ 10.8 ข้อมูลลับ

ไม่มีความใดในบทนี้ที่จะ

- (เอ) กำหนดให้ภาคีใดต้องให้ข้อมูลลับ ซึ่งการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวจะขัดขวางการบังคับใช้กฎหมาย หรือมีจะนั้นจะขัดต่อผลประโยชน์สาธารณะ หรือทำให้ผลประโยชน์เชิงพาณิชย์อันชอบธรรมของนิติบุคคลแห่งใดแห่งหนึ่งทั้งที่เป็นของรัฐหรือเอกชนเสื่อมลง และ
- (บี) ถูกตีความว่าเป็นการกำหนดให้ภาคีหนึ่งเปิดเผยข้อมูลที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับกิจกรรมและบัญชีทางการเงินของลูกค้าแต่ละราย หรือข้อมูลลับหรือข้อมูลที่มีลักษณะเป็นกรรมสิทธิ์ที่อยู่ในความครอบครองขององค์กรของรัฐ

ข้อ 10.9 การยกเว้นเพื่อการกำกับดูแลเพื่อความมั่นคงในระบบทางการเงิน

ไม่มีความใดในความตกลงนี้ที่จะห้ามมิให้ภาคีนำมาใช้หรือคงไว้ซึ่งมาตรการเพื่อเหตุผลในการกำกับดูแลเพื่อความมั่นคงในระบบทางการเงิน รวมถึงเพื่อการคุ้มครองผู้ลงทุน ผู้ฝากเงิน ผู้ถือกรรมธรรม์หรือบุคคลซึ่งผู้ให้บริการทางการเงินมีหน้าที่ดูแลทรัพย์สินให้ตนด้วยความซื่อสัตย์สุจริต หรือเพื่อให้ความมั่นใจว่ามีความมั่นคง ความน่าเชื่อถือ และเสถียรภาพของระบบทางการเงิน ในกรณีที่มาตรการดังกล่าวไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติของบทนี้ มาตรการดังกล่าวจะไม่ถูกใช้เป็นช่องทางในการหลีกเลี่ยงข้อผูกพันหรือพันธกรณีของภาคีภายใต้บทนี้

ข้อที่ 10.10 การยอมรับ

1. ภาคีหนึ่งอาจยอมรับมาตรการกำกับดูแลเพื่อความมั่นคงในระบบทางการเงินของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในการชี้ชัดว่ามาตรการของภาคีที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับบริการทางการเงินจะถูกใช้อย่างไร การยอมรับดังกล่าว ซึ่งอาจบรรลุผลได้โดยการปรับให้เข้ากัน หรือด้วยวิธีการอื่นใดนั้น อาจตั้งอยู่บนพื้นฐานของความตกลงหรือข้อตกลงหรืออาจยอมรับด้วยตนเอง
2. ภาคีที่เป็นภาคีต่อความตกลงหรือข้อตกลงกับบุคคลที่สามดังที่อ้างถึงในวรรคหนึ่ง ไม่ว่าจะมีความตกลงหรือข้อตกลงที่จะกระทำในอนาคตหรือมีอยู่ในปัจจุบัน จะต้องให้โอกาสอย่างเพียงพอแก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่จะเจรจาเพื่อการภาคยานุวัติความตกลงหรือข้อตกลงดังกล่าว หรือเพื่อเจรจากับตนเพื่อทำความตกลงหรือข้อตกลงที่สามารถเปรียบเทียบกันได้ ภายใต้สถานการณ์ที่มีระเบียบข้อบังคับ การควบคุมดูแลและการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับดังกล่าวที่เท่าเทียมกัน และหากเหมาะสม ขั้นตอนเกี่ยวกับการแบ่งปันข้อมูลระหว่างคู่ภาคี ในกรณีที่ภาคีหนึ่งให้การยอมรับด้วยตนเอง ภาคีนั้นจะต้องให้โอกาสอย่างเพียงพอแก่ภาคีอีกฝ่ายในการแสดงให้เห็นว่ามีสถานการณ์ดังกล่าวมีอยู่จริง

ข้อ 10.11 คณะกรรมการว่าด้วยบริการทางการเงิน

1. ณ ที่นี้ คู่ภาคีจัดตั้งคณะกรรมการว่าด้วยบริการทางการเงิน (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “คณะกรรมการ”) ให้คณะกรรมการประกอบด้วยผู้แทนของคู่ภาคี ผู้แทนหลักของภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องเป็นเจ้าหน้าที่ของกระทรวงการคลังหรือหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายโดยกระทรวงการคลังของภาคี
2. หน้าที่ของคณะกรรมการจะต้องรวมถึงการกำกับดูแลการปฏิบัติตามบทนี้และพิจารณาประเด็นที่เกี่ยวข้องกับบริการทางการเงิน ที่ภาคีส่งให้
3. คณะกรรมการจะต้องประชุมเมื่อมีการร้องขอจากภาคีหนึ่ง ในวันที่และวาระที่คู่ภาคีได้ตกลงกันล่วงหน้า

ข้อ 10.12 การหารือ

1. ภาคีหนึ่งอาจร้องขอให้มีการหารือกับภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในเรื่องใด ๆ ที่เกิดขึ้นภายใต้บทนี้ ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งจะต้องให้การพิจารณาคำร้องขอด้วยความเห็นอกเห็นใจ คู่ภาคีจะต้องรายงานผลของการหารือต่อคณะกรรมการ
2. การหารือภายใต้ข้อนี้จะต้องรวมเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานที่ระบุไว้ในภาคผนวก หนึ่ง
3. ไม่มีใครมีความใดในข้อนี้จะตีความว่าเป็นการกำหนดให้หน่วยงานทางการเงินที่เข้าร่วมในการหารือต้องเปิดเผยข้อมูลหรือดำเนินการใด ๆ ที่จะเป็นการแทรกแซงในแต่ละเรื่องเกี่ยวกับระเบียบข้อบังคับ การกำกับดูแล การบริหารจัดการ หรือการใช้บังคับ
4. ในกรณีที่หน่วยงานทางการเงินของภาคีหนึ่งจำเป็นต้องใช้ข้อมูลเพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำกับดูแลที่เกี่ยวข้องกับผู้ให้บริการทางการเงินในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง หน่วยงานทางการเงินดังกล่าวอาจติดต่อหน่วยงานผู้มีอำนาจทางการเงินในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อแสวงหาข้อมูล การให้ข้อมูลดังกล่าวอาจขึ้นอยู่กับข้อตกลง เงื่อนไข และข้อจำกัดที่อยู่ในกฎหมายที่เกี่ยวข้องของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง หรือขึ้นอยู่กับข้อกำหนดของความตกลงหรือข้อตกลงล่วงหน้า ระหว่างหน่วยงานทางการเงินของแต่ละฝ่าย

ข้อ 10.13 บทบัญญัติเฉพาะเรื่องการระงับข้อพิพาท

1. ยกเว้นจะระบุไว้เป็นอย่างอื่นในข้อนี้ ให้การระงับข้อพิพาทใด ๆ ภายใต้บทนี้โดยเป็นไปตามบทบัญญัติของบทที่ 14 (การระงับข้อพิพาท)
2. ให้ถือว่าการหารือที่มีขึ้นภายใต้ข้อ 10.12 เป็นการปรึกษาหารือที่อ้างถึงในข้อ 14.3 (การปรึกษาหารือ) เว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงกันเป็นอย่างอื่น ถ้าเรื่องดังกล่าวยังไม่ได้รับการแก้ไขภายในหกสิบ (60) วัน หลังจากวันที่

เริ่มต้นการหารือภายใต้ข้อ 10.12 หรือเก้าสิบ (90) วัน หลังจากวันที่ได้รับคำร้องขอให้มีการหารือภายใต้ข้อ 10.12.1 แล้วแต่ว่าสิ่งใดเกิดขึ้นก่อน ภาคิผู้ยื่นคำร้องอาจร้องขออย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรให้มีการจัดตั้ง คณะอนุญาโตตุลาการได้ ภาคิจะต้องรายงานผลของการปรึกษาหารือโดยตรงต่อ คณะกรรมการ

3. อนุญาโตตุลาการในคณะอนุญาโตตุลาการที่จัดตั้งขึ้นสำหรับข้อพิพาทที่เกิดขึ้นภายใต้บทนี้จะต้อง เป็นไปตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในข้อ 14.7 (องค์ประกอบของคณะอนุญาโตตุลาการ) และจะต้องมีความ เชี่ยวชาญหรือประสบการณ์ในด้านกฎหมายหรือทางปฏิบัติเกี่ยวกับบริการทางการเงิน ซึ่งอาจรวมถึงการ ควบคุมดูแลสถาบันทางการเงิน

4. โดยสอดคล้องกับข้อ 14.14 (การไม่ปฏิบัติตามคำชี้ชัด การขัดเซยและการระงับสิทธิประโยชน์หรือ พันธกรณีอื่น ๆ) ในข้อพิพาทใด ๆ ที่คณะอนุญาโตตุลาการตัดสินว่ามาตรการไม่สอดคล้องกับพันธกรณี ของความตกลงนี้และมาตรการนั้นส่งผลกระทบต่อ

(เอ) สาขาบริการทางการเงินเท่านั้น ภาคิผู้ยื่นคำร้องอาจระงับประโยชน์ในสาขาบริการทาง การเงินเท่านั้น

(บี) สาขาบริการทางการเงินและสาขาอื่นใด ภาคิผู้ยื่นคำร้องอาจระงับประโยชน์ในสาขา บริการทางการเงินในขอบเขตเดียวกันกับที่มาตรการดังกล่าวส่งผลกระทบต่อสาขาบริการ ทางการเงินของภาคินั้น หรือ

(ซี) เฉพาะสาขาที่นอกเหนือไปจากสาขาบริการทางการเงิน ภาคิผู้ยื่นคำร้องไม่สามารถระงับ ประโยชน์ในสาขาบริการทางการเงินได้

บทที่ 11

ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ

ข้อ 11.1 วัตถุประสงค์ทั่วไป

1. คู่ภาคีตกลงที่จะจัดทำกรอบสำหรับกิจกรรมความร่วมมือเพื่อเป็นวิธีในการขยายและสร้างเสริมประโยชน์ของความตกลงนี้ เพื่อการสร้างความเป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์เศรษฐกิจ
2. คู่ภาคีจะจัดทำให้ความร่วมมืออย่างใกล้ชิด ที่มุ่งหมายเพื่อ อาทิ
 - (เอ) เสริมสร้างและต่อยอดความสัมพันธ์ของความร่วมมือที่มีอยู่ ระหว่างคู่ภาคี รวมถึงการมุ่งเน้นการส่งเสริมการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคม สนับสนุนให้มีความนวัตกรรมและส่งเสริมการวิจัยและการพัฒนา
 - (บี) สร้างโอกาสใหม่สำหรับการค้าและการลงทุน ส่งเสริมความสามารถในการแข่งขันและนวัตกรรม
 - (ซี) สนับสนุนบทบาทที่สำคัญของภาคเอกชนในการส่งเสริมและสร้างพันธมิตรทางยุทธศาสตร์ เพื่อส่งเสริมการเติบโตและการพัฒนาทางเศรษฐกิจร่วมกัน
 - (ดี) ส่งเสริมให้คู่ภาคี และสินค้าและบริการของคู่ภาคีเข้าไปอยู่ในตลาดของภาคีแต่ละฝ่ายในเอเชียแปซิฟิก และลาตินอเมริกา
 - (อี) เสริมและขยายความร่วมมือ การทำงานร่วมกัน และการแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกันด้านวัฒนธรรม และการศึกษา และ
 - (เอฟ) เพิ่มระดับของและทำให้กิจกรรมความร่วมมือระหว่างคู่ภาคีมีความลึกซึ้งยิ่งขึ้น ในเรื่องที่มีผลประโยชน์ร่วมกัน

ข้อ 11.2 ขอบเขต

1. คู่ภาคียืนยันถึงความสำคัญของความร่วมมือทุกรูปแบบ ซึ่งรวมถึงแต่ไม่จำกัดอยู่เพียงสาขาความร่วมมือที่ระบุไว้ใน ข้อ 11.3 และสาขาอื่นใดที่คู่ภาคีตกลงกันหรือรวมไว้
2. ความร่วมมือระหว่างคู่ภาคีควรมีส่วนในการบรรลุวัตถุประสงค์ของความตกลงนี้ผ่านการกำหนดและพัฒนาโครงการความร่วมมือทางนวัตกรรมที่สามารถทำให้เกิดมูลค่าเพิ่มของความสัมพันธ์นั้น

3. คู่ภาคีจะตกลงกันเรื่องกิจกรรมความร่วมมือและอาจรวมถึง แต่ไม่จำกัดอยู่เพียงกิจกรรมที่ระบุไว้ในข้อ 11.4

4. ความร่วมมือระหว่างคู่ภาคีภายใต้บทนี้ จะเสริมความร่วมมือและกิจกรรมความร่วมมือระหว่างคู่ภาคี ที่ระบุไว้ในบทอื่น ๆ ของความตกลงนี้

ข้อ 11.3 สาขาความร่วมมือ

สาขาความร่วมมือและการสร้างเสริมขีดความสามารถภายใต้บทนี้อาจรวมถึง แต่ไม่จำกัดเฉพาะ

- เอ) การส่งเสริมการค้าและการลงทุน
- บี) วิทยาศาสตร์ นวัตกรรม การวิจัยและการพัฒนา
- ซี) เกษตรกรรม การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำและการประมง อุตสาหกรรมอาหารและป่าไม้
- ดี) เหมืองแร่
- อี) พลังงาน
- เอฟ) วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
- จี) การท่องเที่ยว
- เอช) การศึกษา การพัฒนาทุนมนุษย์
- ไอ) การพัฒนาชุมชนและความร่วมมือทางวัฒนธรรม
- เจ) ประเด็นทางเพศภาวะที่เกี่ยวข้องกับการค้า
- เค) โลจิสติกส์และการขนส่งระหว่างประเทศ
- แอล) สิ่งแวดล้อม
- เอ็ม) ประเด็นด้านแรงงาน

- เอ็น) การจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐ
- โอ) เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ไอ ซี ที)
- พี) พาณิชยอิเล็กทรอนิกส์ และ
- คว) สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

ข้อ 11.4 กิจกรรมความร่วมมือ

1. เรื่องและรูปแบบของความร่วมมือภายใต้บทนี้ จะต้องระบุไว้ในข้อตกลงการดำเนินการที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในข้อ 11.1
2. คู่ภาคีจะส่งเสริมและอำนวยความสะดวก ตามที่ได้ตกลงกันโดยภาคีทั้งสองฝ่าย ในกิจกรรมดังต่อไปนี้ ซึ่งรวมถึง แต่ไม่จำกัดอยู่เพียง
 - เอ) การแลกเปลี่ยนบุคคล ข้อมูล เอกสาร ประสบการณ์
 - บี) ความร่วมมือในเวทีระดับภูมิภาค และพหุภาคี
 - ซี) กิจกรรมความร่วมมือโดยตรง
 - ดี) ความช่วยเหลือทางวิชาการ
 - อี) การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การประชุม การสัมมนา และโครงการอบรมกับผู้เชี่ยวชาญ และ
 - เอฟ) กิจกรรมอื่นใดที่คณะกรรมการว่าด้วยความร่วมมืออาจกำหนด

ข้อ 11.5 ประเด็นด้านสิ่งแวดล้อม

1. โดยยอมรับถึงความสำคัญของการเสริมสร้างศักยภาพเพื่อส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยมีองค์ประกอบสำคัญที่เกี่ยวข้อง และสนับสนุนซึ่งกันและกันสาม (3) ประการ ได้แก่ การเติบโตทางเศรษฐกิจ การพัฒนาทางสังคม และการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม คู่ภาคีตกลงที่จะร่วมมือกันในสาขาด้านสิ่งแวดล้อม
2. คู่ภาคีตกลงว่า เป็นการไม่เหมาะสมที่จะกำหนดให้ หรือใช้กฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ นโยบาย และทางปฏิบัติด้านสิ่งแวดล้อมเพื่อความมุ่งประสงค์ในการปกป้องทางการค้า ตลอดจนเป็นการไม่เหมาะสมที่

จะผ่อนปรนหรือไม่ดำเนินการบังคับใช้ หรือใช้ กฎหมาย และระเบียบข้อบังคับด้านสิ่งแวดล้อม เพื่อส่งเสริมการค้าและการลงทุน

3. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องพยายามส่งเสริมการตระหนักรู้ของสาธารณะ ในเรื่องกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ นโยบาย และทางปฏิบัติภายในประเทศด้านสิ่งแวดล้อม

4. คู่ภาคีจะต้องพยายามร่วมมือกันในสาขาด้านสิ่งแวดล้อมตามที่ทั้งสองฝ่ายได้ตกลงร่วมกัน ความมุ่งหมายของความร่วมมือ คือการป้องกัน และ/หรือ การลดมลภาวะและความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติ และระบบนิเวศน์ และการใช้ระบบนิเวศน์อย่างมีเหตุผล ผ่านการพัฒนา และรับรองโครงการพิเศษและโครงการที่เกี่ยวข้อง อาทิ การส่งผ่านความรู้และเทคโนโลยี

5. ความร่วมมือด้านสิ่งแวดล้อมอาจรวมถึง

เอ) การเปลี่ยนแปลงสภาพทางภูมิอากาศ

บี) ความหลากหลายทางชีวภาพ และการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ

ซี) การจัดการสารเคมีที่เป็นพิษ

ดี) คุณภาพของอากาศ

อี) การจัดการน้ำ

เอฟ) การจัดการของเสีย

จี) การอนุรักษ์ระบบนิเวศชายฝั่งและทะเล และการควบคุมมลพิษ

เฮช) การประเมินผลกระทบด้านยุทธศาสตร์สิ่งแวดล้อม

ไอ) การปรับปรุงความตระหนักรู้ด้านสิ่งแวดล้อม รวมถึงการศึกษาด้านสิ่งแวดล้อม และการมีส่วนร่วมของสาธารณะ และ

เจ) เทคโนโลยีสีเขียว

6. อาจมีการพัฒนาเรื่องความร่วมมือใหม่ ๆ ผ่านความตกลงที่มีอยู่และข้อตกลงการค้าดำเนินการที่เหมาะสม

7. เพื่อที่จะอำนวยความสะดวกด้านการสื่อสารเพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ ภาคีแต่ละฝ่ายจะแต่งตั้งจุดติดต่อไม่ช้าไปกว่าหก (6) เดือน นับจากวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ ภาคีแต่ละฝ่ายจะแจ้งให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งทราบโดยพลัน หากมีการเปลี่ยนแปลงจุดติดต่อ

ข้อ 11.6 ประเด็นด้านแรงงาน

1. โดยเป็นไปตามข้อ 11.3 ณ ที่นี้ คู่ภาคียืนยันอีกครั้งถึงข้อผูกพันของตนที่จะจัดทำความร่วมมือด้านแรงงาน
2. คู่ภาคีจะร่วมมือกันด้านแรงงาน และเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการจ้างงานในด้านที่มีผลประโยชน์และประโยชน์ร่วมกัน ซึ่งอาจรวมถึงแต่ไม่จำกัดอยู่เพียง การส่งเสริมงานที่มีคุณค่า นโยบายด้านแรงงาน ทางปฏิบัติที่ดีที่สุดของระบบแรงงาน การพัฒนาและการจัดการทุนมนุษย์ เพื่อเพิ่มความเป็นไปได้ในการจ้างงาน ความเป็นเลิศทางธุรกิจ และความสามารถในการผลิตที่เพิ่มขึ้นเพื่อประโยชน์ของแรงงานและนายจ้าง
3. ความร่วมมือจะกระทำผ่านทางกิจกรรมที่ตกลงร่วมกัน ซึ่งอาจรวมถึง การแลกเปลี่ยนข้อมูลและความเชี่ยวชาญ การร่วมกันจัดสัมมนา การประชุมเชิงปฏิบัติการ และการประชุมสำหรับผู้เชี่ยวชาญ หน่วยงานที่กำกับดูแล และบุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง
4. คู่ภาคีตระหนักว่า เป็นการไม่เหมาะสมที่จะส่งเสริมการค้า หรือการลงทุน โดยการลดทอนหรือลดการคุ้มครองที่ให้ตามกฎหมายแรงงานภายในประเทศ
5. เพื่อที่จะอำนวยความสะดวกด้านการสื่อสารตามความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ ภาคีแต่ละฝ่ายจะแต่งตั้งจุดติดต่อไม่ช้าไปกว่าหก (6) เดือน นับจากวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ ภาคีแต่ละฝ่ายจะแจ้งการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ของจุดติดต่อให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งทราบโดยพลัน

ข้อ 11.7 พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

โดยตระหนักถึงลักษณะที่เป็นสากลของพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ คู่ภาคีจะต้องพยายาม

- (เอ) ทำงานร่วมกันเพื่อช่วยเหลือวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อเอาชนะอุปสรรคในการใช้พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์
- (บี) แลกเปลี่ยนข้อมูล และแบ่งปันประสบการณ์เกี่ยวกับระเบียบข้อบังคับ นโยบาย การบังคับใช้ และการปฏิบัติตาม เกี่ยวกับพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งรวมถึง
(หนึ่ง) การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

- (สอง) การคุ้มครองผู้บริโภคทางออนไลน์ รวมถึงวิธีเยียวยาผู้บริโภค และสร้างความเชื่อมั่นแก่ผู้บริโภค
- (สาม) ข้อความทางอิเล็กทรอนิกส์เชิงพาณิชย์ที่ผู้รับไม่ได้ร้องขอ
- (สี่) การรักษาความปลอดภัยในการสื่อสารทางอิเล็กทรอนิกส์
- (ห้า) การยืนยันตัวตนทางอิเล็กทรอนิกส์ และ
- (หก) รัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์
- (ซี) มีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้นในเวทีระดับภูมิภาค และพหุภาคี เพื่อส่งเสริมการพัฒนาทางพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์
- (ดี) ส่งเสริมการพัฒนาโดยภาคเอกชน เกี่ยวกับวิธีการกำกับตนเองที่สนับสนุนให้มีพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ รวมถึงระเบียบวิธีปฏิบัติ สัญญาแม่แบบ แนวทางและกลไกในการบังคับใช้
- (อี) ส่งเสริมความสามารถในการทำงานระหว่างระบบของการยืนยันตัวตนทางอิเล็กทรอนิกส์ และการใช้ใบรับรองดิจิทัล ทั้งในภาคธุรกิจและภาครัฐ มีการทำงานเพื่อมุ่งไปสู่การยอมรับร่วมกันของการใช้ใบรับรองดิจิทัลในระดับรัฐบาลบนพื้นฐานของมาตรฐานระหว่างประเทศที่ได้รับการยอมรับ และคงไว้ซึ่งกฎหมายภายในสำหรับการยืนยันตัวตนทางอิเล็กทรอนิกส์ ที่
- (หนึ่ง) อนุญาตให้ผู้ประกอบธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ กำหนดเทคโนโลยีการยืนยันตัวตน และรูปแบบในการดำเนินการสำหรับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ที่เหมาะสม โดยไม่มีข้อจำกัดเกี่ยวกับการยอมรับเทคโนโลยี และรูปแบบการดำเนินการดังกล่าว และ
- (สอง) อนุญาตให้ผู้ประกอบธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ มีโอกาสพิสูจน์ในชั้นศาลว่า การประกอบธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ของตน เป็นไปตามข้อกำหนดทางกฎหมายใด ๆ
- (เอฟ) อำนวยความสะดวกการทำธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ข้ามพรมแดน และการค้าไร้กระดาษ โดย
- (หนึ่ง) ภาควิชาแต่ละฝ่ายจะต้องยอมรับเอกสารการจัดการทางการค้าในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ ว่ามีความเท่าเทียมกันทางกฎหมายกับเอกสารในรูปแบบกระดาษ ยกเว้นในกรณีที่
- มีข้อกำหนดทางกฎหมายภายใน หรือระหว่างประเทศไว้ในทางตรงกันข้าม หรือ

- การดำเนินการดังกล่าวจะลดทอนประสิทธิภาพของกระบวนการจัดการทางการค้า และ
- (สอง) คู่ภาคีจะต้องร่วมมือกันในระดับทวิภาคี และในเวทีระหว่างประเทศ เพื่อสร้างเสริมการยอมรับรูปแบบทางอิเล็กทรอนิกส์ของเอกสารการจัดการทางการค้า
- (จี) ส่งเสริมความร่วมมือในการทำวิจัย และการฝึกอบรมที่จะสร้างเสริมการพัฒนาพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ รวมถึงการแบ่งปันทางปฏิบัติที่ดีที่สุด ด้านการพัฒนาพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์
- (เอช) ส่งเสริมการพัฒนา กรอบภายในประเทศที่เข้ากันได้กับบรรทัดฐานและมาตรฐานระหว่างประเทศที่มีวิวัฒนาการอยู่เสมอ
- (ไอ) จัดให้มีสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมความไว้วางใจและความเชื่อมั่นระหว่างผู้มีส่วนร่วมในการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์
- (เจ) ดำเนินมาตรการที่เหมาะสม และคำนึงถึงมาตรฐานระหว่างประเทศเรื่องการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล
- (หนึ่ง) โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างในระบบที่มีอยู่เพื่อการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในดินแดนของคู่ภาคี ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องดำเนินมาตรการตามที่เห็นว่าเหมาะสม และจำเป็นในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ใช้พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ และ
- (สอง) ในการพัฒนามาตรฐานการคุ้มครองข้อมูล ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้อง คำนึงถึงมาตรฐานระหว่างประเทศ และหลักเกณฑ์ขององค์การระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องเท่าที่จะเป็นไปได้ และ
- (เค) จัดให้มีการคุ้มครองสำหรับผู้บริโภคที่ใช้พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ซึ่งอย่างน้อยเทียบเท่ากับการคุ้มครองผู้บริโภคในการพาณิชย์รูปแบบอื่น ๆ ภายใต้กฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ และนโยบายที่เกี่ยวข้องของตน เท่าที่จะเป็นไปได้และในลักษณะที่ภาคีแต่ละฝ่ายพิจารณาว่าเหมาะสม

2. เพื่อที่จะอำนวยความสะดวกในการสื่อสารเพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ ภาคีแต่ละฝ่ายจะแต่งตั้งจุดติดต่อไม่ซ้ำไปกว่าหก (6) เดือนนับจากวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ ภาคีแต่ละฝ่ายจะแจ้งให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งทราบโดยพลัน เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงจุดติดต่อ

ข้อ 11.8 การจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐ

1. คู่ภาคีตระหนักถึงความสำคัญของการจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐที่มีต่อเศรษฐกิจของตน
2. คู่ภาคีจะต้องพยายามส่งเสริมความโปร่งใส ความคุ้มค่าเงิน การแข่งขันที่เปิดกว้างและมีประสิทธิภาพ การปฏิบัติอย่างเป็นธรรม การตรวจสอบได้ และกระบวนการที่ซอบรรรม และการไม่เลือกปฏิบัติในขั้นตอนการจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐของตน
3. คู่ภาคีจะร่วมมือกันในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐ ในเรื่องที่มีผลประโยชน์และประโยชน์ร่วมกัน
4. ความร่วมมือจะกระทำผ่านกิจกรรมที่ตกลงร่วมกัน ซึ่งอาจรวมถึงการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับกฎหมาย และระเบียบข้อบังคับ นโยบายและทางปฏิบัติเรื่องการจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐของภาคีแต่ละฝ่าย ตลอดจนการปฏิรูปใด ๆ ที่ระบอบการจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐที่มีอยู่
5. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ ณ ที่นี้ คู่ภาคีจัดตั้งคณะทำงานว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้างโดยรัฐ คณะทำงานนี้จะต้องรายงานผลการหารือของตนต่อคณะกรรมการมาธิการ

ข้อ 11.9 สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์²⁷

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องให้ความมั่นใจว่ามีการคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ในสินค้าใด ๆ โดยเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของตน และโดยสอดคล้องกับความตกลงทริปส์ ภายใต้ดับบลิว ที โอ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องยอมรับคำขอขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์โดยปราศจากข้อกำหนดให้ภาคีอีกฝ่ายต้องเข้ามาแทรกแซงในนามของบุคคลของตน
2. คู่ภาคีจะต้องร่วมมือในการแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นในประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ รวมถึงการกระทำใด ๆ ที่เสริมสร้างความเข้มแข็งในการให้ความคุ้มครองดังกล่าว
3. ข้อตกลงที่ระบุไว้ใน ภาคผนวก 11.9 คือสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ของชิลี และไทยใน ความหมาย ของวรรค 1 ของข้อ 22 ของความตกลงทริปส์ ภายใต้ดับบลิว ที โอ
4. เมื่อมีการร้องขอโดยภาคีหนึ่ง คณะกรรมการมาธิการอาจตัดสินใจเพิ่ม หรือถอดถอนรายการสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ออกจากภาคผนวก 11.9

²⁷ คู่ภาคีรับทราบที่ข้อนี้ไม่เป็นการสร้างพันธกรณีสำหรับภาคีแต่ละฝ่ายในการแก้ไขกฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้องของตน และไม่ส่งผลกระทบต่อการใช้ตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับดังกล่าว

5. ในกรณีที่มีสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่มีชื่อพ้องกัน แต่มีแหล่งผลิตต่างกัน ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องกำหนดเงื่อนไขที่พึงปฏิบัติได้ เพื่อให้สามารถแยกแยะสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่มีชื่อพ้องกันดังกล่าวออกจากกันได้ โดยขึ้นอยู่กับกฎหมายและระเบียบข้อบังคับภายในที่เกี่ยวข้องกับภาคีแต่ละฝ่าย

ข้อ 11.10 คณะกรรมการว่าด้วยความร่วมมือ

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของความตกลงนี้ ณ ที่นี้ คู่ภาคีจัดตั้งคณะกรรมการว่าด้วยความร่วมมือ ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนของภาคีแต่ละฝ่าย

2. ให้คณะกรรมการว่าด้วยความร่วมมือประสานงานและเป็นประธานร่วมกัน โดย

(เอ) ในกรณีของซีลี กระทรวงการต่างประเทศ โดยกรมเศรษฐกิจระหว่างประเทศ หรือ ผู้รับช่วงต่อ และ

(บี) ในกรณีของไทย กระทรวงพาณิชย์ โดยกรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ หรือ ผู้รับช่วงต่อ

3. เพื่อที่จะอำนวยความสะดวกในการสื่อสารและเพื่อให้มั่นใจว่า การดำเนินงานของคณะกรรมการว่าด้วยความร่วมมือเป็นไปอย่างราบรื่น คู่ภาคีจะแต่งตั้งผู้ติดต่อไม่ช้าไปกว่าเก้า (9) เดือน นับจากวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องแจ้งต่อภาคีอีกฝ่ายหนึ่งโดยพลัน เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงจุดติดต่อ²⁸

4. คณะกรรมการว่าด้วยความร่วมมือจะต้องประชุมกันอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง เว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงกันเป็นอย่างอื่น ระหว่างการประชุมครั้งแรก คณะกรรมการว่าด้วยความร่วมมือจะต้องตกลงเกี่ยวกับขอบเขตอำนาจหน้าที่เฉพาะของตน

5. ให้นำที่ของคณะกรรมการว่าด้วยความร่วมมือรวมถึง

(เอ) กำหนดสาขาความร่วมมือและกิจกรรมความร่วมมือ

(บี) กำกับดูแลการปฏิบัติตามความร่วมมือทางยุทธศาสตร์ที่คู่ภาคีได้ตกลงกัน

(ซี) ส่งเสริมคู่ภาคีให้ดำเนินกิจกรรมความร่วมมือภายใต้บทนี้ และ

²⁸ เพื่อความชัดเจนยิ่งขึ้น สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ จะได้รับการยอมรับและคุ้มครองในซีลีและไทย เฉพาะในขอบเขตที่ได้รับอนุญาตโดย และเป็นไปตามข้อตกลงและเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎหมาย และระเบียบข้อบังคับภายในที่เกี่ยวข้องของตน ในลักษณะที่สอดคล้องกับความตกลงทริปส์

(ดี) คงไว้ซึ่งข้อมูลที่เป็นปัจจุบันเกี่ยวกับความตกลง ข้อตกลง หรือ ตราสารด้านความร่วมมือใด ๆ ระหว่างคู่ภาคี

6. คณะกรรมการว่าด้วยความร่วมมืออาจตกลงที่จะจัดตั้งคณะกรรมการเฉพาะกิจโดยเป็นไปตามขอบเขตอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการว่าด้วยความร่วมมือ

7. คณะกรรมการว่าด้วยความร่วมมืออาจหารือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อจัดการกับเรื่องเฉพาะตามความเหมาะสม

8. คณะกรรมการว่าด้วยความร่วมมือจะต้องรายงานผลการประชุมของตนต่อคณะกรรมการบริหารเป็นระยะ ซึ่งในการนี้ คณะกรรมการบริหารอาจให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับกิจกรรมความร่วมมือภายใต้บทนี้ โดยเป็นไปตามการจัดลำดับความสำคัญทางยุทธศาสตร์ของคู่ภาคี

ข้อ 11.11 การไม่ใช้การระงับข้อพิพาท

ขั้นตอนการระงับข้อพิพาทที่ระบุไว้ในบทที่ 14 (การระงับข้อพิพาท) จะต้องไม่ใช้กับบทนี้ ยกเว้นข้อ 11.9

ข้อ 11.12 ค่าใช้จ่ายในการดำเนินความร่วมมือ

1. การดำเนินความร่วมมือภายใต้บทนี้จะต้องขึ้นอยู่กับเงินทุนที่มีอยู่ และกฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่ใช้ของภาคีแต่ละฝ่าย

2. คู่ภาคีจะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการดำเนินความร่วมมือภายใต้บทนี้ ตามข้อจำกัดในขีดความสามารถของตน และผ่านช่องทางของตนเอง ในลักษณะที่เป็นธรรม ตามที่คู่ภาคีตกลงร่วมกัน

บทที่ 12

ความโปร่งใส

ข้อ 12.1: คำนิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทนี้ คำวินิจฉัยทางปกครองที่ใช้เป็นการทั่วไป หมายถึง คำวินิจฉัยทางปกครองหรือการตีความที่ใช้กับบุคคลทุกคนและสถานการณ์ทางข้อเท็จจริงทั้งปวงที่โดยทั่วไปอยู่ภายใต้ขอบเขตของคำวินิจฉัยทางปกครองนั้นและก่อให้เกิดบรรทัดฐานในการปฏิบัติ แต่ไม่รวมถึง

- (เอ) คำชี้ชัดหรือคำวินิจฉัยในกระบวนการทางปกครองที่ใช้กับบุคคล สินค้า หรือบริการของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง เป็นการเฉพาะ หรือ
- (บี) คำวินิจฉัยที่วินิจฉัยเกี่ยวกับการกระทำหรือทางปฏิบัติเป็นการเฉพาะ

ข้อ 12.2: จุดติดต่อ

1. จุดติดต่อที่อ้างถึงในภาคผนวก 12.2 จะต้องอำนวยความสะดวกในการสื่อสารระหว่างคู่ภาคีในเรื่องใด ๆ ที่ความตกลงนี้ครอบคลุมถึง
2. เมื่อได้รับคำร้องขอจากภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง จุดติดต่อจะระบุหน่วยงานหรือเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบสำหรับเรื่องนั้น และให้ความช่วยเหลือในการอำนวยความสะดวกในการสื่อสารกับภาคีที่ร้องขอ ตามจำเป็น

ข้อ 12.3: การเผยแพร่

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่า กฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ ขั้นตอน และคำวินิจฉัยทางปกครองที่ใช้เป็นการทั่วไป ที่เกี่ยวกับเรื่องใด ๆ ที่ความตกลงนี้ครอบคลุมถึง จะได้รับการเผยแพร่โดยพลันหรือมิฉะนั้นก็ทำให้เข้าถึงได้ในลักษณะที่ทำให้บุคคลผู้มีส่วนได้เสียและภาคีอีกฝ่ายหนึ่งคุ้นเคยกับกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ ขั้นตอน และคำวินิจฉัยทางปกครองที่ใช้เป็นการทั่วไป และหากเป็นไปได้ ให้เผยแพร่ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์
2. ในขอบเขตที่เป็นไปได้ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้อง
 - (เอ) เผยแพร่ล่วงหน้าซึ่งกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ ขั้นตอน และคำวินิจฉัยทางปกครองที่ใช้เป็นการทั่วไปใด ๆ ดังกล่าว ตามที่อ้างถึงในวรรค 1 ที่ภาคนั้นเสนอให้นำมาใช้ และ

- (ปี) ให้โอกาสที่สมเหตุสมผลแก่บุคคลผู้มีส่วนได้เสียและภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในการเสนอข้อคิดเห็นเกี่ยวกับมาตรการที่เสนอดังกล่าว

ข้อ 12.4: การแจ้งและการให้ข้อมูล

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องแจ้งต่อภาคีอีกฝ่ายหนึ่งถึงมาตรการที่เสนอจะใช้ หรือที่ใช้ ที่ภาคีนั้นพิจารณาว่าอาจส่งผลกระทบต่อสาระสำคัญต่อการดำเนินการของความตกลงนี้หรือมิฉะนั้นก็ส่งผลกระทบต่ออย่างมีนัยสำคัญต่อผลประโยชน์ของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งภายใต้ความตกลงนี้ ในขอบเขตที่มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
2. เมื่อมีการร้องขอโดยภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคีหนึ่งจะต้องให้ข้อมูลและตอบสนองต่อคำถามโดยพลันอันเกี่ยวเนื่องกับมาตรการที่ใช้หรือที่เสนอจะใช้ใด ๆ ซึ่งภาคีที่ร้องขอพิจารณาว่าอาจส่งผลกระทบต่อสาระสำคัญต่อการดำเนินการของความตกลงนี้หรือมิฉะนั้นก็ส่งผลกระทบต่ออย่างมีนัยสำคัญต่อผลประโยชน์ของตนภายใต้ความตกลงนี้ ไม่ว่าจะภาคีที่ร้องขอจะได้รับการแจ้งเกี่ยวกับมาตรการนั้นมาก่อนหรือไม่
3. การแจ้ง การร้องขอ หรือข้อมูลใด ๆ ภายใต้อนุญาตจะต้องให้แก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งผ่านทางจุดติดต่อที่เกี่ยวข้อง
4. การแจ้งหรือข้อมูลใด ๆ ที่ให้ภายใต้อนุญาตจะต้องไม่เป็นการเสื่อมสิทธิว่ามาตรการนั้น สอดคล้องกับความตกลงนี้หรือไม่

ข้อ 12.5: กระบวนพิจารณาทางปกครอง

เพื่อที่จะให้มีการใช้มาตรการที่กล่าวถึงในข้อ 12.3 ในลักษณะที่สอดคล้อง เป็นกลางและสมเหตุสมผล ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่า กระบวนพิจารณาทางปกครองของตนซึ่งมาตรการเหล่านี้ได้ถูกนำมาใช้กับบุคคล สินค้า หรือบริการของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเป็นการเฉพาะ จะต้อง

- (เอ) จัดให้บุคคลของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งได้รับผลกระทบโดยตรงจากกระบวนพิจารณา ได้รับการแจ้งที่สมเหตุสมผล โดยเป็นไปตามขั้นตอนภายในของตน เมื่อได้มีการเริ่มกระบวนพิจารณา รวมถึงคำอธิบายลักษณะของกระบวนพิจารณา แถลงการณ์ของหน่วยงานผู้มีส่วนตามกฎหมายซึ่งกระบวนพิจารณาได้เริ่มขึ้น และคำอธิบายทั่วไปเกี่ยวกับประเด็นใด ๆ ที่เป็นข้อพิพาท ในกรณีที่เป็นไปได้
- (บี) ให้โอกาสที่สมเหตุสมผลต่อบุคคลดังกล่าวในการแสดงข้อเท็จจริง และข้อโต้แย้งเพื่อสนับสนุนท่าทีของตนก่อนที่จะมีการกระทำทางปกครองอันเป็นที่สุดใด ๆ เมื่อเวลา ลักษณะของกระบวนพิจารณา และผลประโยชน์สาธารณะอนุญาตให้กระทำได้ และ
- (ซี) กระทำตามขั้นตอนโดยเป็นไปตามกฎหมายภายใน

ข้อ 12.6: การทบทวนและการอุทธรณ์

1. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องจัดตั้งหรือคงไว้ซึ่งองค์คณะทางตุลาการหรือทางปกครอง หรือชั้นตอน เพื่อความมุ่งประสงค์ของการทบทวนโดยพลัน และในกรณีที่มีเหตุอันควร การแก้ไขซึ่งการกระทำทางปกครอง อันเป็นที่สุดเกี่ยวกับเรื่อง ที่ความตกลงนี้ครอบคลุมถึง องค์คณะดังกล่าวจะต้องเป็นกลางและเป็นอิสระจากหน่วยงานหรือหน่วยงานผู้มีอำนาจในการบังคับทางปกครองและจะต้องไม่มีผลประโยชน์อย่างมีนัยสำคัญใด ๆ ในผลลัพธ์ของเรื่องนั้น

2. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่า ในองค์คณะหรือชั้นตอนใด ๆ ดังกล่าว คู่กรณีในกระบวนการพิจารณาจะได้รับสิทธิต่อ

(เอ) โอกาสที่สมเหตุสมผลในการสนับสนุนหรือแก้ต่างทำที่ที่เกี่ยวข้องของตน และ

(บี) การตัดสินใจบนพื้นฐานของหลักฐานและบันทึกต่าง ๆ ที่ได้ยื่นไว้ หรือ บันทึกที่รวบรวมโดยหน่วยงานผู้มีอำนาจทางปกครอง ในกรณีที่กฎหมายภายในกำหนดไว้

3. ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องทำให้มั่นใจว่า การตัดสินใจดังกล่าวจะต้องได้รับการปฏิบัติตามโดย และจะต้องกำกับทางปฏิบัติของ หน่วยงานหรือหน่วยงานผู้มีอำนาจในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำทางปกครองที่เป็นเหตุแห่งการตัดสินใจนั้น โดยขึ้นอยู่กับการอุทธรณ์หรือการทบทวนต่อไป ตามที่ระบุไว้ในกฎหมายภายในของตน

บทที่ 13

บทบัญญัติว่าด้วยการบริหารจัดการและสถาบัน

ข้อ 13.1: คณะกรรมการการค้าเสรี

1. ณ ที่นี้ คู่ภาคีจัดตั้งคณะกรรมการการค้าเสรี (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “คณะกรรมการ”)
 2. ให้คณะกรรมการประกอบไปด้วยเจ้าหน้าที่รัฐที่เกี่ยวข้องของภาคีแต่ละฝ่าย และเป็นประธานร่วมโดย
 - (เอ) ในกรณีของซีลี ได้แก่ อธิบดีกรมเศรษฐกิจระหว่างประเทศแห่งกระทรวงการต่างประเทศของซีลี หรือผู้ที่ได้รับการแต่งตั้ง และ
 - (บี) ในกรณีของไทย ได้แก่ อธิบดีกรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศแห่งกระทรวงพาณิชย์ของไทย หรือผู้ที่ได้รับการแต่งตั้ง
3. คณะกรรมการจะต้อง
 - (เอ) ทบทวนการดำเนินงานทั่วไปของความตกลงนี้
 - (บี) ทบทวน พิจารณา และหากเหมาะสม ตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการ การใช้ และการปฏิบัติตามความตกลงนี้ รวมถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการหรือคณะทำงานที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ความตกลงนี้รายงาน
 - (ซี) กำกับดูแลและประสานการทำงานของคณะกรรมการ คณะทำงานและจุดติดต่อที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ความตกลงนี้
 - (ดี) จัดให้ซึ่งความช่วยเหลือเพื่อที่จะระงับข้อพิพาทที่อาจเกิดขึ้นจากการตีความ การปฏิบัติตาม หรือการใช้ความตกลงนี้ และ
 - (อี) กระทำการอื่น ตามที่คู่ภาคีอาจตกลงกัน
4. คณะกรรมการอาจ
 - (เอ) จัดตั้ง ส่งเรื่องต่อ และมอบหมายความรับผิดชอบต่อคณะกรรมการหรือคณะทำงานใด ๆ

(บี) พิจารณาและรับรองการปรับเปลี่ยนใด ๆ³⁰ ของ

(หนึ่ง) ตารางที่แนบท้ายภาคผนวก 3.4 (การลดและ/หรือการยกเลิกอากรศุลกากร) โดย
เร่งการยกเลิกภาษี

(สอง) กฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้าที่กำหนดในภาคผนวก 4.2 (กฎเฉพาะรายสินค้า) และ

(สาม) สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ตามที่ระบุไว้ในภาคผนวก 11.9 (รายการสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์)

(ซี) ออกคำตีความของความตกลงนี้ และ

(ดี) ขอความเห็นจากบุคคลหรือกลุ่มที่มีใช่ภาครัฐในเรื่องที่ความตกลงนี้ครอบคลุมถึง

ข้อ 13.2: ขั้นตอนของคณะกรรมการ

1. คณะกรรมการจะต้องประชุมสมัชชาสามัญกันอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง ให้คณะกรรมการประชุม
ในดินแดนของภาคีแต่ละฝ่ายโดยสลับกัน เว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงกันเป็นอย่างอื่น
2. ให้คณะกรรมการประชุมสมัชชาพิเศษภายในสามสิบ (30) วันนับแต่วันที่มีคำร้องขอจากภาคีหนึ่ง
โดยการประชุมสมัชชาดังกล่าวจะจัดขึ้นในดินแดนของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งหรือสถานที่ตามที่คู่ภาคีอาจตกลงกัน
3. คำตัดสินทั้งปวงของคณะกรรมการต้องกระทำโดยการตกลงร่วมกัน
4. ให้คณะกรรมการจัดทำกฎเกณฑ์และขั้นตอนของตนในการประชุมครั้งแรก

³⁰ การยอมรับการปรับเปลี่ยนใดๆ โดยภาคีหนึ่ง ขึ้นอยู่กับการดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมายภายในที่จำเป็นใดๆ ของ
ภาคนั้นให้แล้วเสร็จ ซิลีจะต่อนำการดำเนินการของคณะกรรมการไปปฏิบัติผ่าน *อาทิวเอร์โดส เด เอเคคูซิออน* โดย
เป็นไปตามข้อ 54 หมายเลข 1 วรรคสอง ของ *คอนสติตูซิออน โปลิติก้า เด ลา รพูบรีกา เด ซิเล*

บทที่ 14

การระงับข้อพิพาท

ข้อ 14.1: ขอบเขต

ยกเว้นจะระบุไว้เป็นอย่างอื่นในความตกลงนี้ ให้ใช้บทบัญญัติเรื่องการระงับข้อพิพาทของบทนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงหรือการระงับข้อพิพาททั้งปวงระหว่างคู่ภาคีที่เกี่ยวกับการปฏิบัติตาม การตีความ หรือการใช้ความตกลงนี้ โดยรวมถึงในกรณีใดก็ตามที่ภาคีหนึ่งพิจารณาว่า

- (เอ) มาตรการของภาคีอีกฝ่ายหนึ่งไม่สอดคล้องกับพันธกรณีของตนภายใต้ความตกลงนี้ หรือ
- (บี) ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งไม่กระทำการตามพันธกรณีของตนภายใต้ความตกลงนี้

ข้อ 14.2: การเลือกเวที

1. ในกรณีที่ข้อพิพาทเกี่ยวกับเรื่องใด ๆ ที่เกิดขึ้นภายใต้ความตกลงนี้และภายใต้ความตกลงการค้าเสรีฉบับอื่น ซึ่งภาคีทั้งสองฝ่ายเป็นภาคีหรือภายใต้ความตกลงดับบลิว ที โอ ภาคีผู้ยื่นคำร้องอาจเลือกเวทีที่จะระงับข้อพิพาทนั้น
2. เมื่อภาคีผู้ยื่นคำร้องได้ร้องขอให้มีคณะผู้พิจารณาภายใต้ความตกลงที่กล่าวถึงในวรรค 1 แล้ว ให้ใช้เวทีที่เลือกโดยไม่อนุญาตให้ใช้เวทีอื่น ๆ อีก

ข้อ 14.3: การปรึกษาหารือ

1. ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษรให้มีการปรึกษาหารือกับภาคีอีกฝ่ายหนึ่งในเรื่องใด ๆ เกี่ยวกับการปฏิบัติตาม การตีความ หรือการใช้ความตกลงนี้ รวมถึงเรื่องอันเกี่ยวข้องกับมาตรการที่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเสนอที่จะใช้
2. ภาคีผู้ยื่นคำร้องจะต้องส่งคำร้องขอให้แก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง โดยระบุเหตุผลสำหรับการร้องขอ รวมถึงการระบุมตรการที่เป็นประเด็น และการชี้แจงถึงพื้นฐานทางกฎหมายของคำร้อง และจัดให้มีข้อมูลที่เพียงพอเพื่อให้สามารถตรวจสอบเรื่องดังกล่าว
3. คู่ภาคีจะต้องใช้ความพยายามอย่างเต็มความสามารถที่จะให้บรรลุถึงข้อยุติอันเป็นที่พอใจร่วมกันโดยการปรึกษาหารือในเรื่องใด ๆ ที่ยกขึ้น โดยเป็นไปตามข้อนี้

4. ในการปรึกษาหารือภายใต้ข้อนี้ ภาคีหนึ่งอาจร้องขอต่อภาคีอีกฝ่ายหนึ่งให้จัดให้มีบุคลากรของหน่วยงานรัฐของตน หรือองค์กรกำกับดูแลอื่น ๆ ซึ่งมีความเชี่ยวชาญในเรื่องที่อยู่ภายใต้การปรึกษาหารือนั้น
5. ให้การปรึกษาหารือภายใต้ข้อนี้เป็นความลับ และโดยปราศจากการละเมิดสิทธิของภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งในกระบวนการพิจารณาต่อไปได้ ๆ

ข้อ 14.4: การประสานท่าที การประนีประนอม และการไกล่เกลี่ย

1. เมื่อใดก็ได้ คู่ภาคี อาจตกลงที่จะใช้การประสานท่าที การประนีประนอม หรือการไกล่เกลี่ย โดยอาจเริ่มใช้และยกเลิกเมื่อใดก็ได้
2. การประสานท่าที การประนีประนอม หรือการไกล่เกลี่ย อาจดำเนินต่อไป ในขณะที่กระบวนการของคณะอนุญาโตตุลาการที่ได้จัดตั้งขึ้นตามบทนี้ดำเนินอยู่

ข้อ 14.5: การส่งเรื่องไปยังคณะกรรมการ

1. หากการปรึกษาหารือไม่บรรลุถึงการแก้ปัญหาของเรื่องภายในสี่สิบ (40) วัน นับจากวันที่ส่งคำร้องขอให้มีการปรึกษาหารือของภาคีหนึ่งภายใต้ข้อ 14.3.2 หรือยี่สิบ (20) วัน ในกรณีเร่งด่วน ซึ่งรวมถึงกรณีที่มีสินค้านำเข้าเสียได้ ภาคีผู้ยื่นคำร้องอาจส่งเรื่องไปยังคณะกรรมการ โดยส่งหนังสือแจ้งอย่างเป็นทางการอักษรให้แก่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง คณะกรรมการจะต้องใช้ความพยายามในการแก้ปัญหาของเรื่องนั้น

2. คณะกรรมการอาจ

- (เอ) เรียกใช้ที่ปรึกษาทางเทคนิคหรือตั้งคณะทำงานหรือคณะผู้เชี่ยวชาญตามที่เห็นจำเป็น
- (บี) ใช้การประสานท่าที การประนีประนอม การไกล่เกลี่ยหรือกระบวนการระงับข้อพิพาทอื่น ๆ หรือ
- (ซี) ให้ข้อเสนอนี้

อันอาจช่วยให้คู่ภาคีบรรลุการระงับข้อพิพาทอันเป็นที่พอใจร่วมกัน

ข้อ 14.6: การจัดตั้งคณะอนุญาโตตุลาการ

1. ภาคีผู้ยื่นคำร้องที่ร้องขอการปรึกษาหารือภายใต้ข้อ 14.3 อาจร้องขออย่างเป็นทางการอักษรให้มีการจัดตั้งคณะอนุญาโตตุลาการ หากคู่ภาคีไม่สามารถแก้ปัญหาของเรื่องนั้นได้ ภายใน

- (เอ) สี่สิบห้า (45) วัน หลังจากวันที่ได้รับคำร้องขอปรึกษาหารือ หากไม่มีการส่งเรื่องไปยังคณะกรรมการสิทธิการภายใต้ข้อ 14.5
 - (บี) สามสิบ (30) วัน นับจากการประชุมของคณะกรรมการตามข้อ 14.5 หรือ สิบห้า (15) วัน ในกรณีเร่งด่วน รวมถึงกรณีที่มีสินค้าน่าเสียได้ หรือ
 - (ซี) หกสิบ (60) วัน หลังจากภาคีหนึ่งได้ส่งคำร้องขอปรึกษาหารือภายใต้ข้อ 14.3 หรือ สามสิบ (30) วัน ในกรณีเร่งด่วน รวมถึงกรณีที่มีสินค้าน่าเสียได้ หากคณะกรรมการไม่ได้ประชุมหลังจากที่ได้รับเรื่องภายใต้ข้อ 14.5
2. จะต้องไม่มีการร้องขอให้จัดตั้งคณะอนุญาโตตุลาการสำหรับเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับมาตรการที่เสนอจะใช้ ตามที่ได้กล่าวถึงในข้อ 14.3.1
3. คำร้องขอจัดตั้งคณะอนุญาโตตุลาการใด ๆ ตามข้อนี้ จะต้องระบุถึง
- (เอ) มาตรการเฉพาะที่เป็นประเด็นพิพาท
 - (บี) พื้นฐานทางกฎหมายของคำร้อง รวมถึงบทบัญญัติใด ๆ ของความตกลงนี้ที่กล่าวอ้างว่า ได้มีการละเมิด และบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องอื่นใด และ
 - (ซี) พื้นฐานข้อเท็จจริงสำหรับคำร้อง
4. ให้จัดตั้งคณะอนุญาโตตุลาการและให้คณะอนุญาโตตุลาการปฏิบัติหน้าที่ของตน ในลักษณะที่สอดคล้องกับบทบัญญัติของบทนี้
5. ให้วันที่จัดตั้งคณะอนุญาโตตุลาการคือวันที่มีการแต่งตั้งประธานคณะอนุญาโตตุลาการ

ข้อ 14.7: องค์ประกอบของคณะอนุญาโตตุลาการ

1. ให้คณะอนุญาโตตุลาการประกอบด้วยผู้พิจารณาสามคน
2. ภายในสี่สิบ (40) วัน หลังจากวันที่ได้รับคำร้องขอจัดตั้งคณะอนุญาโตตุลาการ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องแต่งตั้งผู้พิจารณาหนึ่งคน ซึ่งอาจเป็นคนชาติของตน และเสนอชื่อผู้สมัครไม่เกิน สามคน ให้ทำหน้าที่ผู้พิจารณาคนที่สามซึ่งจะเป็นประธานของคณะอนุญาโตตุลาการ ผู้พิจารณาคนที่สามจะต้องไม่เป็นคนชาติของภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง และไม่มีถิ่นพำนักเป็นปกติในภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง และไม่ได้รับการว่าจ้างโดยภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง และไม่ได้เกี่ยวข้องกับข้อพิพาทในฐานะใด ๆ

3. คู่ภาคีจะต้องตกลงกันและแต่งตั้งผู้พิจารณาคณะที่สามภายในห้าสิบ (50) วันหลังจากวันที่ได้รับคำร้องขอให้จัดตั้งคณะอนุญาโตตุลาการ โดยคำนึงถึงผู้สมัครที่ได้รับการเสนอชื่อตามวรรค 2
4. หากภาคีหนึ่งไม่ได้แต่งตั้งผู้พิจารณาตามวรรค 2 หรือหากคู่ภาคีไม่สามารถตกลงกันและแต่งตั้งผู้พิจารณาคณะที่สามตามวรรค 3 ให้เลือกผู้พิจารณา หรือเหล่าผู้พิจารณาที่ยังไม่ได้รับการแต่งตั้งภายในเจ็ด (7) วันโดยการจับสลากจากผู้สมัครที่ได้รับการเสนอชื่อตามวรรค 2
5. ผู้พิจารณาทั้งหมดจะต้อง
 - (เอ) มีความเชี่ยวชาญหรือประสบการณ์ด้านกฎหมาย การค้าระหว่างประเทศ หรือเรื่องอื่น ๆ ที่ความตกลงนี้ครอบคลุมถึง
 - (บี) ได้รับการคัดเลือกบนพื้นฐานของความไม่ลำเอียง ความเชื่อถือได้ และการพิจารณาตัดสินที่มีเหตุผล โดยเคร่งครัด
 - (ซี) มีความเป็นอิสระจาก และไม่เกี่ยวข้องกับ หรือรับคำสั่งจากรัฐบาลของภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง และ
 - (ดี) ปฏิบัติตามจรรยาบรรณ ที่คู่ภาคีจะตกลงกันหลังจากที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ
6. หากผู้พิจารณาที่ได้รับการแต่งตั้งตามข้อนี้เสียชีวิต กลายเป็นผู้ไม่สามารถปฏิบัติงานได้ หรือลาออก ผู้พิจารณาที่รับช่วงต่อจะต้องได้รับการแต่งตั้งภายในสี่สิบ (20) วันตามขั้นตอนการแต่งตั้งที่ได้ระบุไว้ในวรรค 2 3 และ 4 ซึ่งจะนำมาใช้ตามลำดับ โดยอนุโลม ให้ผู้รับช่วงต่อมีอำนาจและหน้าที่ทั้งปวงของผู้พิจารณาคณะก่อน ให้ระงับการทำงานของคณะอนุญาโตตุลาการในระยะเวลาเริ่มจากวันที่ผู้พิจารณาคณะก่อนเสียชีวิต กลายเป็นผู้ไม่สามารถปฏิบัติงานได้ หรือลาออก ให้การทำงานของคณะอนุญาโตตุลาการกลับมาดำเนินต่อในวันที่ผู้รับช่วงต่อได้รับการแต่งตั้ง

ข้อ 14.8: หน้าที่ของคณะอนุญาโตตุลาการ

1. คณะอนุญาโตตุลาการที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ข้อ 14.7
 - (เอ) จะต้องจัดทำรายงานของตนที่เป็นไปตามความตกลงนี้และกฎเกณฑ์ที่ใช้ของกฎหมายระหว่างประเทศ
 - (บี) จะต้องระบุไว้ในรายงานของตนถึงผลพิจารณาในข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย พร้อมกับเหตุผลของคณะอนุญาโตตุลาการ และ

(ซี) อาจารย์ไว้ในรายงาน ถึงข้อเสนอแนะสำหรับคู่ภาควิชาไปพิจารณาในการปฏิบัติตามผลการพิจารณานั้น เพิ่มเติมจากผลการพิจารณาในข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายของตน

2. ให้รายงานของคณะอนุญาโตตุลาการเป็นที่สุดและมีผลผูกพันคู่ภาคี
3. คณะอนุญาโตตุลาการจะต้องพยายามตัดสินใจ รวมถึงจัดทำรายงานของตน โดยฉันทามติ แต่อาจตัดสินใจโดยใช้เสียงข้างมากได้เช่นกัน

ข้อ 14.9: ขอบเขตอำนาจหน้าที่ของคณะอนุญาโตตุลาการ

เว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงกันเป็นอย่างอื่น ภายในยี่สิบ (20) วันนับจากวันที่ได้รับคำร้องขอจัดตั้งคณะอนุญาโตตุลาการ ให้ขอบเขตอำนาจหน้าที่ของคณะอนุญาโตตุลาการคือ

“เพื่อพิจารณาวินิจฉัยเรื่องที่กำลังกล่าวถึงในคำร้องขอจัดตั้งคณะอนุญาโตตุลาการตามข้อ 14.6 โดยพิจารณาถึงบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องของความตกลงนี้ มีผลการพิจารณาในข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย และมีคำชี้ชัดว่ามาตรการนั้นไม่สอดคล้องกับความตกลงหรือไม่ พร้อมทั้งให้เหตุผลในการพิจารณานั้น และออกรายงานอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อระงับข้อพิพาท หากคู่ภาคีตกลง คณะอนุญาโตตุลาการอาจให้ข้อเสนอแนะเพื่อการระงับข้อพิพาทนั้น”

ข้อ 14.10: กระบวนการพิจารณาของคณะอนุญาโตตุลาการ

1. คณะอนุญาโตตุลาการจะต้องประชุมแบบปิด ให้คู่ภาคีเข้าร่วมประชุมเมื่อได้รับเชิญให้มาปรากฏตัวจากคณะอนุญาโตตุลาการเท่านั้น
2. การพิจารณาของคณะอนุญาโตตุลาการและเอกสารที่ยื่นให้พิจารณาจะต้องเก็บรักษาเป็นความลับ ไม่มีความใดในข้อนี้ที่จะห้ามภาคีหนึ่งเปิดเผยต่อสาธารณะซึ่งแถลงการณ์เกี่ยวกับทำที่หรือคำให้การของตน แต่ภาคีหนึ่งจะต้องไม่เปิดเผยและรักษาไว้เป็นความลับ ซึ่งข้อมูล หรือคำให้การอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรที่ภาคีอีกฝ่ายยื่นต่อคณะอนุญาโตตุลาการ ซึ่งภาคีฝ่ายนั้นกำหนดให้เป็นความลับ ในกรณีที่ภาคีหนึ่งได้ให้ข้อมูลหรือคำให้การอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรที่กำหนดให้เป็นความลับ ภาคีนั้นจะต้องจัดให้มีบทสรุปที่ไม่เป็นความลับของข้อมูลหรือคำให้การอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรที่สามารถเปิดเผยต่อสาธารณะได้
3. คณะอนุญาโตตุลาการควรปรึกษากับคู่ภาคีตามความเหมาะสม และจัดให้มีโอกาสที่เพียงพอสำหรับการนำไปสู่การระงับข้อพิพาทที่เป็นที่พอใจร่วมกัน
4. คู่ภาคีจะต้องส่งคำให้การอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรที่ภาคีได้นำเสนอข้อเท็จจริงในกรณีพิพาทและข้อโต้แย้งของตนต่อคณะอนุญาโตตุลาการ และจะต้องกระทำการดังกล่าวในช่วงเวลาดังต่อไปนี้

- (เอ) สำหรับภาคีที่ร้องขอให้จัดตั้งคณะอนุญาโตตุลาการ ภายในสามสิบ (30) วัน นับจากวันที่จัดตั้งคณะอนุญาโตตุลาการ และ
- (บี) สำหรับภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ภายในสามสิบ (30) วัน นับจากวันที่ส่งคำให้การอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรของภาคีที่ร้องขอให้จัดตั้งคณะอนุญาโตตุลาการ

5. คำให้การอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรของภาคีแต่ละฝ่าย รวมถึงข้อคิดเห็นใด ๆ ต่อร่างรายงานที่กระทำ โดยเป็นไปตามข้อ 14.12.3 แถลงการณ์โดยวาจาในรูปแบบที่เป็นลายลักษณ์อักษรและคำตอบต่อคำถามของคณะอนุญาโตตุลาการจะต้องให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งเข้าถึงด้วย

6. เมื่อภาคีหนึ่งร้องขอ หรือโดยความริเริ่มของตนเอง คณะอนุญาโตตุลาการอาจหาข้อมูลและขอคำแนะนำทางเทคนิคจากบุคคลหรือหน่วยงานใด ๆ ที่เห็นว่าเหมาะสม และโดยขึ้นอยู่กับข้อตกลงและเงื่อนไข ที่คู่ภาคี อาจกำหนด คณะอนุญาโตตุลาการจะต้องให้สำเนาคำแนะนำหรือความคิดเห็นใด ๆ ที่ได้รับแก่คู่ภาคี และให้โอกาสคู่ภาคีในการให้ความเห็น

7. โดยการหารือกับคู่ภาคี ให้คณะอนุญาโตตุลาการกำกับดูแลกระบวนการของตนที่กำหนดสิทธิของคู่ภาคีในการที่จะได้รับการการรับฟังจากคณะอนุญาโตตุลาการ และการพิจารณาของตน ในกรณีที่กระบวนการดังกล่าว ไม่ได้ถูกระบุไว้เป็นอย่างอื่นในบทนี้และในภาคผนวก 14.10

8. ระยะเวลาใด ๆ หรือกฎเกณฑ์และกระบวนการอื่น ๆ สำหรับคณะอนุญาโตตุลาการที่ได้ระบุไว้ในบทนี้ รวมถึงภาคผนวก 14.10 อาจได้รับการปรับเปลี่ยนโดยความยินยอมร่วมกันของคู่ภาคี และคู่ภาคีอาจตกลงที่จะไม่ใช้บทบัญญัติใด ๆ ของบทนี้ เมื่อใดก็ได้

ข้อ 14.11: การระงับหรือการยุติกระบวนการพิจารณา

1. ในกรณีที่คู่ภาคีตกลงกัน คณะอนุญาโตตุลาการอาจระงับการทำงานของตนเมื่อใดก็ได้ เป็นระยะเวลาไม่เกินสิบสอง (12) เดือน ในกรณีที่มีการระงับดังกล่าว กรอบเวลาที่เกี่ยวข้องทั้งหมดที่ระบุไว้ในบทนี้และในภาคผนวก 14.10 จะต้องขยายออกไปเท่ากับเวลาที่การทำงานนั้นได้ถูกระงับไว้ หากการทำงานของคณะอนุญาโตตุลาการถูกระงับไว้เป็นเวลานานกว่าสิบสอง (12) เดือน ให้อำนาจของคณะอนุญาโตตุลาการในการพิจารณาข้อพิพาทหมดไป เว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงกันเป็นอย่างอื่น

2. คู่ภาคีอาจตกลงกันเมื่อใดก็ได้ที่จะยุติกระบวนการพิจารณาของคณะอนุญาโตตุลาการที่จัดตั้งขึ้นภายใต้บทนี้ โดยร่วมกันแจ้งต่อประธานของคณะอนุญาโตตุลาการนั้น

ข้อ 14.12: รายงาน

1. รายงานของคณะอนุญาโตตุลาการจะต้องร่างขึ้นโดยปราศจากคู่ภาคี คณะอนุญาโตตุลาการจะต้องจัดทำรายงานของตนบนพื้นฐานของบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องของความตกลงนี้ และคำให้การและข้อโต้แย้งของคู่ภาคี และอาจคำนึงถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องอื่นใดที่ได้ให้แก่คณะอนุญาโตตุลาการ
2. คณะอนุญาโตตุลาการจะต้องส่งร่างรายงานของตนให้แก่คู่ภาคี ภายในหนึ่งร้อยยี่สิบ (120) วันหรือภายในหกสิบ (60) วันในกรณีเร่งด่วน ซึ่งรวมถึงกรณีที่มีสินค้าเน่าเสียได้ หลังจากวันที่คณะอนุญาโตตุลาการถูกจัดตั้งขึ้น
3. ร่างรายงานจะต้องมีส่วนที่เป็นการบรรยายสรุปคำให้การและข้อโต้แย้งของคู่ภาคี และผลการพิจารณาและคำชี้ชัดของคณะอนุญาโตตุลาการ หากคู่ภาคีตกลง คณะอนุญาโตตุลาการอาจให้ข้อเสนอแนะสำหรับการระงับข้อพิพาทนั้นในรายงานของตน ผลการพิจารณาและคำชี้ชัดของคณะอนุญาโตตุลาการและข้อเสนอแนะใด ๆ หากมี จะไม่สามารถเพิ่มหรือลดทอนสิทธิและพันธกรณีของคู่ภาคีที่ระบุไว้ในความตกลงนี้
4. เมื่อคณะอนุญาโตตุลาการพิจารณาว่าไม่สามารถส่งร่างรายงานของตนได้ภายในระยะเวลาหนึ่งร้อยยี่สิบ (120) หรือหกสิบ (60) วันข้างต้น คณะอนุญาโตตุลาการอาจขยายระยะเวลาดังกล่าวได้ โดยความยินยอมของคู่ภาคี
5. ภาคีหนึ่งอาจให้ความเห็นอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรต่อคณะอนุญาโตตุลาการเกี่ยวกับร่างรายงานของคณะอนุญาโตตุลาการ ภายในสิบห้า (15) วันหลังจากวันที่คณะอนุญาโตตุลาการได้ส่งร่างรายงาน
6. หลังจากพิจารณาความเห็นเป็นลายลักษณ์อักษรใด ๆ เกี่ยวกับร่างรายงานแล้ว คณะอนุญาโตตุลาการอาจพิจารณาร่างรายงานของตนอีกครั้ง และกระทำการตรวจสอบเพิ่มเติมใด ๆ ที่ตนพิจารณาว่าเหมาะสม
7. คณะอนุญาโตตุลาการจะออกรายงานฉบับสุดท้ายภายในสามสิบ (30) วัน หลังจากวันที่ได้ส่งร่างรายงาน รายงานจะต้องรวมถึงความคิดเห็นที่แยกกันใด ๆ ในเรื่องที่ไม่สามารถเห็นพ้องกันโดยเอกฉันท์โดยไม่เปิดเผยว่าผู้พิจารณาคนใดมีความเห็นในเชิงข้างมากหรือข้างน้อย
8. รายงานฉบับสุดท้ายของคณะอนุญาโตตุลาการจะต้องเปิดเผยต่อสาธารณะภายในสิบห้า (15) วันหลังจากวันที่ออกรายงาน โดยขึ้นอยู่กับข้อกำหนดในการคุ้มครองข้อมูลลับ

ข้อ 14.13: การปฏิบัติตามรายงาน

1. เว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงกันเป็นอย่างอื่น ภาคีผู้ถูกร้องจะต้องกำจัดความไม่สอดคล้องตามที่ได้ชี้ชัดไว้ในรายงานของคณะอนุญาโตตุลาการโดยทันที หรือ ภายในระยะเวลาที่สมเหตุสมผล หากไม่สามารถกระทำได้ในทางปฏิบัติ
2. คู่ภาคีจะต้องดำเนินการหารืออย่างต่อเนื่องโดยตลอด เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อยุติอันเป็นที่พอใจร่วมกัน
3. คู่ภาคีจะต้องร่วมกันกำหนดระยะเวลาที่สมเหตุสมผลที่กล่าวถึงในวรรค 1 ในกรณีที่คู่ภาคีไม่สามารถตกลงกันเรื่องระยะเวลาที่สมเหตุสมผลได้ภายในสี่สิบห้า (45) วันหลังจากวันที่คณะอนุญาโตตุลาการออกรายงานที่กล่าวถึงข้อ 14.12 ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจส่งเรื่องไปยังคณะอนุญาโตตุลาการตามที่ได้ระบุไว้ในข้อ 14.14.7 เพื่อให้คณะอนุญาโตตุลาการชี้ชัดถึงระยะเวลาที่สมเหตุสมผล
4. ในกรณีที่มีความเห็นแย้งกันระหว่างคู่ภาคีว่า ภาคีผู้ถูกร้องได้กำจัดความไม่สอดคล้อง ตามที่ได้ชี้ชัดไว้ในรายงานของคณะอนุญาโตตุลาการ ภายในระยะเวลาที่สมเหตุสมผลตามที่กำหนดไว้ในวรรค 3 หรือไม่ ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจส่งเรื่องดังกล่าวไปยังคณะอนุญาโตตุลาการตามที่ได้ระบุไว้ในข้อ 14.14.7

ข้อ 14.14: การไม่ปฏิบัติตาม การชดเชยค่าเสียหาย และการระงับสิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่น

1. หากภาคีผู้ถูกร้องแจ้งต่อภาคีผู้ยื่นคำร้องว่าไม่สามารถปฏิบัติตามคำชี้ชัดได้ในทางปฏิบัติ หรือ คณะอนุญาโตตุลาการที่ได้รับเรื่องตามข้อ 14.13.4 ยืนยันว่าภาคีผู้ถูกร้องไม่ได้กำจัดความไม่สอดคล้องตามที่ได้ชี้ชัดไว้ในรายงานของคณะอนุญาโตตุลาการภายในระยะเวลาที่สมเหตุสมผลตามที่กำหนดไว้ในข้อ 14.13.3 ภาคีผู้ถูกร้องจะต้องเข้าสู่การเจรจากับภาคีผู้ยื่นคำร้อง เพื่อที่จะบรรลุการชดเชยค่าเสียหายที่เป็นที่พอใจร่วมกัน หากได้รับการร้องขอจากภาคีผู้ยื่นคำร้อง
2. หากไม่สามารถตกลงเรื่องการชดเชยค่าเสียหายที่เป็นที่พอใจร่วมกันได้ภายในยี่สิบ (20) วันหลังจากวันที่ได้รับการร้องขอที่กล่าวถึงในวรรค 1 ภาคีผู้ยื่นคำร้องอาจระงับการให้สิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่นภายใต้ความตกลงนี้แก่ภาคีผู้ถูกร้อง หลังจากที่ได้แจ้งการระงับนั้นล่วงหน้าเป็นเวลาสามสิบ (30) วัน การแจ้งดังกล่าวอาจกระทำได้เมื่อถึงยี่สิบ (20) วันหลังจากวันที่ได้รับคำร้องขอที่กล่าวถึงในวรรค 1 เท่านั้น
3. การชดเชยค่าเสียหายที่กล่าวถึงในวรรค 1 และการระงับที่กล่าวถึงในวรรค 2 จะต้องเป็นมาตรการชั่วคราว ทั้งการชดเชยค่าเสียหายและการระงับนั้นจะไม่ดีไปกว่าการกำจัดความไม่สอดคล้องกันโดยสิ้นเชิงตามที่ได้ชี้ชัดไว้ในรายงานของคณะอนุญาโตตุลาการ การระงับจะถูกนำมาใช้จนกระทั่งถึงเวลาที่มีการกำจัดความไม่สอดคล้องอย่างสิ้นเชิง หรือเมื่อบรรลุข้อยุติอันเป็นที่พอใจร่วมกันเท่านั้น

4. ในการพิจารณาว่าสิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่นใดที่จะระงับตามวรรค 2
 - (เอ) ในลำดับแรก ภาคิผู้ยื่นคำร้องควรพยายามที่จะระงับสิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่น ในสาขาเดียวกับที่รายงานของคณะอนุญาโตตุลาการที่กล่าวถึงในข้อ 14.12 พบว่ามีการไม่ปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้ความตกลงนี้ และ
 - (บี) หากภาคิผู้ยื่นคำร้องพิจารณาว่าการระงับสิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่นในสาขาเดียวกัน ไม่สามารถกระทำได้ในทางปฏิบัติหรือไม่มีประสิทธิภาพ ภาคินั้นอาจจะระงับสิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่นในสาขาอื่น ๆ การแจ้งการระงับดังกล่าว ตามวรรค 2 จะต้องระบุเหตุผลที่เป็นพื้นฐานของการระงับด้วย
5. ระดับของการระงับที่กล่าวถึงในวรรค 2 จะต้องเทียบเท่ากับระดับการทำให้เสียไปหรือการทำให้เสื่อมลงซึ่งผลประโยชน์
6. หากภาคิผู้ถูกร้องพิจารณาว่าภาคิผู้ยื่นคำร้องมิได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดสำหรับการระงับสิทธิประโยชน์หรือพันธกรณีอื่นที่ระบุไว้ในวรรค 2 3 4 หรือ 5 ภาคิผู้ร้องอาจส่งเรื่องไปยังคณะอนุญาโตตุลาการได้
7. ในกรณีที่เป็นไปได้ คณะอนุญาโตตุลาการที่ได้รับการจัดตั้งเพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้หรือข้อ 14.13 จะต้องมีการพิจารณาของคณะอนุญาโตตุลาการเดิมเป็นผู้พิจารณาของตน หากเป็นไปได้ ผู้พิจารณาของคณะอนุญาโตตุลาการที่จัดตั้งขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้หรือข้อ 14.13 จะต้องได้รับการแต่งตั้งตามข้อ 14.7 คณะอนุญาโตตุลาการที่จัดตั้งขึ้นภายใต้ข้อนี้หรือข้อ 14.13 จะต้องออกรายงานของตนภายในหกสิบ (60) วันหลังจากวันที่มีการส่งเรื่องมาถึง เมื่อคณะอนุญาโตตุลาการพิจารณาว่าไม่สามารถออกรายงานของตนได้ภายในระยะเวลาหกสิบ (60) วันข้างต้น คณะอนุญาโตตุลาการอาจขยายระยะเวลาออกไปได้มากที่สุดอีกสามสิบ (30) วัน โดยความยินยอมของคู่ภาคิ รายงานของคณะอนุญาโตตุลาการจะต้องเปิดเผยต่อสาธารณะภายในสิบห้า (15) วันหลังจากวันที่ออก โดยขึ้นอยู่กับข้อกำหนดในการคุ้มครองข้อมูลลับ ให้รายงานนี้เป็นที่สุดและมีผลผูกพันคู่ภาคิ

บทที่ 15

ข้อยกเว้น

ข้อ 15.1: ข้อยกเว้นทั่วไป

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทที่ 3 ถึง 7 (การค้าสินค้า กฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้า พิธีการศุลกากร มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช และอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า) ข้อ 20 ของแอกเตต์ 1994 และหมายเหตุอธิบายของข้อนี้ ได้ถูกรวมอยู่ใน และเป็นส่วนหนึ่งของ ความตกลงนี้ โดยอนุโลม คู่ภาคีเข้าใจว่า มาตรการที่กล่าวถึงใน ข้อ 20 (บี) ของแอกเตต์ 1994 รวมถึงมาตรการด้านสิ่งแวดล้อมที่จำเป็นต่อการคุ้มครองชีวิตหรือสุขภาพของมนุษย์ สัตว์ หรือพืช และข้อ 20 (จี) ของแอกเตต์ 1994 ใช้กับมาตรการที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติที่ใช้แล้วหมดไป ทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต

2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทที่ 9 (การค้าบริการ) ข้อ 14 ของแอกเตต์ รวมถึงเชิงอรรถของข้อนี้ ได้ถูกรวมอยู่ใน และเป็นส่วนหนึ่งของ ความตกลงนี้ โดยอนุโลม คู่ภาคีเข้าใจว่า มาตรการที่กล่าวถึงใน ข้อ 14 (บี) ของแอกเตต์ รวมถึงมาตรการด้านสิ่งแวดล้อมที่จำเป็นต่อการคุ้มครองชีวิตหรือสุขภาพของมนุษย์ สัตว์ หรือพืช

3. ไม่มีความใดในความตกลงนี้ที่จะตีความว่าเป็นการห้ามภาคีหนึ่งกระทำการที่ได้รับอนุญาตจากองค์การระบับข้อพิพาทของดับบลิว ที โอ ซึ่งการกระทำดังกล่าวหมายถึงการระบับการให้สิทธิประโยชน์ภาคีหนึ่งที่กระทำดังกล่าวจะต้องแจ้งต่อคณะกรรมการถึงมาตรการที่ใช้และการยุติการใช้มาตรการเหล่านั้น ในขอบเขตที่มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ข้อ 15.2: ข้อยกเว้นด้านความมั่นคง

1. ไม่มีความใดในความตกลงนี้ที่จะตีความว่าเป็นการ

(เอ) กำหนดให้ภาคีหนึ่งให้ข้อมูลใด ๆ ซึ่งภาคีนั้นพิจารณาว่าการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวขัดต่อผลประโยชน์ด้านความมั่นคงที่สำคัญของตน

(บี) ห้ามภาคีหนึ่งกระทำการใด ๆ ที่ภาคีนั้นพิจารณาว่าจำเป็นสำหรับการคุ้มครองผลประโยชน์ด้านความมั่นคงที่สำคัญของตน

(หนึ่ง) เกี่ยวกับวัสดุที่สามารถแตกตัวทางอะตอมหรือวัสดุที่ทำให้เกิดวัสดุที่สามารถแตกตัวทางอะตอมนั้น

(สอง) เกี่ยวกับการค้าอาวุธ ยุทโธปกรณ์ และเครื่องมือเกี่ยวกับการสงคราม และการค้าสินค้าและวัสดุอื่น หรือการให้บริการ ที่เกี่ยวกับการค้าอาวุธ ยุทโธปกรณ์ และเครื่องมือเกี่ยวกับการสงคราม ซึ่งกระทำโดยทางตรงหรือทางอ้อมเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดหาหรือจัดให้แก่หน่วยจัดตั้งทางทหาร หรือ

(สาม) ในยามสงครามหรือยามฉุกเฉินในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศอื่น ๆ หรือ

(สี่) ห้ามภาคีหนึ่งดำเนินการใด ๆ ตามพันธกรณีของตนภายใต้กฎบัตรสหประชาชาติเพื่อการคงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ

2. ภาคีหนึ่งที่ทำกรทำการภายใต้วรรค 1 (บี) และ (ซี) จะต้องแจ้งต่อคณะกรรมการถึงมาตรการที่ใช้และการยุติการใช้มาตรการเหล่านั้น ในขอบเขตที่มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ข้อ 15.3: ภาคี

1. ยกเว้นจะระบุไว้ในข้อนี้ ไม่มีความใดในความตกลงนี้ที่จะใช้กับมาตรการทางภาคี

2. ไม่มีความใดตามความตกลงนี้ที่จะกระทบต่อสิทธิและพันธกรณีของคู่ภาคีภายใต้อนุสัญญาทางภาคีใด ๆ หรือข้อตกลงเรื่องภาคีอื่น ๆ ที่มีผลระหว่างคู่ภาคี ในกรณีที่มีความไม่สอดคล้องใด ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับมาตรการทางภาคีระหว่างความตกลงนี้และอนุสัญญาดังกล่าวใด ๆ หรือข้อตกลงเรื่องภาคีอื่น ๆ ให้ถือว่าอนุสัญญาหรือข้อตกลงดังกล่าวมีผลเหนือกว่า ในขอบเขตของความไม่สอดคล้องนั้น

3. การหารือใด ๆ ระหว่างคู่ภาคีเกี่ยวกับว่าความไม่สอดคล้องนั้นเกี่ยวเนื่องกับมาตรการทางภาคีหรือไม่ จะต้องส่งต่อไปยังหน่วยงานที่ได้รับการแต่งตั้งของคู่ภาคี หน่วยงานที่ได้รับการแต่งตั้งจะต้องพิจารณาประเด็นดังกล่าวและตัดสินใจว่าอนุสัญญาหรือข้อตกลงด้านภาคีนั้นมีผลเหนือกว่าหรือไม่ หากภายในสิบสอง (12) เดือนจากวันที่ได้ส่งประเด็นดังกล่าวไปยังหน่วยงานที่ได้รับการแต่งตั้งและหน่วยงานมีมติตัดสินในส่วนที่เกี่ยวกับมาตรการดังกล่าวว่า อนุสัญญาหรือข้อตกลงด้านภาคีมีผลเหนือกว่า จะต้องไม่มีการเริ่มกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับมาตรการนั้น ๆ ภายใต้บทที่ 14 (การระงับข้อพิพาท) และจะต้องไม่มีการเริ่มกระบวนการดังกล่าวในระหว่างที่ประเด็นนั้นอยู่ภายใต้การพิจารณาโดยหน่วยงานที่ได้รับการแต่งตั้ง

4. ให้ใช้ข้อ 3.3 (การประติบัติเยี่ยงคนชาติ) และบทบัญญัติอื่นของบทดังกล่าวนั้น ตามที่จำเป็นในการให้ผลต่อข้อนี้กับมาตรการทางภาคีในขอบเขตเดียวกับที่แกตต์ 1994 ครอบคลุมถึง

5. ให้ใช้ข้อ 9.4 (การประติบัติเยี่ยงคนชาติ) และข้อ 10.4 (การประติบัติเยี่ยงคนชาติ) กับมาตรการทางภาคีในขอบเขตเดียวกับที่แกตต์ครอบคลุมถึง

6. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ **มาตรการทางภาษี** หมายถึง มาตรการใด ๆ ที่เกี่ยวกับภาษีทางตรงหรือทางอ้อม แต่ไม่รวมถึง

(เอ) อากรศุลกากร หรือ

(บี) มาตรการที่ระบุไว้ในวรรค (บี) และ (ซี) ของคำนิยามอากรศุลกากรในข้อ 2.1

7. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 2 **หน่วยงานที่ได้รับการแต่งตั้ง** หมายถึง

(เอ) ในกรณีของซีดี ได้แก่ ดิเรคตอร์ เดล เซอร์วิซิโอ เด อิมปูเอสโตส มินิสเตริโอ เด อาเซียนดา หรือ ผู้แทนที่มีอำนาจของ มินิสโตร เด อาเซียนดาและ

(บี) ในกรณีของไทย ได้แก่ สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง กระทรวงการคลัง หรือผู้แทนที่มีอำนาจของกระทรวงการคลัง

ข้อ 15.4: มาตรการชั่วคราว

1. ไม่มีความใดในความตกลงนี้ที่จะตีความว่าเป็นการห้ามภาคีหนึ่งนำมาใช้หรือคงไว้ซึ่งมาตรการที่จำกัดเป็นการชั่วคราวในส่วนที่เกี่ยวกับการค้าสินค้าและบริการ และในส่วนที่เกี่ยวกับการชำระเงินและการเคลื่อนย้ายเงินทุน

(เอ) ในกรณีที่มีปัญหาดุลการชำระเงินหรือปัญหาการเงินภายนอกที่ร้ายแรงหรือภัยคุกคามดังกล่าว หรือ

(บี) ในสถานการณ์พิเศษ ในกรณีที่มีการชำระเงินและการเคลื่อนย้ายเงินทุนก่อให้เกิดหรือคุกคามให้เกิดปัญหารุนแรงต่อการบริหารจัดการเศรษฐกิจมหภาค โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นโยบายการเงินหรือนโยบายอัตราแลกเปลี่ยนในภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

2. มาตรการที่อ้างถึงในวรรค 1 จะต้อง

(เอ) เป็นไปตามสิทธิและพันธกรณีที่กำหนดไว้ในความตกลงดับบลิว ที โอ และสอดคล้องกับข้อตกลงว่าด้วยกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (ไอ เอ็ม เอฟ) ตามที่ใช้ได้

(บี) หลีกเลี่ยงความเสียหายที่ไม่จำเป็นต่อผลประโยชน์ทางการพาณิชย์ เศรษฐกิจ และทางการเงินของภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง

(ซี) ไม่เกินความจำเป็นที่จะจัดการกับสถานการณ์ที่ระบุไว้ในวรรค 1

(ดี) ใช้เป็นการชั่วคราวและค่อย ๆ ยกเลิก หรือกำจัดออกไปทันทีที่สภาวการณ์ที่ระบุในวรรค 1 ดีขึ้น และ

(อี) ไม่เป็นการเลือกปฏิบัติ

3. ไม่มีความใดในความตกลงนี้ที่จะพิจารณาได้ว่าส่งผลกระทบต่อสิทธิที่ได้รับและพันธกรณีที่ได้รับไว้โดยภาคีหนึ่งในฐานะที่เป็นภาคีของข้อตกลงของไอ เอ็ม เอฟ

4. ภาคีจะต้องเผยแพร่หรือแจ้งต่อภาคีอีกฝ่ายหนึ่งถึงข้อจำกัดใด ๆ ที่นำมาใช้หรือคงไว้ภายใต้วรรค 1 หรือการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ในนั้น ในขอบเขตที่ไม่เข้าซ้อนกับกระบวนการภายใต้ดับบลิว ที โอ และไอ เอ็ม เอฟ

ข้อ 15.5: การรักษาความลับและการเปิดเผยข้อมูล

1. เว้นแต่จะระบุไว้เป็นอย่างอื่นในความตกลงนี้ ภาคีแต่ละฝ่ายจะต้องคงไว้ซึ่งการรักษาความลับของข้อมูลที่ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งกำหนดว่าเป็นความลับตามความตกลงนี้ โดยเป็นไปตามกฎหมาย และระเบียบข้อบังคับของตน

2. ไม่มีความใดในความตกลงนี้ที่จะตีความว่าเป็นการกำหนดให้ภาคีหนึ่งให้ หรืออนุญาตให้เข้าถึงข้อมูลลับซึ่งการเปิดเผยข้อมูลนั้นจะขัดต่อการบังคับใช้กฎหมาย หรือมีฉะนั้นก็ขัดต่อผลประโยชน์สาธารณะ หรือทำให้เสื่อมสิทธิต่อผลประโยชน์ทางพาณิชย์อันชอบธรรมของนิติบุคคลเฉพาะกลุ่ม ไม่ว่าจะ เป็นของรัฐ หรือเอกชน

บทบัญญัติสุดท้าย

ข้อ 16.1: ภาคผนวกและเชิงอรรถ

ภาคผนวกและเชิงอรรถของความตกลงนี้เป็นส่วนหนึ่งของความตกลงนี้

ข้อ 16.2: การแก้ไข

1. คู่ภาคีอาจตกลงกันเป็นลายลักษณ์อักษร ในการปรับเปลี่ยนหรือเพิ่มเติมใด ๆ ต่อความตกลงนี้
2. เมื่อได้ตกลงกันและได้รับความเห็นชอบตามขั้นตอนทางกฎหมายภายในที่จำเป็นของภาคีแต่ละฝ่าย ให้การปรับเปลี่ยนหรือเพิ่มเติมเป็นส่วนหนึ่งของความตกลงนี้ การแก้ไขดังกล่าวจะต้องมีผลใช้บังคับหกสิบ (60) วันหลังจากวันที่มีการสื่อสารเป็นลายลักษณ์อักษรครั้งสุดท้าย ซึ่งคู่ภาคีได้แจ้งว่าขั้นตอนดังกล่าวได้แล้วเสร็จหรือหลังจากช่วงเวลาอื่นตามที่คู่ภาคีอาจตกลงกัน

ข้อ 16.3: การแก้ไขความตกลงฉบับลิว ที โอ

เว้นแต่จะระบุไว้เป็นอย่างอื่นในความตกลงนี้ หากบทบัญญัติใด ๆ ของความตกลง ฉบับลิว ที โอ ที่คู่ภาคีได้รวมเข้าไว้ในความตกลงนี้ ได้รับการแก้ไข คู่ภาคีจะต้องหารือกันว่าจะแก้ไขความตกลงนี้หรือไม่

ข้อ 16.4: แผนงานในอนาคต

เว้นแต่คู่ภาคีจะตกลงกันเป็นอย่างอื่น ไม่ช้าไปกว่าสอง (2) ปีหลังจากที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ คู่ภาคีจะต้องเริ่มการเจรจาเรื่องการลงทุนและทบทวนข้อที่เกี่ยวข้องของความตกลงนี้ ตามความจำเป็น

ข้อ 16.5: การมีผลใช้บังคับและการยกเลิก

1. การมีผลใช้บังคับของความตกลงนี้จะขึ้นอยู่กับกระทำการดำเนินการตามขั้นตอนทางกฎหมายภายในที่จำเป็นของภาคีแต่ละฝ่ายให้แล้วเสร็จ
2. ให้ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับหกสิบ (60) วันหลังจากวันที่มีการสื่อสารเป็นลายลักษณ์อักษรครั้งสุดท้าย ซึ่งคู่ภาคีได้แจ้งว่าขั้นตอนดังกล่าวได้แล้วเสร็จหรือหลังจากช่วงเวลาอื่นตามที่คู่ภาคีอาจตกลงกัน
3. ภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจยกเลิกความตกลงนี้โดยการแจ้งอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรต่อภาคีอีกฝ่ายหนึ่ง ให้ความตกลงนี้สิ้นอายุหนึ่งร้อยแปดสิบ (180) วันหลังจากวันที่มีการแจ้งดังกล่าว

ข้อ 16.6: ความถูกต้องของตัวบท

ตัวบทของความตกลงฉบับภาษาอังกฤษ สเปน และไทย มีความถูกต้องโดยเท่าเทียมกัน ในกรณีที่แตกต่างกัน ให้ตัวบทฉบับภาษาอังกฤษมีผลเหนือกว่า

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างทำยนี้ ซึ่งได้รับมอบหมายโดยถูกต้องจากรัฐบาลของแต่ละฝ่าย ได้ลงนามความตกลงนี้

ทำที่ xxxxxxxx เป็นสามฉบับ เมื่อวันที่ xxxxxxxx

สำหรับรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

สำหรับรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐชิลี

กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์

44/100 ถ.นนทบุรี 1 ตำบลบางกระสอ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี 11000

โทร 02 507 7506 โทรสาร 02 547 5616

Department of Trade Negotiations, Ministry of Commerce

44/100 Nonthaburi 1 Rd. Bangkrasor, Amphoe Muang, Nonthaburi 11000

Tel.(66) 2507 7506 Fax.(66) 2547 5616

www.dtn.go.th, www.thaifta.com, www.thailandaec.com

(สำเนา)

เลขที่รับ ๑๔๘๔๔/๒๕๕๖ วันที่ ๙ ก.ย. ๒๕๕๖

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ที่ นร ๐๕๐๓/๑๒๕๕๕

สำนักนายกรัฐมนตรี

ทำเนียบรัฐบาล กทม. ๑๐๓๐๐

๓ กันยายน ๒๕๕๖

เรื่อง ความตกลงการค้าเสรีระหว่างรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐชิลีและรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและเอกสาร
ที่เกี่ยวข้อง และการแก้ไขความคลาดเคลื่อนในตารางข้อมูลพันธการเปิดตลาดสินค้าของไทย

กราบเรียน ประธานรัฐสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ความตกลงในเรื่องนี้

ด้วยคณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาลงมติให้เสนอความตกลงการค้าเสรีระหว่างรัฐบาล
แห่งสาธารณรัฐชิลีและรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง และการแก้ไขความคลาดเคลื่อน
ในตารางข้อมูลพันธการเปิดตลาดสินค้าของไทย เพื่อขอความเห็นชอบจากรัฐสภา ดังที่ได้ส่งมาพร้อมนี้

จึงขอเสนอความตกลงดังกล่าว มาเพื่อขอได้โปรดนำเสนอรัฐสภาพิจารณาให้ความเห็นชอบ
ตามมาตรา ๑๙๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) พลตำรวจเอก ประชา พรหมนอก

(ประชา พรหมนอก)

รองนายกรัฐมนตรี รักษาการแทน

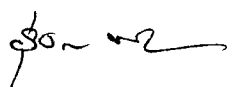
นายกรัฐมนตรี

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

โทร. ๐ ๒๒๘๐ ๙๐๐๐ ต่อ ๓๐๖

โทรสาร ๐ ๒๒๘๐ ๙๐๕๘

สำเนาถูกต้อง

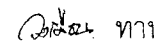

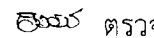
(นางสาวรุ่งนภา ชันธิโชติ)

ผู้บังคับบัญชากลุ่มงานระเบียบวาระ

สำนักการประชุม

วันนา พิมพ์

 ทาน

 ตรวจ